Tanrı ile Sohbet

ÖLÜMDEN SONRA... 4

Neale Donald Walsch

Türkçesi
NİL GÜN

... ÖTESİ

Tanrı ile Sohbet 4 Neale Donald Walsch ... ÖTESİ

... ÖTESİ

Neale ve Nil -Los Angeles

Bu hayat bittiğinde ne olacak?
Bizden önce giden sevdiklerimizle yeniden buluşacak mıyız?
Tanrı bizi orada karşılayacak mı?
Yargı Günü var mı?
Sonsuzluğa kadar lanetlenecek miyiz?
Cennete gidebilecek miyiz?
Ölümden sonra neler olduğunu gerçekten bilebilecek miyiz?
Bir şey OLACAK MI?
Bu yanıtları bilseydik hayatımızı çok farklı yaşar mıydık?
Ölmekten daha az korksaydık, hayatımızı daha az korkuyla ve daha çok sevgiyle yaşar mıydık?
Bu kitap, ölümden sonra ne olduğunu bilmeyenlere ve bu yüzden hayatın ne olduğunu anlamayanlara.
Bu kitap, hayatın formülünün farkında olmayanlara.
Bu kitap hayatı bir bilmece olarak görenlere.
Bu kitap, tüm bunlarla ilgili bir şeyler bilip bazen bildiklerinden şüpheye düşenlere.
Bu kitap, sadece korktuklarını bilenlere.
Bu kitap yukarıdaki gruplardan hiçbirine girmeyip, başkalarına yardım etmek isteyen ama nasıl yardım edeceğini bilmeyenlere.

ISBN 978-975-8363-38-4
9 789758 363384

İnternetten sipariş için
www.kuraldisi.net

SONSUZLUĞUN ÖTESİ İÇİNİZDEDİR

Tanrı ile Sohbet

4

ÖLÜMDEN SONRA...

Neale Donald Walsch

Türkçesi
Nil Gün

... ÖTESİ

© PEGASUS AJANS

NEALE DONALD WALSCH
TANRI İLE SOHBET 4
Ölümden Sonra...

Home With God
In a Life That Never Ends

Türkçesi: Nil Gün

Yayın Yönetmeni: Nil Gün

ISBN 978-975-8363-38-4
1. Baskı, Şubat 2007, İstanbul

© Akçalı Ajans aracılığıyla, 2007
Yayıncının yazılı izni olmadan herhangi bir alıntı yapılamaz

Yayın Koordinatörü: Gülşen Ülker
Kapak Tasarımı ve Sayfa Düzeni: Mahmut Hakan Güngör

Kitap Matbaası'nda basılmıştır

Ötesi Yayıncılık
Fener Kalamış Cad. No: 93/7 34726 Kadıköy-İstanbul
Tel: 0216. 449 98 05 pbx Faks: 0216. 348 00 69
yayin@kuraldisi.com www.kuraldisi.com

Dağıtım
Alemdar Mah. Çatal Çeşme Sok.
No:30 Kat:2 Fırat Han Cağaloğlu-İstanbul
Tel: 0212 513 81 57 Faks: 0212 511 65 52
İnternet Satış: www.kuraldisi.net

Önsöz

Bu kitapta, kutsal sohbetin tek kelimesinin değiştirilmemiş halini okuyorsunuz. Bu sohbet, Tanrı'nın Evi'nde olmakla ilgili. On bir yılı aşan bu olağanüstü diyalogun son parçası.

Bu son kitap, insan deneyiminin birçok alanını öncekilerden çok daha derin boyutta araştırıyor ve özellikle bir alana odaklanıyor: ölüm, ölmek ve ölümden sonra hayat.

Diyalog, bir noktada spiritüelliğin daha önce gidilmemiş en uzak noktalarına uzanıyor: tüm hayatın kozmolojisi. Nihai Realiteye nefes kesen bir bakış, metafor kullanılarak anlatılıyor: Yaşamın nedeni ve amacı, insanların en büyük hazza ulaşma yolları, hepimizin çıktığı yolculuğun doğası ve bu yolculuğun olağanüstü sonu -ve sonun aslında son olmadığı, ama muhteşem ve süregelen bir deneyimin harika bir ara faslı olduğu, bu deneyimin hayal gücünü zorlayan detaylı tanımı- son derece anlaşılır bir dille anlatılıyor.

Bu diyalog dairesel. Spirallerle esneyerek şaşırtıcı yeni ve daha önce hiç tanımlanmamış ve hayal edilmemiş yerlere gidiyor ve geriye zıplayarak bir sonraki zihin sarsıcı yolculuk, somut dayanaklar üzerinde başlıyor. Eğer bu kitabı okumak için -ve aynı zamanda hayatınız için- sabrınız varsa sizi büyük boyutta ödüllendirecektir.

Ölümden Sonra'nın mesajı, insanlığa bugüne kadar gelen en umut verici ve yardım eden mesajlardan biri olacaktır.

Kendinizin bu sohbete nasıl katıldığınızı anlamanız önemlidir. Tanrıyla yaptığınız tüm diğer konuşmaların, hangi formda olursa olsun, size nasıl geldiğini anlamanız gibi. Eğer bunun bir tesadüf olduğunu düşünüyorsanız, size şu anda olan şeyin büyüklüğünü anlama olanağını da kaçırmış olursunuz.

Ruhunuz sizi bu sohbete *getirdi.* Çünkü Evren, tüm insanların sorduğu bu soruları, sizin sorduğunuzu ve yanıt beklediğinizi biliyor. Bu hayatta gerçekten neler oluyor? Bu hayat bittiğinde ne olacak? Bizden önce giden sevdiklerimizle yeniden buluşacak mıyız? Tanrı bizi orada karşılayacak mı? Yargı Günü var mı? Sonsuzluğa kadar lanetlenecek miyiz? Cennete gidebilecek miyiz? Ölümden sonra neler olduğunu gerçekten bilebilecek miyiz? Bir şey OLACAK MI?

Bu soruların yanıtlarını bilmenin insan hayatında devasa etkileri var. Bu yanıtları bilseydik hayatımızı çok farklı yaşar mıydık? Sanırım, evet!

Ölmekten daha az korksaydık, hayatımızı daha az korkuyla ve daha çok sevgiyle yaşar mıydık? Yanıtın evet olduğuna inanıyorum.

Birçok insanın, ölüme yaklaştıkça korku içinde olmasından dolayı içim acıyor; Bu hayatı korku içinde yaşamalarından dolayı da.

Hayat, sürekli haz almak içindir. Ölüm ise daha büyük bir haz; eğer insanlar bunu bilseydi. Ölüme huzurla ve mutlu bir heyecanla bakmayı bilseydi hayatları çok farklı olurdu.

Tıpkı annem gibi. Ölürken tam bir huzur içindeydi. Ölürken yanında olan genç rahip, annemin onu rahatlattığını söylüyordu.

Annem Tanrı'nın kolları arasına gideceğine dair sarsılmaz bir inanca sahipti. Hayatın da ölümün de ne olduğunu biliyordu. Hayat, sevdiklerine sahip olduğu her şeyi hiç sorgulamadan, hiç duraksamadan, hiç sınır koymadan vermekti. Ölüm, bir şeyin sonu değildi, her şeyin başlangıcıydı. Bana, "Öldüğümde üzülme. Mezarımda dans et" dediği-

ni hatırlıyorum. Annem hayatı boyunca Tanrı'nın her an yanında olduğunu hissederdi. Ölümünden sonra da yanında olacağına emindi.

Peki, Tanrısız yaşayanlar ve ölenler? Böyle bir yaşam çok yalnız, ölüm çok korkutucu olurdu. Bu durumda, kişinin öleceğini bilmeden ölmesi iyi olurdu.

Babam böyle öldü. Bir akşam sandalyesinden kalktı, bir adım attı ve yere yığıldı. Cankurtaran birkaç dakika içinde ulaştı, ama her şey bitmişti. Babamın o gün bu gezegende son saatleri olduğunu bilmediğine eminim.

Annem, öleceğini biliyordu. Kendine bunu bilme iznini verdi. Böylece ölüme huzur ve haz içinde gidebilirdi. Babam bunu kaldıramazdı. Bu yüzden de aniden gitmeyi seçti. "Oh, ölüyorum. Gerçekten ölüyorum" diye düşünecek zamanı olmamıştı. Aynı şekilde seksen üç yıllık yaşamında kendine, "Oh, yaşıyorum. Gerçekten yaşıyorum" dediği bir an olduğunu da düşünmüyorum. Annem, her an "gerçekten yaşadığını" biliyordu. Hayatın harikuladeliğini ve sihrini biliyordu. Babam bilmiyordu.

Babam ilginç bir adamdı. Tanrıyla, hayatla, ölümle ilgili düşünceleri birbiriyle çelişiyordu. Birçok kez benimle hayatın günlük bilmeceleriyle ilgili içine düştüğü şaşkınlık üzerine konuşmuştu ve öldükten sonra hiçbir şey olmayacağına dair inançlarını da çok kez ifade etmişti.

Ölümünden iki yıl önce yaptığımız bir konuşmayı hatırlıyorum. Varoluşuyla ilgili düşüncelerini paylaşıyordu. Çok uzun bir sohbet değildi. Ona hayatın anlamıyla ilgili düşüncelerini sormuştum. Bana neredeyse boş gözlerle bakıp "Hiçbir şey bilmiyorum" demişti. Ona ölümden sonra ne olacağıyla ilgili inancını sorduğumda ise "Hiçbir şey!" demişti.

Tek kelimeden ibaret olmayan bir cevap için ısrar ettiğimde, "Karanlık. Son. Hepsi bu. Uyursun ve uyanmazsın" demişti.

Ümitsizliğe kapılmıştım. Garip bir sessizlik oldu. Sonra ona tüm bildiklerimi anlatmaya başladığımda, sabırsızlıkla elini sallayarak "Boş şeyler" demişti. Ve konuşma sona ermişti.

Çok şaşırmıştım. Çünkü babamın seksenli yaşlarında bile her akşam dizlerinin üstüne çöküp dua ettiğini biliyordum. Yaşamın kutsal, ölümün bir başlangıç olduğuna inanmayan biri olarak kime dua ettiğini merak ediyordum. Ve ne için dua ediyordu? Belki kendisinin yanlış olması için dua ediyordu. Belki umutsuzluk içinde umut taşıyordu.

Bu kitap, babam gibi düşünen herkese.

Bu kitap, ölümden sonra ne olduğunu bilmeyenlere ve bu yüzden hayatın ne olduğunu anlamayanlara.

Bu kitap, hayatın formülünün farkında olmayanlara.

Bu kitap hayatı bir bilmece olarak görenlere.

Bu kitap, tüm bunlarla ilgili bir şeyler bilip bazen bildiklerinden şüpheye düşenlere.

Bu kitap, sadece korktuklarını bilenlere.

Bu kitap aynı zamanda yukarıdaki gruplardan hiçbirine girmeyip, başkalarına yardım etmek isteyen ama nasıl yardım edeceğini bilmeyenlere.

Ölmek üzere olan birine ne söylersiniz?

Yaşamaya devam edenleri nasıl rahatlatırsınız?

Böyle anlarda *kendinize* ne söyleyebilirsiniz?

Şimdi neden kendinizi bu kitaba getirdiğinizi anlıyor musunuz?

Bu kitapla karşılaşmanız gerçek bir mucize. Belki küçük bir mucize ama yine de mucize. Bunu söylerken, söylediğime inanıyorum. Ruhunuzun bu kitaba içgüdüsel olarak çekildiğine inanıyorum.

Bu güdüyü hiçbirimiz takip etmek sorunda değiliz. Rotamızı her an değiştirebilir ve başka yöne doğru gidebiliriz. Ya da olduğumuz yerde durup uzun bir süre karmaşa içinde yaşayabiliriz. Ama eninde sonunda hepimiz yine yolumuzda ilerlemeye başlarız. Hepimiz daima gideceğimiz yere varırız.

Gideceğimiz yer hepimiz için aynı.

Her birimiz Eve doğru yolculuktayız.

Oraya eninde sonunda varacağız.

Bu kitabın tüm mesajı işte bu üç cümlede özetleniyor.

Herkes her şeyi kendisi için yapıyor... bu gerçeğin ölüm için de geçerli olduğunu anladığınızda, ölmekten asla korkmayacaksınız.

1

Tanrısız yaşamak da ölmek de imkansızdır. Ama böyle olmadığını düşünmek imkansız değildir.

Eğer Tanrısız yaşadığınızı ve öldüğünüzü düşünüyorsanız, bu deneyimi yaşarsınız.

İstediğiniz kadar bu deneyimi yaşayabilirsiniz.

Seçtiğiniz herhangi bir zamanda bu deneyime son verebilirsiniz.

Bu sözlerin kutsal olduğuna ve doğrudan Tanrı'dan geldiğine inanıyorum.

Bu sözler son dört senedir zihnimde dolanıp duruyordu. Şimdi bunun bir davet olduğunu anlıyorum. Daha derin bir sohbet için Tanrı'dan aldığım davet.

Haklısın. Daha derin bir sohbet yapmamızı istiyordum ve hayat ya da ölümle ilgili ciddi bir şekilde bir an bile düşündüğünde bu sözleri zihnine soktum.

Bu sohbetle ilgili çekincelerin vardı ve sürekli erteliyordun.

Evet, biliyorum. Hayatla hatta ölümle ilgili derin bir sohbet yapmaktan korktuğum için değil, çok karmaşık bir konu olduğu için çekiniyordum. Böylesine derin bir sohbete hazır olduğuma emin olmak istiyordum. Hem psikolojik hem ruhsal olarak hazır olmak istiyordum.

Şimdi hazır olduğunu hissediyor musun?

Ümit ediyorum. Bu sohbeti sonsuza dek erteleyemem. Ertelemeye çalışsam bile, bu sözleri zihnime sokup durmaya devam edeceksin.

Doğru. Çünkü sohbetin gerisini yapmaya hazır olmasan bile bu sözleri duymanı istiyordum.

Tamam. Duydum.

Bu sözleri tekrar tekrar duymanı istiyorum.

Tanrısız yaşamak da ölmek de imkansızdır. Ama böyle olmadığını düşünmek imkansız değildir.

Eğer Tanrısız yaşadığınızı ve öldüğünüzü düşünüyorsanız, bu deneyimi yaşarsınız.

İstediğiniz kadar bu deneyimi yaşayabilirsiniz.

Seçtiğiniz herhangi bir zamanda bu deneyime son verebilirsiniz.

Bu sözler yaşamaktan ve ölmekten korkan herkesin bilmesi gereken her şeyi içeriyor.

O zaman sohbeti burada bitirebiliriz.

Bitirebiliriz tabii. Daha yüksek anlayış boyutuna ne kadar derin dalmak istiyorsun? Bu sohbete devam etmeyi seçersen, sana 100 kelime daha sunacağım.- Tüm Hayat için 100 kelimelik formül.

Çok şakacısın.

Sözlerim tamı tamına söylediğim gibi.

İşe yaradı. Artık sohbeti kısa kesemem. Artık Tanrıyla yaşamak ve ölmek üzerine sohbet yapmaya hazırım. Yine...

Evet, yine. Ama bu kez daha önce hiç konuşmadığımız şeylerle ilgili konuşacağız.

Buna kim inanır...

Önemli değil. Bu sohbeti başkası için değil, kendin için yapıyorsun.

Bunu kendime sık sık hatırlatmalıyım.

İnsanlar sıklıkla başkaları için bir şeyler yaptıklarını sanır. Ama aslında her şeyi kendileri için yapar.
Herkes her şeyi daima kendisi için yapar.

Bunun farkındalığına uyandığında, Dönüşüm noktasına ulaşmış olursun. Bu gerçeğin ölümü de içerdiğini anladığında, bir daha asla ölümden korkmazsın. Ölümden artık korkmadığın noktada yaşamaktan da artık korkmazsın. Son ana kadar hayatının her anını dolu dolu yaşarsın.

Dur bir dakika. *Ölürken* bile de mi kendim için yapıyorum?

Tabii ki. Kimin için yapıyor olacağını sanıyordun?

Ölümle ilgili sorularınızın çoğunu yanıtladığınızda, hayatla ilgili sorularınızın çoğunu da yanıtlamış olursunuz.

2

İlginç bir başlangıç yaptık. Bu çok ilginç ve merak uyandırıcı bir cümle doğrusu.

Arkadan gelecek cümlelerin ilki bu. Sohbetimiz öylesine boyutlara gidecek ki konuşulanlar sadece ilginç değil, bazı insanlar için inanılmaz olacaktır. Örneğin; geldiğiniz boyuta ait Hatırladıklarınızın doğası gibi.

Hatırladıklarımız?

Daha önceki sohbetlerimizde söylediklerim gibi. Öğrenmeniz gereken hiçbir şey yok, sadece hatırladıklarınız var.

Yapmak üzere olduğumuz sohbetimiz, tüm diğer sohbetlerimiz gibi size hatırlamanız için yardım edecek. Size ölüm ve yaşamla ilgili bir seri Hatırlatmalara yol gösterici olacak.

Bu Hatırlatmaların çoğunun ölümle ilgili olduğunun farkında olacaksınız. Özellikle böyle. Çünkü ölümün daha derin anlayışını kazandığınız ölçüde, yaşamın daha derin anlayışını en kolay şekilde kazanacaksınız.

Bu Hatırlatmaların bazıları sizi şaşırtabilir, çünkü bildiğinize inandığınız çoğu düşüncelerinizi zorlayacaktır. Bazıları sizi hiç şaşırtmayacaktır. Onları duyduğunuz anda, zaten bildiğinizin farkında olacaksınız. Hatırlatmalar sizi kendinize getirecek, zaten Tanrı'nın Evi'nde olduğunuzu deneyimlemek için bilmeniz gereken her şeyi size hatırlatacaktır.

İnsanlık bu büyük konularla ilgili yeni bir sohbeti çok uzun zamandır bekledi. Çoğumuzun geçmişin kolektif realitesi ile ilgili "yeni bilgeliği" duymaya ihtiyacı var.

Tüm insanlar evrenin tüm bilgeliğini ruhlarının kodlarında taşıyarak doğuyor. Her şeyin DNA'sında tüm bilgiler mevcut. DNA, Doruk Naturel Aydınlanma tanımının kısaltması olarak da kullanılabilir.

Yaşayan her şeyde bu naturel aydınlanma kodları var. Bu kodlar, sistemin bir parçası. Hayat dediğiniz sürecin bir parçası. Bu nedenle insanlar büyük bilgelik ile yüzleştiklerinde, söylenenler onlara çok tanıdık geliyor. Duyduklarına neredeyse anında katılıyorlar. Çünkü duydukları, Doruk Naturel Aydınlanmanın bir parçasını hatırlayış oluşturuyor. Bu bilgiler, onların DNA'larında mevcut. "Ah, evet, tabii ki" duygusu bu.

Artık, yeni sohbetimize daima bildiğiniz şeyleri size hatırlatmak üzere başlayalım. Bu konulara taze bir solukla gi-

rerek, hücresel belleğinizi tazeleyelim ki Eve giden yolu bulabilesiniz.

Henüz hayattayken Tanrı'nın Evi'nde olabilirim, değil mi? Yani "eve" dönmek için ölmeyi beklemek zorunda değilim, değil mi?

Değilsin.

Öyleyse, daha netçe anlamam için bana tekrar söyle lütfen, "Hatırlatmaların" çoğu neden ölümle ilgili?

Ölüm hayatın en büyük gizemidir. Bu gizemi çözmek, her şeyi çözer.

Ölümle ilgili sorularınızın çoğunu yanıtladığınızda, hayatla ilgili sorularınızın çoğunu da yanıtlamış olursunuz.

O zaman Tanrı'nın Evi'nde ölmeyi beklemeden nasıl olacağınızı da bileceksiniz.

Anladım. Harika.

Ama burada herkesin söylenenleri "anlaması" için beklentiye girmemeni ya da zihnini buna mecbur kılmamanı öneririm. Eğer böyle bir zorunluluk hissedersen, sohbeti mümkün olduğu kadar çok insanın anlaması ve katılması için "düzeltmek" ihtiyacını duyarsın.

Oh, bunu yapmam.

Başkalarının söylenenleri önemsemeyeceğini ya da alay

edeceğini düşünürsen, söylenenleri "düzeltmek" için meyilli olabilirsin.

Zannetmiyorum.

Bu sohbetin bir kısmı, özellikle hayatın kozmolojisi ile ilgili konuştuğumuz bölümler, birçok insana "uçukça" gelebilir.

Yapacağımız zihinsel gezintiler ve araştırmaların hayat ve ölümle ilgili gerçeği kavrama yeteneğini derinleştireceğinden şüphem yok. Yine de bazı konular öylesine ezoterik görünebilir ki, o bölümleri "kesmeyi" aklından geçirebilirsin.

Hayır, bunu yapmayacağım. Bu sohbetin hiçbir kelimesine dokunmadan sohbetin bütününe sadık kalacağım.

Pekala. Öyleyse başlayalım...

İLK HATIRLATMA
Ölmek kendiniz için yaptığınız bir şeydir.

Bu söylediğin çok ilginç. Çünkü zaten ölmeyi birisi için "yaptığımı" düşünmüyorum. Hatta ölmeyi "yaptığım" bir şey olarak görmüyorum. Ölüm bana olan bir şey.

Sana olan bir şey... ve senin aracılığınla olan bir şey.

Sana olan her şey senin ARACILIĞIN ile oluyor. Senin ARACILIĞIN ile olan her şey senin İÇİN oluyor.

Ölmeyi, kendim için yaptığım bir şey olduğunu düşünmek

bir yana, amaçlı olarak yaptığım bir şey olarak hiç düşünmedim.

Kendin için yapıyorsun. Çünkü ölmek harika bir şey. "Amaçlı" olarak yapıyorsun. Sohbetimiz daha derinleştikçe nedenlerini çok daha netçe görebileceksin.

Ölmek harika bir şey mi?

Evet. "Ölüm" dediğiniz şey harikadır. Birisi öldüğünde onun için acı çekmeyin. Kendi ölümünüze de endişeyle ve kötü bir şeymiş gibi bakmayın. Hayata kucak açtığınız gibi ölüme de kucak açın. Çünkü ölüm bir başka formdaki hayattır.

Birisinin ölümünü yumuşak bir kutlamayla ve derin mutlulukla karşılayın. Çünkü o kişi derin bir haz içinde oluyor.

Kendinizin veya başkasının ölümünü huzurlu bir deneyim olarak hissetmeniz için; ölen kişinin daima ölmeyi seçtiğini bilin.

Bu da ikinci hatırlatma oluyor...

İKİNCİ HATIRLATMA

Kendi ölümünüzün seçimini yapan sizsiniz. Bu daima doğrudur; nerede ve nasıl ölürseniz ölün.

Ölmenin, sizin iradeniz dışında mı olduğunu sanıyorsunuz?

3

Offf, şimdi ne demek istediğini anlamaya başlıyorum. Bu söylenenlere inanmak birçok kişi için zor olacak.

Hayatın bazı temel prensipleri vardır. Bunlara biraz sonra daha derinlikli bakacağız. Böylece Hatırlatmaların bazılarını realitenize katmanız daha kolay hale gelecektir.

Bu temel prensipleri kavradığınızda, "Ölüm" dediğiniz şeyin çok güçlü bir yaratıcılık anı olduğunu da anlayacaksınız.

Bak işte. Bir başka şaşırtıcı düşünce. Ölüm, bir "yaratıcılık anı"?

Karşılaşacağınız en güçlü anlardan biri. Ölüm bir araç. Amaçlandığı üzere kullanılan bir araç. Ölüm olağanüstü bir şey yaratabilir. Bunun da ne demek olduğunu açıklayacağım.

Ölüm bir araç mı? Ölüm sadece bir "kapı" değil mi?

Bir kapı, ama sihirli bir kapı. O kapıdan geçerken sahip olduğunuz enerji, diğer tarafta ne olduğunu BELİRLİYOR.

Tamam, tamam, bir dakika. Nefesimi kesiyorsun. Biraz yavaşlayamaz mıyız? Üzerinde biraz daha konuşup, boşlukları dolduralım mı? Söylediklerin beni birçok soruyla bıraktı.

Tüm sorularına bakalım. Her birini tek tek yanıtlayalım.

İyi. Ölümü bir araç olarak kullanmak fikrinden başlayalım. Bu düşünce benim için yepyeni. Bizim amaçlı olarak kullandığımız bir araç. Kullanmak istediğimiz bir araç. Ama ben ölmek istemiyorum. Kimse ölmek istemez.

Herkes ölmek ister.

Herkes ölmek mi ister?

Tabii ki. Yoksa kimse ölmezdi. Ölmenin, sizin iradeniz dışında mı olduğunu sanıyorsunuz?

Çoğu insan böyle düşünüyor.

İradeniz dışında hiçbir şey olmaz. Bu imkansız.
İşte üçüncü hatırlatma...

ÜÇÜNCÜ HATIRLATMA
İradeniz dışında ölemezsiniz.

Eğer bunun doğru olduğunu kabul edersem, çok rahatlatıcı olurdu. Ama yaşadıklarımda olmasını istemediğim öylesine çok şeyler başıma geliyor ki, bu söylediğini kabul etmem güç görünüyor.

Olmasını istemediğin bir şey asla olmaz.

Hiçbir şey mi?

Hiçbir şey. Başınıza gelen istemediğiniz şeylerin olmasını istemediğinizi HAYAL EDEBİLİRSİNİZ. Buna inanmak, kendinizi kurban olarak görmektir.

Evrimleşmenizde sizi geride tutan en büyük engel işte bu tek düşünce. Kurban olma fikri, sınırlı düşüncenin bir işaretidir. Gerçek kurban yoktur.

Kızı tecavüze uğramış bir babaya, tüm köy ahalisinin "etnik temizleme" ile yok edildiği bir durumda, kimsenin kurban olmadığını söylemek oldukça zor.

Acılarının içine gömülmüş kişilere bu gerçeği söylemenin hiçbir yararı olmaz. Böyle anlarda, sadece onlarla olun. Derin şefkatle, gerçek ilgiyle ve iyileştirici sevgiyle. Acılarını iyileştirmek için onlara spiritüel bakış açısını ya da entelektüel görüşlerinizi sunmayın. Önce acıyı iyileştirin, sonra acıyı yaratan düşünceyi iyileştirin.

Şüphesiz, sıradan insan algılamasında, korkunç olaylar ve durumlar içinde bazı insanların "kurban" olduğu doğrudur. Ama bu kurban olma deneyimi, ancak normal -dolayısıyla fazlasıyla sınırlı- bilinç boyutunda geçerlidir.

Gerçek kurban yoktur dediğimde, tümüyle farklı bir farkındalık boyutundan konuşuyorum. Ama bu boyut, insanların acılarını iyileştirdiklerinden sonra ulaşabilecekleri bir boyuttur.

Söylediklerinin birçok insan tarafından kabul edilmesi zor olacaktır. Duygusal acı içinde olsalar da olmasalar da.

Söylediklerim, dünyanın tüm geleneksel dinlerinin asırlardır söylediklerinden farklı değil ki. "Gizem Tanrı'nın yollarıdır" ya da "Tanrı'nın mükemmel planına güven" benzeri mesajlar tüm dinlerde var.

Bu sohbetin ilerleyen anlarında bu mükemmel plan fikrini açıklığa kavuşturma olanağımız olacak. Ayrıca belirli ve mükemmel bir neden amaçlanarak bireysel ve kolektif bir sonuç için ruhların nasıl interaktif biçimde işbirliği yaptığına da değineceğiz.

Hatta senden buna bir örnek vermeni isteyeceğim.

Benden mi?

Evet. Ve istediğimde neden bahsettiğimi tam anlamıyla anlayacaksın. Şimdilik, her şeyin mükemmel biçimde olduğu bilgisini yüreğine sessizce al.

Bu düşünceyi yüreğime koymaya çalışacağım. Ama benim için çok hızlı gidiyorsun. Daha kısa bir süre önce bu sohbete başladık, şimdiden... söyleyebilir miyim?... ozon tabakasına geldik. Saygısızlık etmek istemiyorum ama bu sohbet nereye gidiyor?

Daima gitmesini istediğin yere.

Nereye?

Gerçeğe.

İçinde var olan gerçeğin dışında gerçek yok.
Bunun dışındaki her şey,
başkalarının sana söyledikleri.

4

Eee, işte bunu daha önce de işittim. Beni gerçeğe ulaştıracağını söyleyen çok.

Ama sadece bir kişi seni bu gerçeğe ulaştırabilir.

Kim bu, sen mi?

Hayır.

Kim peki?

Sen.

Ben mi?

Evet sen. Seni gerçeğe götürecek tek kişi sensin. Çünkü gerçek sadece tek bir yerde.

Söyleme... biliyorum. İçimde.

Doğru. Gerçeğin içinde olduğundan başka gerçek yok. Başka her şey başkalarının sana söyledikleri.

Buna senin söylediklerin de dahil!

Elbette.

Öyleyse tüm bu sohbetin anlamı ne? Bu bağlamda, herhangi bir kişiyi herhangi bir konuda dinlemenin anlamı ne?

Senin dışındaki bir şeyin seni kendi gerçeğine götüremeyeceğini söylemedim. Seni oraya götürenin sadece sen olduğunu söyledim.

Zaten hayat ve ölümle ilgili gerçeğe giden yolu kendim bulabilseydim, sana sormazdım. Bu sohbet de olmazdı, değil mi?

Tanıdığım birçok insan bir yanıt almak için dua ediyor. Hayat ve ölümle ilgili en derin sorularına bir yanıt, bir rehberlik almak için dua ediyor. İnsanlar, bir yanıt almak için Tanrı'ya dua ettiklerinde ve yanıtı aldıklarında -sıkça net olarak- Tanrı'nın dualarına yanıt verdiğini söylüyor.

Galiba benim de burada deneyimlediğim bu. Tüm bu sohbet bana yanıtını aldığım bir dua gibi geliyor.

Harika bir tanımlama. Olan da bu!

Bu nedenle tüm sohbetin kaydını tutuyorum. Her şeyi yazıyorum.

Başkalarının yanıtı bulmak için sana gelmeleri gerektiği izlenimini vermemeye dikkat et. Bilgelik yolunu bulduğun için başkalarının seni kıskanacağı durumları yaratmamaya dikkat et. O zaman senden onlara yol göstermeni de beklerler. Bu, üretken olmayan hatta tehlikeli bir yoldur.

Tehlikeli mi?

Diğer insanlar, senin Tanrıyla özel bir iletişim kurduğuna inanmaya başlarsa ve aynı iletişimi kendileri kuramıyorsa, tehlikeli olmaya başlarsın. Dünyanın seni bu bağlamda düşünmemesini sağlamak senin görevin. Dünyanın seni "özel" biri olarak görmesine izin vermemeni öneririm.

Kendini özel olmaktan çıkarmak için ne gerekiyorsa onu yap. Tabii ki özelsin. Buradaki fikir, başkalarının zihninde diğerlerinden bir şekilde daha özel olduğun düşüncesini ortadan kaldırmak.

Ne öneriyorsun?

İnsanların seni görmek istediği karakterin dışında, bir "guru"nun ya da "aziz"in asla yapmayacağı bir şey yap. Bir rock grubunun menajerliğini üstlen. Komedyen ol. Bowling salonu aç.

Bowling salonu olan azizler yok mu? Komedyen olan gurular yok mu?

Dalga mı geçiyorsun? HEPSİ guru.

Ne diyorsun?

Sadece insanlar onların guru olduğunu düşünmüyor. Olay bu. Çılgınca bir şey yap. İnsanların hayretle başlarını kaşıyacağı bir şey. Senin özel olduğun fikrinden vazgeçecekleri bir şey. Hatta seni özel olmamakla suçlayacakları bir şey.

Hadi canım. İnsanlara hayatımın hikayesini anlatmak bunun için yeterli. Yeterince hata yaptım, yeterince kimsenin onaylamayacağı şeyler yaptım, yaptıklarım insanların beni özel bir yerde tutmalarını zaten imkansız kılıyor.

Mükemmel olmayan bir peygambersin (mesajcısın), bu da seni mükemmel yapıyor.

Çünkü kimse mesajı mesajcı ile karıştıramaz.

Karıştıramaz. Sen izin vermedikçe. İnsan olmaya devam et. Kendini affet, eski ve yeni tüm hataların için başkalarından af dile. Dışarıya çık ve insanlara aradıkları tüm yanıtların içlerinde olduğunu söyle.

Hangi yoldan gidersen git,
eninde sonunda Eve varırsın.

5

İnsanlara tüm yanıtların içlerinde olduğunu söylemek iyi ve güzel ama artık bu sözler ayağa düştü. "Tüm yanıtlar içinizde" demek, neredeyse "Güç seninle" demekten farksız.

Yine de bilmek istediğiniz her şeyi, doğum anınızda bildiğinizi söylemek için buradayım. Buraya bildiğinizi *göstermek* için geldiniz.

Bu söylediklerin... bilemiyorum... gerçek yaşadıklarımızdan öylesine kopuk ki. Her yanıtın kendi içimde olduğuna nasıl inanabilirim? Öğreneceğim bunca şey varken, bu yanıtların doğduğum andan beri içimde olduğunun anlamı ne?

Öğreneceğin hiçbir şey yok. Sadece hatırlaman gerekiyor. Yaşam bir gelişim süreci. Gelişim, Yüceliğinizin varlığının ve ifadesinin kanıtıdır. *Hayatın* bütünü böyle gelişir.

Pencerenizin dışındaki ağacı düşünün. Ufacık bir tohumken bildiğiyle, şimdi devasa bir şemsiye olarak üzerinde gölge yaparken bildiği arasında fark yok. Bugün olduğu her şeye dair tüm bilgi, tohumunda da mevcuttu. Hiçbir şeyi öğrenmesi gerekmiyordu. Sadece gelişmesi gerekiyordu. Gelişmek için de hücresel belleğinde var olan bilgiyi kullandı.

Siz ağaçlardan farklı değilsiniz.

Size "Sormadan önce yanıtını vereceğim" demedim mi?

Evet, evet, fakat... Pekala, yine sormalıyım... O zaman bu sohbetin anlamı ne? Birileriyle bir şey hakkında konuşmanın anlamı ne? Tanrı'ya dua etmenin ya da Tanrıyla konuşmanın anlamı ne?

Ağacın da gelişmek için güneşe ihtiyacı var.

Hayatın tümü birbiriyle bağlantılıdır. Bütünün hiçbir boyutu ya da bireyselleşmiş hiçbir boyutu diğer boyutlardan bağımsız hareket edemez. Hayat sürekli olarak *interaktivite* içinde yaratır. Sonuçları birlikte yaratıyoruz. Onları yaratmanın başka yolu *yok*.

Başkalarıyla sohbetleriniz, dış dünyanızdan gelen tüm bilgiler, güneş ışınları gibidir. İçinizdeki tohumların büyümesini sağlar.

Dış dünyanızda mevcut olan çok şey, size içsel gerçeğinize giden yolu gösterir. Tüm bu insanlar, yerler, objeler ve olaylar sadece hatırlatmalardır. Onlar yol tabelaları gibidir.

Aslında "dış dünya" dediğiniz realitenin amacı da bu.

Fiziksel dünya, içinizde Bildiklerinizi dışarıda Deneyimlemeniz için bir çerçeve sunuyor.

Böylece çevremdeki dünyanın bana gösterdiklerinden yararlanabilirim.

Tüm insanlar yararlanabilir. Bu nedenle, dünyanıza ve başınıza gelenlere baktığınızda "yargılamaktan ve suçlamaktan vazgeçin" diyorum ya.

Sohbetimizin bu bölümünde ağacı bize daha derin anlayış kazandıracak bir arkadaş olarak görelim.

Düzlükten çıkıp bir ormanın derenliklerine yürüdüğünüzü düşünün. Daha önce hiç ormanın bu kadar derinliklerinde yürümemiştiniz. Geri dönüş yolunu daha kolay bulabilmeniz için yürürken ağaçlara işaret bırakıyorsunuz.

Dönüşte ormandan çıkmak için bu işaretleri görüyor ve yolunuzu bulmak için bu işaretleri kendinizin koyduğunuzu hatırlıyorsunuz.

Bu işaretler sizin dışınızda. Size Eve döneceğiniz yolda yürümeniz için yol gösteriyor. Bu işaretler "Ev"in kendisi değil. Yol size tanıdık geliyor. Bildik bir yol. Yeniden hatırladığınız bir yol. Ama Yol da Ev değil. Ancak siz kendinizi Yolda yürüyerek Eve götürebilirsiniz.

Başkaları size yolu gösterebilir, yolda rehberlik edebilir ama sadece siz kendinizi Eve götürebilirsiniz. Sadece siz Tanrı'nın Evi'nde olmaya karar verebilirsiniz.

Dış dünyanız yoldur. Sizi Eve götürecek yol. Dış dünya dediğiniz *tüm* olayların amacı bu. Bu yüzden onları hayatınıza koydunuz.

Ağaçlardaki işaretler

Evet. İşaretler.

Eğer dış dünyamdaki her şeyi işaret levhası olarak görürsem, kendimi içsel gerçeğime giden yola sokabilirim -bunu söylüyorsun, değil mi?

Bunu söylüyorum. Tam anlamıyla doğru anladın.

Eğer bunu yapıyorsam, bu kitabı da avucumun içine kendim koydum.

Doğru.

Materyalin şu anda bana geldiği gibi gelmesine ben "neden oldum". Bu bir işaret levhası. Ağaçtaki işaret.

Şimdi netçe görebiliyorsun. Olan bu.

Peki, dış dünyamdaki *her şey* bir işaret levhası ise, niye bir parçası önem kazanıyor? Bir caddede yürürken bir kavşağa gelmek ve tüm levhaların üzerinde "BU YOL EVE GİDER" yazması ve hepsinin farklı istikametleri göstermesi gibi.

Şimdi gerçekten netçe görebiliyorsun.

Tanrı aşkına ne diyorsun?

Hangi yola gidersen git Eve varabileceğini söylüyorum.

O zaman hangi yoldan gittiğimin de önemi yok.

Hayır yok.

Hangi yolu seçtiğimin önemi yok?

Kesinlikle, tümüyle, hiçbir şekilde önemi yok.

Öyleyse niye bir yolu diğerine tercih etmek için çaba harcayayım? Bütün yollar beni Eve götürüyorsa, hangi yoldan gittiğimin ne önemi var?

Bazı yollar daha az yorucu.

Ne yaparsan yap,
burada söylenenlerin hiçbirine inanma.

6

Ah! Demek ki bazı yollar diğerlerinden daha *iyi*.

"Daha az yorucu" bir durum tanımı. "Daha iyi" bir yargı. Bu da bizi dördüncü hatırlatmaya götürüyor...

DÖRDÜNCÜ HATIRLATMA
Eve giden yolun hiçbiri diğerinden iyi değildir.

Emin misin? Lütfen Tanrım, lütfen. Bu konuda kesin olmanı istiyorum. Dünyadaki tüm dinler bunun tam da tersini söylüyor.

Sana tekrar söylüyorum. Bu konuda iyice net ol. Eve giden hiçbir yol diğerinden iyi değildir.

Tüm yollar seni oraya götürür. Çünkü ihtiyacın olan şey gerçek arzu, açık yürek ve Tanrı'nın "Hayır, sen benimle

olamazsın" demeyeceğine dair inançtır. Tanrı hiç kimseye, hiçbir nedenle, özellikle de Kendisine farklı bir şekilde inandığı için bunu söylemez.

Tüm gerçek dinler harikadır ve tüm gerçek spiritüel öğretiler Tanrı'ya giden yoldur. Hiçbir din ya da öğreti diğerlerinden daha "doğru" değildir. Dağın tepesine ulaşmak için birden fazla yol vardır.

Dinler insanlar tarafından yaratıldı. Değişik kültürler, kendi topluluklarındaki insanların ihtiyaçları doğrultusunda dinler yarattı. Dinler, insanların zorluk zamanında ihtiyaç duydukları gücü, karmaşa zamanlarında güveni, acı zamanında şefkate duydukları ihtiyacı karşılayan ve her zaman var olan kaynak oldu.

Dinler aynı zamanda insanların ritüellerle, geleneklerle, törenlerle ve adetlerle dünyadaki varlıklarını onaylayan içgüdüsel bir değerin işaret levhası ve kültürleri bir arada tutan bir yapıştırıcı oldu.

Her kültürün kendine özgü olan ve temel gerçeğe saygı duyan bir geleneği var; kişilerin kendi ihtiyaç ve arzularından daha büyük ve önemli olan bir şeyin varlığına duyulan saygı.

Hayat'ın çoğu insanın hayal ettiğinin ötesinde daha derin ve daha anlamlı olduğunu sezgisel olarak bilen kolektif insanlık, sevginin, anlayışın, bağışlayıcılığın, yaratıcılığın, oyunun, el ele ortak amacı başarmayı hedefleyen birlikteliğin en derin doyumu ve en derin hazzı getireceğini de biliyor.

Her biriniz kendi yolunuzda Bana ulaşabilirsiniz. Kendi yolunuzda yapacağınız yolculukla Eve dönebilirsiniz. Başka insanların yolları ile ilgili endişe duymayın ve onları yar-

gılamayın. Siz de onlar da Eve dönecektir. Evde hepiniz yeniden bir arada olacaksınız ve neden önemsiz meseleler üzerinde tartıştığınıza şaşıracaksınız.

Oh, hem de ne çok tartıştık değil mi? Hiç durmadan tartıştık. Tartıştık, savaştık, öldürdük ve öldük. Çünkü kendi yolumuzun tek doğru yol olduğuna inandık. Cennete giden *tek* yol bizim yolumuzdu.

Evet, sürekli tartıştınız.

Şimdi de bize, bir yolun diğerinden daha iyi olmadığını söylüyorsun. Peki, şimdi buna nasıl inanabilirim?

Ne yaparsan yap, burada söylenenlerin hiçbirine inanma.

Efendim?

Söylediğim hiçbir şeye inanma. Ne söylediğimi dinle, sonra da yüreğinin sana söylediği doğruya inan. Bilgelik yüreğindedir. Tanrı seninle en yakın ilişkiye yüreğinle girer.

Sizden sadece bir şey istiyorum.

Nedir?

Lütfen yüreğinizde olanı zihninizde olanla karıştırmayın. Zihninizde olan şeyler oraya başkaları tarafından konuldu. Yüreğinizde olan şeyde ise beni taşıyorsunuz.

Ama çoğunuz yüreğinizi bana kapıyorsunuz. Çoğunuz zihinlerini bile kapıyor.

Lütfen başkalarını SİZİN zihninizde olanlara inanmazlarsa, onları yargılayacağımı söylemeyin.

Ve son olarak da ne yaparsanız yapın, *benim adıma* başkalarını yargılamayın.

Bunu yapıp duruyoruz. Nasıl duracağımızı bile bilmiyoruz. Ve kendimize tam bir cehennem azabı çektiriyoruz.

Şimdi size İyi Haber: İnsanlığın cennete ulaşması için cehennemden geçmesi gerekmiyor.

Hatta ormanın içinden geçmek zorunda bile değiliz, hani şu dönüş yolumuzu bulmak için ağaçlara işaret koyduğumuz ormandan. Ormanın çevresinden de dolaşabiliriz.

Evet.

Yol kenarından orman ne kadar güzel ve çekici görünse de, ormanın derinliklerine dalmak, içinde kaybolmak ve çıkış yolunu bulmaya çalışmak zorunda değilim.

Evet, değilsin.

Her gün kendime *yolda kalacağıma* dair söz veriyorum ve her gün kim olduğumla ve nerede olduğumla hiçbir ilgisi olmayan "drama"ların içine çekiliyorum. Bir anda kendimi ormanda buluyorum.

Henüz ormanın dışında değilsin.

Biliyorum. Robert Frost'un sözleri zihnimde dolaşıyor. Bu sözleri daha önce duymuştum ama şimdi anlamları daha farklı geliyor...

Orman hoş, karanlık ve derin.
Ama verdiğim sözler var.
Uykudan önce gitmem gereken yol var.
Uykudan önce gitmem gereken yol var.

Şimdi benimle gel. Birlikte yolda yürüyelim. Böylece ağaçlarla ormanı ayırt edebilirsin.

Tamam. Netleşme yolculuğuna hazırım. Kendimi ormanın içinde buldum. Kendi çelişkilerimin ve karmaşalarımın karanlık ormanlarında tökezledim. Artık gerçekten Eve dönmek istiyorum. Ama yine de en kısa yol en iyi yol değil mi? Yani kısa olan, "en iyi" yol değil mi? Peki en kısa yol hangisi?

Bu sorunu yanıtlamam için öncelikle "Ev"in ne olduğunu tanımlamamız gerekiyor. İnsanların dönmeyi arzu ettiği, dönüş yolunu aradığı "Ev" tam olarak nedir?

Çoğu insan Eve dönmenin Tanrı'ya dönmek olduğunu düşünüyor. Oysa Tanrı'ya dönemezsiniz, çünkü Tanrı'dan asla ayrılmadınız ki. Ruhunuz bunu biliyor.

Bunu bilinç boyutunuzda bilemezsiniz ama *ruhunuz bunu biliyor.*

Eğer ruhum Tanrı'ya dönmeme gerek olmadığını, zaten Tanrı'dan hiç ayrılmadığımı biliyorsa, o zaman ruhum ne yapmaya çalışıyor? Ruhun bakış açısıyla, dünyada yaşamanın amacı ne?

Ruhunuz Tanrı'dan asla ayrılmadığını biliyor ve bunu deneyimlemek istiyor.

Hayat ruhun Bilmeyi Deneyime dönüştürdüğü bir süreçtir. Bildiğiniz şeyi deneyimlediğinizde, *hissedilen realite* oluşur ve süreç tamamlanır.

Ev, Tamamlanıştır.

Ev, Tam Bilerek, Tam Deneyimleyerek ve Tam Hissederek Kendinizin Gerçekten Kim Olduğunun Tam Farkındalığıdır. Siz ve Tanrı arasındaki Ayrılığın Sonudur.

Bu Ayrılık bir illüzyondur. Ruhunuz bunu bilir. Tamamlanış, Ayrılığın sonudur.

Bu gerçekten yeniden birleşme değil, çünkü Tanrı'dan ayrı olduğum bir an bile yok. Ama bunu unuttuğum için yeniden birleşme gibi görünüyor.

Doğru. Yeniden birleşme anında Gerçekten Kim Olduğunuzu hatırlar ve deneyimlersiniz.

Bir bakıma "Tanrı'ya Dönüş" denilmesi bir söylem biçimi. Gerçek anlamı Tanrıyla Bir Olduğumuzun yeniden hatırlanması. *Farkındalığa* dönüş.

Evet! Farkındalığa dönüş iki kademeli bir süreç.

Farkındalığa, Hissedişi yaratan Bilmek ve Deneyimlemekle varılıyor.

Farkındalık Bildiğiniz ve Deneyimlediğinizin Hissedişidir.

Bir şeyi Bilmek bir şey, Deneyimlemek başka şey, Hissediş yine başka bir şeydir.

Sadece Hissediş tam Farkındalığı sağlar. Sadece Bilmek, kısmi farkındalık sağlar. Sadece Deneyim, kısmi farkındalık sağlar.

Kendinin Tanrı olduğunu Bilebilirsin, ama Kendini Tanrı olarak deneyimlediğinde, bu deneyimin Hissedişi ile farkındalığın Tamamlanır.

Tanrısallığınızın bazı boyutlarını Bilebilirsiniz.

Örneğin şefkatli olduğunuzu bilirsiniz. Kendinizin *şefkatli Olduğunu* deneyimlediğinizde, bu hissedişle Şefkat farkındalığı Tamamlanmış olur.

Cömert olduğunuzu bilirsiniz. Kendinizin *cömert Olduğunu* deneyimlediğinizde, bu hissedişle cömertliğin farkındalığı Tamamlanmış olur.

Sevecen olduğunuzu bilirsiniz. Kendinizin *sevecen Olduğunu* deneyimlediğinizde, bu hissedişle sevecenliğin farkındalığı Tamamlanmış olur.

Bazen "Bugün sanki kendim gibi hissetmiyorum" derim. Şimdi bunun ne demek olduğunu anlıyorum.

Kendini "kendin gibi hissetmediğinde", kendinin kim olduğunu Bilmiyor değilsin, ama böyle anlarda Kendini Deneyimlemiyorsun. Hissetmek için Bilmeye Deneyimlemeyi eklemen gerekir.

Hissediş Ruhun dilidir. Kendi'nin Farkındalığı, Kendinin Gerçekten Kim Olduğunun Tümüyle hissedilmesiyle gerçekleşir.

Farkındalığın iki kademeli olması gibi, Farkındalığa ulaşmak için de iki yol vardır.

Ruh, Tam Bilmek boyutuna *spiritüel* dünya aracılığıyla, Tam Deneyimlemek boyutuna *fiziksel* dünya aracılığıyla ulaşır. Bu iki dünyanın birlikteliğiyle Tam Hissedişin yarattığı Tam Farkındalık için gereken mükemmel ortam sağlanmış olur.

Ev, Tamamlanıştır.

Ölümlerinden sonra
tüm ruhlar huzur bulur; daha önce değil.

7

Hayat dediğimiz bu deneyimde neler olup bittiğinin harika ve kapsamlı bir açıklaması oldu bu.

Daha henüz başlangıç yaptık. Ölümün en derin gizemlerine adım adım gireceğiz. Bu sohbette henüz yüzeye dokunmaya başladık.

Şimdi son sorunu daha derin biçimde ele alalım.

Eve dönüşün en kısa yolunun en iyi yol olup olmadığını sordun. En kısa yolun en iyi olması gerekmiyor. Sana en büyük yararı getirecek olan yol, seni Tamamlanışa götüren yoldur. Ne kadar uzun olursa olsun.

Tam Farkındalık anına adım adım varılır. Her hayat bir adım ya da bir basamak sayılır. Hiçbir ruh Tam Farkındalığa tek bir hayatta ulaşmaz. Hayat Çemberi'nde birçok basamağın deneyimlerinin birikimiyle Tamamlanış ya da Tam Farkındalık boyutuna varılır.

Her basamak, kendine özgü içeriği ve misyonu tamamlandığında sona erer.

Bu Hayat, fiziksel dünyaya gelme nedeniniz olan deneyiminiz tamamlandığında sona erer.

Her Hayat deneyiminde farklı misyonları gerçekleştirirsiniz. Tüm basamakların birikimiyle Tam Farkındalık gerçekleşir.

Yani Tamamlanışın iki seviyesi var. Birinci Seviye, basamakları tamamlamak, İkinci Seviye, Bütün süreci tamamlamak.

Evet. Kim Olduğunu tümüyle bildiğinde, deneyimlediğinde ve hissettiğinde Tüm süreç tamamlanmış olur.

Bu muhteşem bir açıklama. Nihayet anladım. Ruhlar dünyaya spesifik bir misyonu gerçekleştirmek ve deneyimlemek için geliyor. Süreç tamamlandığında, burada işleri bittiği için bunu kutlama zamanı oluyor.

Evet, anladın. Aynen böyle.

"En kısa"nın "en iyi" olması gerekmiyor. Amaç hızlı olması değil, *tamamlanmış* olmak.

Doğru.

Harika. Şimdi kendimi yine iyi hissedebilirim. Çünkü kendimi henüz tamamlanmış hissetmiyordum. Altmış yaşına yaklaşmama rağmen, buraya geliş amacımı henüz tamamlamadığımı hissediyorum.

Bu ne demek oluyor?

Emin değilim.

Emin olmadığın şeyi başarmak zordur.

Biliyorum. Problemimin bir parçası da bu.

Belki bununla ilgili konuşmalıyız.

Bu konuyla ilgili konuşmanın bana çok yararı olacağından eminim. Ama şimdi konudan uzaklaşmak istemiyorum. Bazı yolların "daha iyi" olmamasına rağmen Eve dönmek için daha az meşakkatli olduğunu söylüyordun. Bu konu ilgimi çekiyor.

Daha az engeli olan yollardan yürümek daha kolaydır.

Katılıyorum. Peki, bu yolu nasıl bulabilirim?

Bulamazsın. Bu yolu yaratırsın.

Nasıl?

Şu anda bunu yapıyorsun. Bu yolda yürümek için kendini adamak bile yolu kolaylaştırır. Birçok insan "yolda" olup olmadıklarını sorgulamayı bile düşünmeden yaşamlarını sürdürüyor. Okumuyorlar. Dua etmiyorlar. Meditasyon yapmıyorlar. İçsel dünyalarına odaklanmıyorlar. Daha geniş realiteleri ciddi biçimde sorgulamıyorlar. Sen şimdi bunları yapıyorsun. Bu sohbeti yaparak bile kendine daha az engelli bir yol yaratıyorsun.

İster kıvrımlı yolu ister düz yolu seç, ister ormanın içinden ister kıyısından yürü, yaşam ve yaşamak, ölüm ve ölmekle ilgili kendi gerçeğine ulaştığında engelleri ortadan kaldırmış ve Tamamlanışa doğru daha az zorlu bir Yol yaratmış olacaksın.

Ölümle ilgili her şeyi bildiğinde, hayatını da dolu dolu yaşarsın. Kendini tümüyle deneyimlediğinde –ki bunun için dünyaya geldin– bilinçli olarak Tamamlandığını bilerek, Tamamlanmışlığın şükran duygusu ve asaletiyle ölebilirsin. Bu daha az zor olan bir yoldur ve huzur dolu bir ölüm yaratır.

Burada bir yargılama var gibi geliyor. Sanki "İyi ölmediysen, bir şeyleri doğru yapmamışsın" gibi. Buna benzer bir şey.

Benim asla yapmayacağım yargılamayı sen yapıyorsun. "Yanlış" ölüm diye bir şey yoktur. Sizi gideceğiniz yere götürmeyen bir yol da yoktur. Tekrar Varlığınızın Özüyle huzur dolu birleşmenin olduğu Evde olamamak diye bir şey mümkün değildir.

Burada hayatını ve ölümünü nasıl daha az zor ve daha huzurlu yapacağımızdan bahsediyoruz. Senin kast ettiğin cümlem bir gözlemdir, bir yargılama değil. Bedeninle deneyimlemek için geldiğin bu hayatta tamamlanışa doğru daha kolay yol alıyorsan, daha huzurlu ve şükran dolu olarak ölürsün. Böylece huzuru öldükten sonra değil, ölmeden önce bulmuş olursun.

Tüm ruhlar öldükten sonra huzur bulur; ama bazı ruhlar ölmeden önce huzurlu olur.

Öldükten sonra, Tamamlanmamış olmak mümkün değildir. Ama bilinçli olarak bunun farkında olmamak mümkündür.

"Huzur" Tamamlanmış olmanın bilinçli olarak farkındalığıdır. Artık daha fazla yapacak bir şeyin kalmamasıdır. Tamamlanmış. Bitmiş. Eve dönmeye hazır.

Ölüme korkuyla, endişeyle, titreyerek yaklaşıyorsan, gitmek istemiyorsan, tamamlandığını hissetmiyorsan, şu anda hayatında olan bitenlerle ve olacaklarla ilgili korku hissediyorsan bile yine de gideceğin yere varacaksın.

Ama daha "zorlu" bir yol olacak değil mi?

Evet.

Bir şeyi tekrar netleştirelim. Daima Tanrıyla dopdolusun. Şu anda Tanrıyla dolusun. Tanrı sensin ve Tanrı'yı bireysel Sen olarak ifade ediyorsun.

Bu nedenle gerçek anlamda Eve dönülecek bir seyahat yok. Zaten ordasın. Daima Tanrı'nın Evindesin.

Zaten olmak istediğin yerdesin. Olağanüstü sır, bunu bilmenin sana anında bu deneyimi getireceğidir.

Şu anda bu sohbette sanki aynı yerde dönüp duruyoruz. Sanki uykuda yürüyorum ve nerede olduğumu bilmiyorum.

Sadece bu sohbette değil, *hayatında* da.

Yaşama -ve ölüme- korkuyla, endişeyle, titreyerek yaklaşıyorsan, kendini bırakmak istemiyorsan, şu anda hayatında olan bitenlerle ve olacaklarla ilgili korku hissediyorsan nerede olduğunu bilmiyorsun demektir. Burada sorun şu: Nasıl *hissediyorsan* onu *deneyimlersin*.

Daima böyle olmuştur. Daima böyle olacaktır.

Bu nedenle aslında Evde olmana rağmen, Hayata ve ölüme korkuyla yaklaştığın için Evde olduğunu bilemezsin.

İster inan ister inanma, anlamaya çalışıyorum. Çok hızlı ilerliyorsun ve konu çok karmaşık ama yine de anlamaya çalışıyorum.

İyi. Öyleyse takip etmeye çalış. Söylediklerimi zaten biliyorsun. Ben sadece hatırlatıyorum.

Tanrı'ya giden bir yol üzerinde yolculukta değilsin. Sadece Tanrı'yı gittikçe daha fazla bilmeyi deneyimlemenin sonsuz sürecinin ortasındasın. Gittikçe Varlığının Özünü daha fazla deneyimliyor, Kim Olduğunun Özünü daha fazla biliyorsun... Ve Hayat devam ediyor.

Hayatın sürecinin bir parçası olarak, Bu Öz'le sürekli birleşme sürecindesiniz. Sürekli aynı enerjiden yeniden ifade buluyorsunuz.

Ölmek enerjiyle birleşmektir. Sürekli birleşiyor ve yeniden aynı enerjiden çıkıyorsunuz. Birleşmek ve birleşik enerjiden yeniden ifade bulmak.

Burada reenkarnasyondan mı bahsediyoruz?

Bir şekilde.

Anlatmak istediklerimi bir cümleye ya da bir sözcüğe indirgeyerek ifade etmenin mümkün olamayacağını anlamak önemlidir. Eğer biraz sabır gösterirsen, anlatacaklarımın algılama kapasitenin üzerinde olmayacağını göreceksin.

İstediğim tek şey ölüm ve ölmekle ilgili gerçeği bilmek. "Tanrı'nın gerçeği"ni bilmek istiyorum.

Hâlâ Tanrı'yı kendinden ayrı olarak düşünüyorsun, değil mi?

Ayrı düşünmüyorum. Tanrı'nın ve benim... Senin ve benim bir olduğunu biliyorum.

Gerçekten mi?

Evet. Seninle benim aramda bir ayrılık olmadığını biliyorum. Kendimin bireyselleşmiş Tanrı olduğunu biliyorum.

Öyleyse niye böyle konuşuyorsun? Neden "Tanrı'nın gerçeği"ni bilmek istediğini söylüyorsun? Tanrı'nın gerçeğinin kendi içinde olduğunu biliyor olmalısın.

"Tanrı'nın gerçeği" sözü lafın gelişi söylenmiş bir şeydi.

Ah! Öyleyse gerçekte bulmayı istediğin şey, kendi gerçeğin.

Bu sohbeti, kendi içimin derinliklerindeki gerçeğime ulaşmak için bana rehberlik eden bir yol olarak kullanmayı umut ediyorum. Evet.

İyi. Bu deneyim seni istediğin yola götürebilir ama SEN kendin yola çıkmalısın. Sana tekrar tekrar söylediğim gibi, sana Eve giden yolu gösterebilirim ama yolda yürüyecek olan sensin.

Söylediğim gibi gerçek anlamda bir yolculukta değilsin. Zaten varmak istediğin yerdesin ama bunu bilmediğin için

bu deneyim sana yolculuk gibi geliyor. Seyahatin gerekli olmadığını anlamak için seyahate çıkmalısın. Yolda olmanın amacının, başlangıç ve bitiş noktasının şu anda olduğun yerde olduğunun bilincine varmak olduğunu bilmek için bu yolculuğu yapmalısın.

Ölmekten korkuyorsun, yaşamaktan korkuyorsun.
Bu ne biçim bir gidiş!

8

Bu konuda konuşulmuş onca söz varken, bu sözlerin beni yaşam ve ölümle ilgili gerçeğime götüreceğinden nasıl emin olabilirim?

Kendi gerçeğine ulaşmak için bu sözlerle hemfikir olmak zorunda değilsin.

Değil miyim?

Hayır. Burada söylenenlerle hiçbir şekilde hemfikir olmasan bile, kendi gerçeğine doğru yönlendirileceksin. Eve giden yolu bulacak ve bu sözlerle hemfikir olmasan da o zaman benimsediğin fikirlerin ne olduğunu bileceksin... Ve bir başka yolda yürüyeceksin. Bu yol da senin yolun değilse bir başka bir başka bir başka yolu bulacaksın. Ta ki bu karmaşanın içinde kendi yolunu bulana dek.

Herhalde herkes için en doğrusu bu.

Her şey böyle oluyor. Tüm hayatın seni Eve, bana yönlendiriyor. Bu nedenle her olay, her kişi, her an için şükran duy. Yaşamının her anı kutsaldır.

Yaşadığın olaydan hoşlanmasan bile, o kişiden hoşlanmasan bile, o andan zevk almasan bile her birinin kutsal olduğunu bil. Hayat, kendi süreci içinde hayata hayatla ilgili mesaj verir. Hayatın bize, Kendimiz ile ilgili söylediklerini Bilmekten ve Deneyimlemekten daha kutsal bir şey yoktur.

Bu nedenle, şu anda yaptığımız bu sohbette söylenenlere katılmasan bile, seni kendi gerçeğine ve Eve götürecek kendi yoluna götürdüğünü bil. Aynı zamanda bu sohbette söylenenlere katılıyorsan, o zaman da kendi yoluna doğru yönlendirileceksin. Her iki halde de bu sohbet seni gitmek istediğin yere götürecektir.

Bütün yollar Eve gider.

Her biri.

Her yolun, "ağaçların üzerinde" bize yön gösterecek kendine özgü işaretleri var.

Kesinlikle. Şimdi anlıyorsun. Tüm işaretler ağaçlara senin bıraktığın işaretler. Etrafına bak. Gördüğün her şey, senin kendi koyduğun işaretler.

Ama bazen kendi koyduğun işaretleri tanımıyorsun. Onlara başka bir açıdan baktığında sana farklı görünebilirler. Onları başkalarının oraya koyduğunu sanabilirsin.

Burada sizin hayatınızın işaretlerinden bahsediyoruz. Özellikle, "yara" diye tanımladığınız işaretlerden. Onları hayatınıza başkalarının koyduğunu düşünmeyin. Bu düşünce sizi "kurban", başkalarını da "kötü insan" pozisyonuna koyar. Oysa hayatta gerçek anlamda ne kurban ne de kötü insan vardır.

Çok sevdiğim arkadaşım Elisabeth Kübler-Ross, bu konuyla ilgili şöyle derdi; "*Kanyonu fırtınalardan korursanız, onun oyumlarının güzelliğini de göremezsiniz.*"

Evet. Daha önce, ölüm de dahil, hayatın tümü harika derken işte bunu kast ediyordum. Her şey bir bakış açısı. Bakış açısı algıyı yaratır.

Evet.

Hayır, hayır, sadece "evet" deme. Son cümlenin üzerinde daha derin düşün. Daha derinden düşün. Burada söylediğim çok önemli cümlelerden biri bu...

Bakış açısı algıyı yaratır.

Bir şeye nasıl baktığımız, onu nasıl gördüğümüzü yaratır.

Aynen. Teşekkür ederim.

Kendine kurban olarak baktığında, kendini kurban olarak görürsün. Kendine kötü insan olarak baktığında, kendini kötü bir insan olarak görürsün. Kendini yaratıcı sürecin işbirlikçisi olarak görürsen, kendini kendi realitenin yaratıcısı olarak görürsün.

Ölüm de dahil, hayatının her olayına bir armağan olarak bakarsan, onu sana daima hizmet eden, seni hazza doğru yönlendiren bir hazine olarak görürsün.

Ölüm de dahil, herhangi bir olaya trajedi olarak bakarsan, sonsuza dek yas tutarsın. Bu hiç bitmeyen yastan kazanacağın bir şey de yoktur.

Bu da bizi beşinci hatırlatmaya getiriyor.

BEŞİNCİ HATIRLATMA
Ölüm asla bir trajedi değil, daima bir armağandır.

Şimdi buna odaklan. Şimdi sadece "ölüm" dediğiniz bu olaya odaklan. Çünkü bunun bir armağan olduğunu görebildiğinizde, hayatta yaşadığınız tüm olayların armağan olduğunu daha kolay görebilirsiniz.

Eğer ölümü bir trajedi olarak değil, armağan olarak görebilirsem, hayatımdaki tüm olayları, tüm "küçük ölüm"leri bir armağan olarak görebilirim. Bana yapılmış, kötü şeyler olarak nitelediğim her şeyi, benim başkalarına yaptığım tüm kötü şeyleri bu bakış açısıyla gördüğümde acı ortadan kalkar.

Senin için de başkaları için de.

O zaman tüm "ölüm"lerini iyi yaşarsın ve başkalarının senin ölümünü iyi yaşamalarına izin verirsin. Küçük ölümler ve büyük ölümler.

Uffff, söylediğin şey çok önemli. Ama her zaman "iyi ölmek" mümkün değil ki. "Büyük ölüm"den bahsediyorum. Yani, bazen ölmekten korkuyoruz.

Elbette korkuyorsunuz. Sadece büyük ölümden değil, yenilmek ve kaybetmek anlamına gelen "küçük ölüm"lerden de korktuğunuzda yaşamaktan da korkuyor oluyorsunuz. Böylece hem ölmekten korkuyorsunuz hem yaşamaktan. Ne biçim bir gidiş!

Bize yardım et!

Burada ne yaptığımı sanıyorsun? Size "büyük ölüm" korkusundan özgürleşmenize yardım etmek için zaman ayırıyorum. Çünkü ölümden korkmadığınızda artık hiçbir şeyden korkmazsınız. Ve gerçekten yaşamaya başlarsınız.

Peki, neden hepimiz ölmekten ölümüne korkuyoruz?

Ölüm ile ilgili size öğretilenler, size söylenenler yüzünden.

Ölüme yeni bir bakış açısıyla baktığınızda, ölümle ilgili deneyiminiz de farklı olur. Bu sadece size değil, sevdiklerinize de büyük bir armağan olur.

Andrew Parker adında Avustralya'da yaşayan bir arkadaşım var. Onu sevenler tarafından "Pip" diye çağrılan harika eşi aynen bunu yaptı. Pip, 2005'in yeni yıl gecesinde kanserden öldü. Andrew, kendisinin ve Pip'in tüm arkadaşlarına gönderdiği e-postayı benimle paylaştı. Bu e-posta burada konuştuklarımızın mükemmel bir örneği. İşte Andrew'ın e-postada yazdıkları:

Pip, bana verilmiş en büyük armağandır. Hayatıma her şeyi hallettiğimi sandığım ama halletmediğim bir anda girdi.

Tebessümle aydınlanmış bir yüzle ay ışığında oturduğumuz o ilk akşamda gerçekten birbirimize bağlandığımızı hissettik. Eğer

onunla zaman geçirirsem, onunla evleneceğimi ve çocuklarımızın olacağını biliyordum. Benim için ne büyük bir armağan oldu o! Güzel göğüslerindeki kanser ilişkimizin yolculuğunu da başlattı. Oh, onun cesareti ve gücü bana nasıl yol gösterdi.

Yüzünden hiç eksik olmayan tebessümü bana cesaret verdi. Koşulsuz sevgisi bana en büyük gücü verdi. Sevgisi en güçlü çam ağacından daha güçlü, okyanus kadar mavi ve derin, dalgaları kadar güçlüydü. Bana hiçbir şeyin yıkamayacağı kadar derin bir güçle bağlıydı. Bu gücü bana da yansıtıyor ve beni de kendisi kadar güçlü görüyordu.

Elmasın düzgün olmayan yüzlerini görmezden geliyor, geçmişin yanlışlarını daima geride bırakmasını biliyordu. Bende sadece en iyi olanı görüyordu ve içimdeki iyiyi şefkatle besliyordu.

Aldığı tedavi yöntemleri zalimce ve acımasızdı; günümüz tıbbının ilkel tedavi yöntemleri olan ameliyat, kemoterapi, radyoterapi, hormonal yöntemler ve erken menopoz bile, onda aşık olduğum dişi özü bozamadı. Bu tedavilerin verdiği acılar yüzünden bir kez olsun sızlanmadı.

Çocuklarımızın doğumunda anneliğin, feminen enerjinin ve derin sevgisinin ışığıyla parıldıyordu.

Onun içsel ve dışsal güzelliğinden herkes etkileniyordu. İkizlerimizin doğumundan yedi ay sonra kemik metastazı olduğunu öğrendiğimizde bizden özür diledi. O anda bile yine kendisini değil, beni ve üç oğlumuzu düşünüyordu. Ayağa kalktı, silkindi ve sevgi musluğunu açtı!

İkinci göğsünün de alınması ona biraz acı verdi. Acısı, kendisinin gözüyle kadınlığının alındığını hissetmesinden kaynaklanıyordu. Oysa göğsü alındıktan sonra bile benim için her za-

mankinden daha fazla kadındı. Ameliyatın ertesi günü çocukları onu görmeye getirdiğimizde, çocukların her birini kucağına alıp yaralı göğsüne basarken, acıyla gözünü bile kırpmadı.

Onun gücü, cesareti ve vericiliği şu anda durduğum yerde beni hala rahatlatıyor. Anıları ile dolu olan içimdeki güçle önümde daha uzun yıllar olduğunu biliyorum.

Ameliyattan sonra üç yıl daha yaşadı. Ama ne yaşamak! İş hayatımda ve kariyerimde karşılaştığım zorluklarla ve kendimi bulmakla boğuşurken, o hep büyümem ve gelişmem için ortam hazırladı. Ruhumu sevgiyle, kabulle ve vazgeçmememe için kararlı bir rehberlik yaparak okşarken, bir kez olsun yolumdan dönmeme izin vermedi. Tanrım, bunun için kendisine ne kadar saygı duyuyorum!

Hayatının son altı ayına ait anlarda yaşadıklarım bana o anda hiç bitmeyecekmiş gibi geldi. Şimdi o anlardan biri için neler vermezdim.

Pip'in son ayları ve günleri bana en büyük armağandı. Adım adım hayatımdan çekildi. Artık harika sofralar yoktu. Yemek pişirmek ve temizlik benim görevimdi. Artık yatakları yapan ve çamaşırları yıkayan bendim.

Oysa bu işler Pip tarafından nasıl keyifle yapılıyordu. Pip, o günlerde bana varlığıyla destek oldu. Ben onu rahatlatmaya çalışırken o da beni rahatlatıyordu. Ona kendimi hiç bu kadar yakın hissetmemiştim ve ona hizmet etme olanağını bulduğum için kendimi şanslı hissediyordum.

Ve nihayet onu eve getirmek, ailesiyle, arkadaşlarıyla buluşturmak zamanı gelmişti. Beş saat süren uçuşumuzda çektiği acıyı görebiliyordum. Bu zorlu seyahatte çektiği zorluğu ben biliyordum. Buna rağmen her zamanki kendisi olarak ve yine baş-

kalarını düşünerek Hint Okyanusu'nun mavi sularında yapacağımız tatile gitmekte ısrar etti.

Son günleri tıpkı kutsal kitaptaki çöllerde geçen kırk gün kırk gece gibiydi. Gidişi de kendi zamanını seçerek oldu. Herkes için en uygun zamanın geldiğine karar verdiğinde, bana en büyük armağanı verdi. Son yolculuğuna çıkarken onunla birlikteydim ve el ele tutuşuyorduk.

Yeni yıla girdiğimiz gece öldüğünde saat 12.50 idi. Yeni yıl çanını duyana kadar kalacağını söylemişti ve söylediğini yaptı. Yeni yıla birlikte girdik.

Giderken, beni kim olduğuma ve bu dünyada niçin var olduğuma dair hiçbir şüpheye yer bırakmadan gitti. Bana en büyük armağanı giderken korkumu da kendisiyle götürmesiydi.

Artık günlerim çok farklı ama o asla uzağımda değil. Çocuklarımız henüz yokluğuna alışamadı. Öyle bir kadının yarattığı boşluk kolaylıkla doldurulamaz. Hâlâ birlikte büyüyoruz. Onun sevgisiyle beslenen armağanlarını yavaş yavaş açan lotus çiçeğinin yaprakları gibi hâlâ alıyoruz ve bu armağanlarla hayatımızı şekillendiriyoruz.

Her birimiz onun varlığından dolayı daha geliştik. Hiçbir an için pişmanlık duymuyor ve hiç kimseyi suçlamıyorum.

Her birimiz hayatımızda kendi seçimlerimizi yaşıyoruz. Varoluşumuz karşısında nasıl tutum aldığımıza ve nasıl tepki verdiğimize uygun olarak hayatımıza renk veriyoruz. Ne kadar zor olursa olsun Pip ve ben sevgimizi seçtik. Bu sevgi bana hayatımı verdi. Bu hayatı acı ve kayıpla değil, şükran duygusuyla yaşamayı seçiyorum. Oh, evet, bu duygular da içimde var ve bu duygular da çok uygun duygular ama korkuyu aştığınızda kendi özünüzle olan bağlantıyı sevgiyle ve birlik bilinciyle kuruyorsunuz.

Sevgi iyileştiricidir. Sevgi ruhumuzu iyileştirir, ilişkilerimizi iyileştirir ve gezegenimizi de iyileştirmeye hazır. Karım bana bu sevgiyi verdi ve ben de sizinle paylaşmaya hazırım.

Yeni yılın ilk günü ailemle yemek yedik ve daha sonra Pip'in arkadaşlarının evine birkaç kadeh içmek için gittim. Onlardan 11.40'da ayrıldım ve birkaç mil yürüdüm. Pip benimleydi. İnsanlar bahçelerinde yeni yılı kutlarken yaratıcılığın enerjisini ve sunduklarını hissettim. Gökyüzünde havai fişekler dans ederken Pip'in meleksi sesini zihnimin içinde duydum; "...haklıydın... haklı olduğunu bildiğin gibi."

Bu sözlerle demek istediği artık Tanrıyla olduğuydu. Kolektif bilinçle birlikte yine yaratıcılığın kaynağındaydı.

Ağladım.

Dünyada kurban da yoktur, suçlu da.

9

Bu "iyi" ölüm yaşadığında, başkalarının da iyi olmalarına izin verdiğinin çarpıcı bir örneği.

Umarım, ben de ölürken Pip gibi asil bir şekilde ölürüm.

Bu sohbetimizden sonra, isteğinizin büyük fark yaratacağını bilin. Ölmeyi kendinizin seçtiğini bilmenin size büyük yardımı olacaktır.

Herkes kendi seçtiği zamanda mı ölür? Pip kendi seçtiği zamanda mı öldü? Terri Schiavo* ölmek istediği gibi mi öldü?

Pip'in kendi seçtiği zamanda öldüğünü biliyorsun. Ne zaman ölmeyi seçtiğini kendisi söyledi. Yeni Yıla girmeyi bekleyeceğini söylemişti.

---

* Terri Schiavo ile ilgili bilgiyi 10. Bölüm sonunda bulacaksınız. ÇN.

Evet, ama hayatının o *döneminde* kanser olmayı mı istedi? Gerçekten bu kadar erken mi gitmek istedi? Böyle bir şeyi eşinin, çocuklarının, ailesinin kabul etmesi çok zor olur. Derin bir acı içinde "Neden Pip, bizi böyle terk etmek istedi?" diye sormazlar mı?

Seni şok edebilecek bir yanıt vereceğim.

Yanıtın ne?

Sonra. Bu konuyla ilgili daha sonra konuşmalıyız. Öncelikle temel bilgileri vermemiz gerekiyor. O zaman cevabım bu kadar şok etkisi yaratmayacaktır.

Yanıtın ne olursa olsun Terri Schiavo'nun ailesinin de aynı soruyu sorduğuna eminim. Onlar da eminim, kişinin ölüm şekli ve zamanıyla ilgili "önceden seçim" fikrini ellerinin tersiyle itecektir. Hayır, hayır, çoğu insan "Ben böyle olduğunu düşünmüyorum. Pip ve Terri de bunu kabul etmezdi" diyecektir.

Daha önce ruhların bedenlerini işlerini tamamladıklarında terk ettiklerini söylediğini biliyorum. Bu nedenle ölüm zamanının kutlama zamanı olduğunu söylemiştin. Ama ruhun bedeni terk etmesi, yine de geride fiziksel dünyada kalanlar için çok üzücü oluyor. Bu insanlara, sevdikleri kişinin terk etmeyi *seçtiklerini* söylemek, onlara giden kişinin artık onlarla birlikte olmak istemediği anlamına gelir... eee, bu da onları çok incitir gibi geliyor bana.

Kocası çok genç yaşta ölen bir kadın tanıyorum. Kadın, kocasının yasının üzüntüsünü uzun yıllar taşıdı. Ama gerçek kay-

bı hisseden küçük kızları oldu. Genç kız babasını kaybetmenin üzüntüsünü bir türlü aşamadı. Bugün *hâlâ* babası onu terk ettiği için ona *kızgın*. Babasının ona bunu neden yaptığını anlayamıyor. Bu kıza, hiçbir ruhun bedenini kendi isteği dışında terk etmediğini söylersem, her ruhun kendi ölümünü seçtiğini söylersem, o zamanda ölmek *istediğini* söylersem, bu onu daha da çok yaralayacaktır.

Babasının ne istediğini *bilinçli* olarak bilmediğini anlamadıkça babasına kızacaktır.

Daha sonra vereceğim sürprizli cevap bu değil. Ama şimdilik bunu bir olasılık olarak düşünmek önemli.

Anlamıyorum. Babasının ne istediğini *bilinçli* olarak bilmediğini söylerken ne demek istiyorsun? Herkesin ölümünü kendisinin seçtiğini, kimsenin kendi iradesi dışında ölmediğini söylediğini sanıyordum.

Belki anlamana şöyle yardımcı olabilirim. İnsanlar üç boyutta "bildiklerini bilirler" ve yarattıklarını yaratırlar. Tüm deneyimler üç boyutta gerçekleşir. Bilinçaltı, bilinç ve süperbilinç.

Öldüğünde tamamlanmamış olmanın imkansız olduğunu söylediğimi hatırla. Tamamlanmış olduğunu *bilinçli farkındalıkla* bilmemen mümkündür.

Bir ruh süperbilinç boyutunda bu hayatta Tamamlandığını bilebilir ama bilinçaltı ve bilinç boyutunda bunun "farkında" olmayabilir.

Bu üç deneyim seviyelerini diğer kitaplarda ele almıştık ve öğrendiklerimi çok şaşırtıcı bulmuştum.

Şimdi daha şaşırtıcı bulacaksın. Bu seviyeleri anlaman önemli. Çünkü soruların ancak bu çerçevede yanıtlanabilir.

Peki, öyleyse yeniden bu konuları konuşalım. Deneyimin üç seviyesi nelerdir?

Bilinçaltı, hatırlamadığın deneyimlerinin bulunduğu yerdir. Realiteni bilinçlice yarattığını bilmediğin gibi "bilinçaltı deneyimleri" ile yarattığının da farkında olmazsın. Bunu yaptığını bile bilmediğin için, niçin yaptığını hiç bilemezsin.

Bilinçaltı, "kötü" bir deneyim seviyesi değildir. Bu yüzden onu yargılama. Bilinçaltı bir armağan. Çünkü birçok şeyi *otomatik* yapmanızı sağlıyor.

Ne gibi? *"Otomatik* yapmanızı sağlıyor" ne demek?

Saçınızın uzaması, gözünüzü kırpmanız, kalbinizin atması gibi şeyler otomatik yaptığınız şeylerin örnekleridir. Oturup, "Gözümü kırpmalıyım. Tırnaklarımı uzatmalıyım" diye düşünmezsiniz. Bunlar kendiliğinden olur. Sizden bilinçli talimat olmaksızın tüm beden sisteminiz kendi kendisini yönetir.

Bilinçaltı aynı zamanda problemlere anında çözüm yaratır. Gelen verileri kontrol eder, bellek bankasında araştırma yaparak birçok durum için acil tepkiler yaratır. Bunları da yine otomatik yapar. Eğer sıcak bir sobaya dokunursan, elini çekip çekmemen konusunda düşünmezsin. Anında elini çekersin. Bu, daha önceki verilere dayalı *otomatik* tepkidir.

Bilinçaltı hayatınızı kurtarabilir. Ama hayatının otomatik yaratmayı seçtiğin parçalarının neler olduğunun farkında değilsen, kendini hayatın "kurbanı" olarak hayal edebilirsin. Bu nedenle nelerin farkında *olmamayı* seçtiğinin farkında olmak önemlidir.

Bilinçli Seviye, hatırladığınız deneyimlerin olduğu yerdir. Realitenizi yaratırken ne yaptığınızı bir ölçüde bilirsiniz. Ne kadar farkında olduğunuz "bilinç seviyenizle" ilgilidir. Bu, fiziksel boyuttur.

Spiritüel yola kendinizi adadığınızda, sürekli "bilinç seviyenizi yükseltmenin", fiziksel realitenizi, bildiklerinizi katarak "genişletmenin" yollarını, yani daha farklı boyuttaki kendi gerçeğinizi ararsınız.

Süperbilinç Seviyesi, ne yaptığınızın tam farkındalığıyla yarattığınız deneyimlerin yeridir. Bu seviye, ruh seviyesidir. Çoğunuz, bilinç boyutunuzda, süperbilinç seviyesindeki niyetlerinizin farkında olmazsınız.

Süperbilinç, ruhunuzun daha büyük planlarını tuttuğu parçanızdır. Bu boyutta bu bedene gelerek deneyimlemeyi ve hissetmeyi seçtiğiniz planın Tamamlanışını gerçekleştirirsiniz.

Süperbilinç sizi daima bir sonraki arzu edilen gelişim deneyimine yönlendirir. Hayatınıza bu amaç için en uygun insanları, yerleri, olayları, durumları çeker. Böylece Bilmek ve Deneyimleyerek Hissetmek için en uygun kombinasyonları hayatınıza çekerek, Gerçek Varlığınızın Farkındalığını kazanırsınız.

Daha önce bunları konuştuğumuzda, aynı niyetleri bilinçaltı, bilinç ve süperbilinç seviyelerinde aynı anda bilmenin yolu olup olmadığını sormuştum.

Tabii ki var. Üçü bir arada bilince suprabilinç deniliyor. Bazılarınız buna "Yüksek Bilinç" diyor.

Her biriniz bu bilince ulaşabilirsiniz. Kimileri bu bilince meditasyonla, kimileri derin duayla, kimileri kutsal seremonilerin dans ya da ritüelleriyle ulaşıyor. Kimileri de "ölüm" dediğiniz aşama ile suprabilince ulaşıyor. Oraya ulaşmanın birçok yolu var. Bu boyutta olduğunuzda tam yaratıcılık halinde olursunuz. Bilincin üç boyutu bir olmuştur. Her şey bir aradadır ama daha da büyüktür. Çünkü Bütün, parçaların toplamından daha büyüktür.

Suprabilinç bilinçaltı, bilinç ve süperbilincin toplamı değildir. Hepsi bir arada olduğunda ve aşıldığında ulaşılan transandantal boyuttur. Orada saf Olmak hali vardır. İçinizdeki yaratıcılığın Öz Kaynağı olan Olmak boyutu.

Bu boyutu *ölmeden* önce de sonra da deneyimleyebilirsiniz.

Herhalde yaşayan usta böyle yaratıyor.

Evet.

Peki, usta hiç şaşırmaz mı?

Yüksek bilinçte yaşayan bir kişi için sonuçlar ve beklenenler daima bilinçlice seçilir ve asla hiçbir şey beklenilmez değildir. Ama bunun böyle olması daha önce çok kez söylediğim gibi tüm insanlar için geçerlidir.

Dünyada ne kurban ne de suçlu vardır.

Dünyada ne suçlunun ne kurbanın olduğunu sadece bu

sohbette üçüncü ya da dördüncü kez tekrarladın. Ama daha önce de söylediğim ve yine söyleyeceğim gibi, kimsenin kurban olmadığı fikrini insanlar bazen duygusal olarak kabul etmekte zorlanabilir.

Daha önce de gözlemlediğin gibi çoğu insan yaşam durumlarına ortalama insan anlayışının sınırlı perspektifinden bakıyor. Peki, kendi bilincini yükseltmeyi amaçlayan ve insanlığın bilincinin yükselmesine yardım etmek isteyen insanlar... bu anlayışı nasıl genişletebiliriz?

İnsanlığa Yaratıcılığın Araçlarıyla hitap edin. Düşünce, Söz ve Eylem. Bu araçlarla mikro realitenizi yaratıyorsunuz. Bu araçlar mükemmel. Harikulade etkili.

Ne düşündüğünüz, ne söylediğiniz, ne yaptığınız "ben" dediğiniz sizi, hayatınızın koşullarının ve durumlarının deneyimlerini yaratıyor.

Daha önce söylediğim gibi: Eğer kurban olduğunu düşünüyorsan, kurban olduğunu söylüyorsan ve kurban gibi davranıyorsan, kendini kurban olarak deneyimlersin. Aslında kurban olmamana rağmen.

Aynı şey başkalarının deneyimlerine etiket koyduğunuz durumlar için de geçerli. Bir başkasının kurban olduğunu düşünürseniz ve ona kurban gibi davranırsanız, o kişiyi *bir kurban olarak deneyimlersiniz.* O kişi kurban olmasa da.

Terri Schiavo'yu bir "kurban" olarak mı deneyimliyorsunuz? Belki öyle düşünüyorsunuz. Terri bir kurban mıydı? Hayır.

Kendinizin yarattığı koşulların kurbanı olmanız imkansızdır.

Bunu daima hatırlayın.

Kendinizin yarattığı koşulların kurbanı olmanız imkansızdır.

Bu yüzden, koşulların kurbanı olduğunuza inandırmak için, onları sizin yaratmadığınızı tüm gücünüzle savunmanız gerekir. Bu sizinle ilgili bir yalandır.

Hayatınızdaki tüm koşulları siz yaratıyorsunuz. Eğer bilinçli boyutta yaratıyorsanız bunların farkında olursunuz. Eğer bilinçaltı ve süperbilinç boyutunda yaratıyorsanız farkında olmayabilirsiniz. Ama bu koşulları sizin yarattığınız gerçeğini değiştirmez.

Tüm ustalar bunu bilir. Bu nedenle hiçbir usta bir başkasına parmağını uzatarak, "Bunu bana sen yaptın!" demez.

Neyi seçerseniz onu deneyimlersiniz. Spiritüel boyutta doğumunuzdan önce deneyimlediklerinizin sonucu olarak, kim olduğunuzu bilmek için dünyaya gelmiş olabilirsiniz. Ya da başka bir şeyi deneyimlemek için dünyaya gelmiş olabilirsiniz. Her konuda olduğu gibi burada da özgür iradeniz var.

Bu bir başka soruyu getiriyor. Doğumdan önce bilinç var mı? Söylediklerinden çıkardığıma göre yanıt "Evet" olacaktır. "Doğmadan" önce kendimizin "farkında mıyız?"

Oh, evet. Çok daha önce. "Sen" olan "sen" daima kendisinin "farkındadır". Bu konu üzerinde daha sonra doğumla ilgili daha derin konuşacağız. Şimdilik "SEN"in daima olduğunu... ve olacağını bil. Doğduğunda sadece parçalara ayrılıyorsun.

Ne?

Parçalara ayrılıyorsunuz. Bir bütün olmaktan vazgeçiyorsunuz. Tek olmaktan vazgeçip kendinizi üç parçaya ayırıyorsunuz: Beden, zihin ve ruh. Buna bilinçaltı, bilinç ve süperbilinç de diyebiliriz.

Oh, böyle bir bağlantı.

Genellemeyle böyle. Tam bağlantı böyle değil. Ama genel tablo böyle.

Kutsal üçlemede -üç parçalı Tanrı- zihniniz bilinçli aktivitenin olduğu yer.

Bu nedenle, deneyimlemeyi istediğiniz şeyleri düşünün. Gerçekleştirmeyi istediğiniz şeyleri düşünün. En yüksek realitenizde gerçekleştirmeyi seçtiğiniz şeyin gerçekleşmesi için bedeninize bilinçlice direktif verin. Bilinçli seviyede yaratma yolu budur.

Bu söylediğime yakından bakın. Her ustanın yaptığı bu değil mi? Usta daha fazlasını mı yapıyor? Hayır. Tek bir kelimeyle, hayır.

Hayatınızda, ölümünüz de dahil,
her şeyin nedeni daima sizsiniz.

10

Bu harika. Harika bir şekilde ifade edildi. Teşekkür ederim. Şimdi bir başka şeye dönmek istiyorum. Biraz rahatsız edici bir şey.

Lütfen.

Bu sohbetin başında, kendi ölümümüzün yaratıcısının kendimiz olduğunu söylediğinde, aklıma gelen ilk şey, bu söylenen doğruysa her ölümün bir bakıma bir intihar olduğuydu. O zamandan beri bu konuyu düşünüyorum.

Bu doğru değil.

Herkesin kendi hayatına son verme seçiminin kendisinde olduğunu söylemek, bunun bilinç boyutunda seçildiği anlamına gelmiyor. Aynı zamanda bir durum ya da koşullardan kaçmak için ölme seçimi yapmak anlamına da gelmiyor.

Bir şeye *neden olmak* ve bir şeyi *seçmek* tümüyle farklı şey olabilir.

Ne? Anlamıyorum.

Bir kazanın nedeni olabilirsin ama bu kazayı bilinçlice seçtiğin anlamına gelmez.

Ah, ne demek istediğini anladım.

Burada ne söylediğimiz konusunda net olalım. Hayatınızda olan biten her şeyin, -buna ölümünüz de dahil- *nedeni* sizsiniz. Çoğu insan bunun bilinçli olarak farkında değildir.

Ama kişi bunun bilinçli olarak farkındaysa -bu diyalog insanların bilinçli olarak farkında olmasını sağlıyor- ve kişi ölmeyi seçiyorsa bu, kişinin intihar ettiği anlamına gelmiyor mu? Bunu bilen insanlar hayatlarına son verme nedenlerinin kendileri olduğunu bilmiyor mu? Bir şeyi mi kaçırdım?

Ölümü bir intihar olarak tanımlamak için iki koşulun olması gereklidir.

1. Ne yaptığınızın farkında olmalısınız. Bu ölmek için bilinçli seçim yapmak anlamına geliyor.
2. Bu seçimi hayatınızı tamamlamak için değil, kaçmak amacıyla yapmalısınız.

Bu sohbetin bir amacı fiziksel yaşamınızın kutsallığıyla ilişkiye girmeniz için; beden içinde hayatın ifade edilemez boyutta armağanlarını anlamanıza yardım etmek için.

Daha önce söyledim. Ölüm yaratıcılığın çok güçlü bir

anıdır. Ama bir şeye *doğru* gitmek içindir, bir şeylerden *kaçmak* için değil.

İntihar çok fazla acı yaratıyor. Bu konuyu konuşmakta bile zorlanıyorum. Bu acı önce kendi hayatına son vermeye karar veren insanın yaşadığı çalkantılarla hissediliyor, sonra da bu insanın ailesi ve arkadaşları acıyı hissediyor. Tüm bu yaşananlar için bir rahatlık alanı var mı? Herkes için?

Rahatlık, intihar eden insanın iyi durumda olduğundan gelebilir. Onlar iyi. Seviliyorlar ve Tanrı onları asla yüzüstü bırakmıyor. Sadece yola çıktıkları şeyi tamamlamaktan vazgeçtiler. Bunu, intihar etmeyi düşünen insanların anlaması önemli.

İntihar edenlerin hiçbir şekilde cezalandırılmadıklarını mı söylüyorsun?

"Ölümden sonra" dediğiniz boyutta, "ceza" diye bir şey yoktur. Ceza, geride kalanlar içindir. Onlar inanılmaz bir şok yaşar ve bazıları asla bu duyguyu aşamaz. Her biri devasa boyutta bir kayıp yaşar. Birçoğu hayatı boyunca kendisini suçlar. Sürekli nerede yanlışlık yaptığını sorgular ve ne yapsalardı bu sonucu değiştirebileceklerinin acısını yaşar.

Asıl acı olan, hayatına son veren kişinin bir şeyleri değiştireceğini hayal etmesidir ama değiştiremez.

Hayatına bir şeylerden kaçmak için son vermek, bir şeylerden kaçmanı sağlamaz. İşte bunu yapamazsın.

Acı veren bir durumdan kaçma arzusu normaldir. İnsan

olmanın dansıdır bu. Ama ruhun bir şeyi deneyimlemek için bedenlendiği bir şeyden uzaklaşmaya çalışması böyle bir kaçış değildir.

İnsan, acı ve zor bulduğu bir deneyimden kaçmak için, yüzleşmenin ve korkunun olmadığı bir boşluğa kaçmak istiyorsa, böyle bir boşluk mevcut değildir.

Evrenin hiçbir yerinde boşluk yoktur. Boşluk yok. Nereye gidersen git, boşluk bir şeyle doludur.

Boşluk neyle dolu?

Kendi yarattıklarınızla. Nereye giderseniz gidin kendi yarattıklarınızla karşılaşırsınız. Onlardan kaçamazsınız. Kaçmayı istemeniz bile mümkün değildir. Çünkü yarattıklarınızı kendinizi yeniden yaratmak için yarattınız. Onların kıyısından geçemez veya etrafında dans edemezsiniz. Boşluğa doğru dans edemezsiniz.

Bir başka şekilde ifade edeyim: *Boşluk Dansı* mümkün değildir.

Çok zekice. Çok zekice kelimelerle oynamak.

Kelimelerle bu şekilde sıkça oynuyorum. O zaman vermek istediğim mesajları daha kolay hatırlıyorsunuz.

Evet, bunu daima hatırlayacağım. "*Boşluk Dansı* mümkün değildir."

Neyle ölürseniz onunla yaşamaya devam edersiniz.

Bu çok güçlü bir cümle.

Öyle olması gerekiyor.

Aynı konuya yeniden dönmek istediğim için affet, şu anda birisinin hayatına son vermeyi istemesinden bahsediyoruz ama daha önce ölümün *harika* olduğunu söyledin. Hayatı korkunç olan birinin ölüm gibi harika bir şeyi seçmesinde yanlış nerede?

"Ölüm" dediğiniz şey harika. Ama HAYATtan daha harika değil. Aslında "ölüm" hayattır. Sadece farklı bir boyuttaki hayat.

Burada çok net olmak istiyorum. Ölümün öte yanında da kendinle karşılaşacaksın. Yanında taşıdığın her şey yine orada seninle olacaktır. O zaman çok ironik bir şey yapacaksın. *Kendine bir başka fiziksel yaşam vereceksin. Daha önceki yaşamında halletmediğin durumları halletmek için.*

Fiziksel yaşama geri mi döneceğim? Sorunları fiziksel olmayan, spiritüel boyutta çözümleyemez miyim?

Hayır. Fiziksel yaşamın amacı, seçtiğin şeyi spiritüel boyutta deneyimlemek istediğin şeyin provasını yapmak için bir ortam hazırlamasıdır.

Bu nedenle fiziksel ortamı terk ederek bir şeyden kaçamazsın. Yine prova yaparak "hissetmek" için fiziksel hayata dönersin. Tam da kaçmak istediğin durumun içinde bulursun kendini. Üstelik baştan başlayarak.

Bunu bir "ceza", bir "gereklilik" ya da bir "bedel" olarak görmezsin, çünkü bunu kendi iradenle yaparsın. Var olmanın, kendini yaratmanın bir sürecidir bu.

Yani şu anda neyle uğraşıyorsak, onu yaşayarak öğrensek iyi olur.

Hayat bunun için var.

Hayatı bu şekilde kullandığında, hazır olduğunda ölürsün ve hayatı yeni ve farklı bir hayatı yaratmak için kullanırsın. İntihar, ölümü kaçmak için kullanmaktır. Ama aynı hayatı tekrar ve tekrar yaratır; aynı zorluklarla ve aynı deneyimlerle.

Bu şekildeki tanımını daha önce duymadım. Bu çok şey söylüyor.

Evet.

Ölümü bir şeyden kaçmak için ya da bir şeyi yaratmak için bir araç olarak kullanabilirsiniz. İlki mümkün değildir. İkincisi harikuladedir.

Burada birazcık yargı yok mu? Bu söylediğin intiharı "yanlış" yapmıyor mu? Tanrı'nın yargısı olmadığını düşünüyordum.

Aynı hayat zorluklarını ve deneyimlerini tekrar yaratmanın bir "yanlışı" ya da " kötülüğü" yok. Eğer aynı zorluklarla tekrar tekrar karşılaşmak istiyorsanız, seçim sizin. Her şeyde olduğu gibi, özgürlüğünüz var.

Sadece bilmeniz gereken önemli şey. Zorluklardan kaçacağınızı düşünüyorsanız, bu mümkün değil. Tekrar aynı koşullar içinde bulursunuz kendinizi. Tabii ki bir süre sonra kendinizi tekrar etmekten sıkılırsınız.

Birçok insan aynı zorluklarla tek başına yüzleşmek istemediğini düşünür. Çok insan bu düşünceye sahiptir.

Bugünkü dünyanızın en büyük hastalığı budur. Duygusal, fiziksel ve ruhsal yalnızlık. Kimsenin seni anlamadığı, hiçbir kaynağının olmadığı terk edilmişlik, yaralanmışlık ve acı çekme duygusu. Mutsuzluk formülü.

Sonu gelmeyen yalnızlık içinde kaçmaktan başka hiçbir şey önemli görünmez. Ama kaçamazsın. Sadece kaçtığın şeye yeniden, ta başından başlarsın.

Size kaynağınızın var olduğunu söylemek için buradayım. Tüm dünyalara bunu söylüyorum. Yapmanız gereken tek şey, tümüyle hissederek, orada olacağımı bilmeniz. Tümüyle güvenerek bana ulaştığınızda, size kollarımı uzatacağım.

Sana acı bir soru sorabilir miyim?

Tabii ki.

Neden sen bize ulaşmadan önce biz sana ulaşmalıyız? Gerçekten her şeyi bilen Tanrı isen, ihtiyacımız olanı bilmen gerekir. Gerçekten böylesine şefkatli Tanrı isen, bu yardımı senden talep etmeksizin vermen gerekir. Zaten dizlerimiz üzerine çökmüş durumdaysak, yenilgiyle yerlere serilmişsek, senden bizi kurtarmanı istemek için yerlere kapanmamızın ne anlamı var? Eğer, her şeyi seven Tanrı isen, sana yalvarmadan bize yardım edecek kadar neden bizi sevmiyorsun?

Sana, "Sana yalvardım. Umursamadın. Senden yardım istemediğimi mi sandın? Neden böyle çaresiz olduğumu düşünüyorsun? Çaresizim. Çünkü Tanrı bile bana yardım etmiyor. Tam anlamıyla terk edildim. Artık hiçbir şey istemiyorum. Bittim. Tükendim" diyen kişiye ne söyleyeceksin?

Ne mi söylerim?

Mucizenin olasılıklarını düşünmelerini söylerim. Benden bir çözüm gelmemesinin nedenleri var. Ama bu neden şu anda önemli değil. Önemli olan, önünüzde olanları, içinizdeki olanakları görebilmeniz...

Gözlerinizi açarsanız onu görürsünüz. Zihninizi açarsanız onu bilirsiniz. Yüreğinizi açarsanız onun orada olduğunu hissedersiniz.

Size şunu söyleyeyim:

Tamamıyla *Bilerek* beni çağırdığınızda, size yanıtın verildiğinin farkında olursunuz. Çünkü sizin bildiğiniz, sizin hissettiğiniz ve sizin dile getirdiğiniz şey sizin deneyiminiz olacaktır. Bana çaresizlik içinde seslendiğinizde, ben yine oradayım ama umutsuzluğunuz sizi kör ettiği için beni göremezsiniz.

Size şunu söyleyeyim...

Yaptığınız hiçbir şey korkunç değildir. Hiçbir şey tamir edilemez değildir. Hiçbir şey iyileştirilemez değildir. Sizi tekrar BÜTÜN yapabilirim.

Ama kendinizi yargılamayı bırakmalısınız. En katı yargılamayı yapan sizsiniz. Başkaları sizi dışarıdan görüyor. Sizi tanımıyorlar, sizi bilmiyorlar. Yargılamaları geçerli değil. Bu yargılara tepki vererek onları kendinize katmayın.

Başkalarının sizi kendiniz gibi görmelerini beklemeyin. Çünkü onlar da kendi acıları içinden sizi görüyor.

Kendinizi Benim sizi gördüğüm gibi görün. Mükemmelsiniz. Şu anda gördüğümden memnunum.

Size şunu söyleyeyim:

Affetmek tanrısal boyutta gerekli değil. Tanrı hiçbir şekil-

de sizin affetmemenizden yara almaz. Tüm evrende bir sorunun önemi var ve bu soru sizin suçluluk duygunuz ya da masumiyetinizle ilgili değil. Sizin kimliğinizle ilgili. Kim olduğunu gerçekten biliyor musun? Kim olduğunu bildiğinde yalnızlığın tüm düşünceleri kaybolur, tüm değersizlik duygusuna ait düşünceler uçar, tüm umutsuzluk düşünceleri hayatında olan harikulade mucizelerin farkındalığına dönüşür.

Bu mucize sensin.

Ve nihayetinde sevgili, Sana şunu söyleyeyim...

Şu anda yüz binlerce melekle kuşatıldın. Onların hizmetlerini kabul et... ve onların hediyelerini başkalarına ulaştır. Verdikçe sana verildiğini bil. İyileştirerek iyileşeceğini bil. Beklediğin mucize seni bekliyor. Bunu, başkalarının beklediği mucizenin sen olduğunu bilince bileceksin.

Git ve mucizelerini yarat. Ölümünün bir acı değil, en büyük zaferin olmasına izin ver. Ölümü yok etmek için değil, yaratmak için kullan. Geriye gitmek için değil, ileriye gitmek için kullan. Bu seçimle Hayatı kutsarsın. Bu seçimle Hayatın sana sunacağı en büyük rüyanın hâlâ bedenindeyken gerçekleşmesine izin verirsin. İşte o zaman ruhunda huzuru bulursun.

Teşekkür ederim.

Bu sözler için teşekkürler.

Bu sözlerin tüm acı çeken insanlar tarafından işitilmesi için dua ediyorum.

Bu konuyla ilgili bir sorum daha var. Birisinin kendi hayatına son vermek için bir doktordan ya da sevdiği birinden yardım istemesine ne diyorsun?

Ötenaziden bahsediyorsun. Burada farklı bir durum var. Bir kişi hayatının her açıdan zaten sona ermiş olduğunu biliyorsa, bundan sonra yaşanacak deneyim olarak fiziksel acıdan ve ölüm sürecinin ıstıraba dönüştüğü durumdan başka bir şey yoksa ölümü seçmek intihar değildir.

Ötenazi bir intihar değildir. İntiharı düşünen kişiler bir şekilde sağlıklı ve aktif bir hayat sürerken bir tür karar alıyor. Her türlü tıbbi müdahaleye rağmen zaten kısa bir süre sonra ölecek kişilerin aldığı karar ise intihar etme kararından tümüyle farklıdır.

Tüm tıbbi kanıtlarla fiziksel yaşamlarının sona erdiğini gören kişiler kendilerine şu soruyu sormayı seçebilir: "Ölme süreci içinde bu kadar acıyı ve ıstırabı çekmem gerekli mi?" Her ruh bu soruya kendisi için doğru cevabı verir. Ruh asla "yanlış" cevap vermez. Çünkü "yanlış" cevap diye bir şey yoktur.

Farkı net olarak görebiliyorum. Sağduyulu herkesin de görebileceğini düşünüyorum.

Çevirenin Notu

Terri Schiavo ile ilgili bilgi: 1.60 metre boyunda olan Terri Schiavo, lise yıllarında 90 kg. olan tombul bir kızdı. 1982 yılında Michael Schiavo ile evlendiğinde 64 kiloya inmeyi başarmıştı. Ama daha da zayıflamak istedi.

Yaptığı sıkı diyetlerle 55 kiloya inen Terri, bir tür yeme bozukluğu olan bulemi hastası olmuştu. (Bulemi: Yediğini kusarak çıkarma hastalığı) Ayrıca hızlı kilo verme sonucunda çocuk doğurma yeteneğini yitirmişti.

1990 yılında evinde bir anda bilincini de yitirdi. İki buçuk ay komada kaldı. Komadan çıktığında beyin hasarı teşhisi konuldu.

Artık Terri'nin 15 yıl süren bitkisel hayat dönemi başlamıştı. Bu dönemde tüple besleniyor ve suni yollarla yaşatılıyordu.

2005 yılına kadar Terri'nin ailesi ile eşi arasında geçen yasal mücadele Ötenazi konusunu medyaya taşımış ve hararetli tartışmalara neden olmuştu.

Schiavo davası hem Amerika hem diğer ülkelerde büyük ilgi topladı ve ötenazi ile ilgili politik sonuçlar doğurdu. Ötenaziyi savunan liberal ve karşı çıkan muhafazakar/dindar guruplar arasında yoğun tartışmalara ve protestolara neden oldu. Çoğu protesto gösterileri şiddet içermese de eşi Michael, bazı muhafazakar gruplardan ölüm tehditleri aldı.

Yıllar süren yasal mücadeleyi eşi kazandı. Ve Terri'yi hayata bağlayan yaşam ünitesi 31 Mart 2005'te çekildi.

Tanrı'dan farklısınız ama ondan ayrı değilsiniz.
Bu yüzden asla ölemezsiniz.

11

Şimdi bir başka konuya dönmek istiyorum. Daha önce hayatı ve ölümü anlamamızı kolaylaştırmak için hayatın bazı spiritüel yasalarından bahsedeceğini söylemiştin. Birçoğuna değinmene rağmen, bize bir anda daha derin anlayışın kapısını açan tek bir temel yaşam prensibi var mı, bundan hiç söz etmedin.

Evet, var...

ALTINCI HATIRLATMA
Sen ve Tanrı birsiniz. Aranızda hiçbir ayrılık yok.

Bu hatırlatma bazılarına temel bir başlangıç bilgisi gibi gelse de, hayatın bu temel prensibini *hayata uyguladığınızda* içinizde daha önceki Hatırlatmaları ve daha sonra gelecek Hatırlatmaları tutacağınız bir kap yaratmış olursunuz.

Altıncı Hatırlatmanın anlamı ve kapsamı çok büyük. Tan-

rı'nın ve kendinizin bir olduğu ve aranızda bir ayrılığın olmadığı konusunda net olduğunuzda hayatınızda yaşadığınız, yaşıyor olduğunuz ve yaşayacağınız her şeyin *anlamı* içinizde tümüyle değişir.

Kendinizin Tanrıyla bir olduğunuzu anladığınızda kendi gerçeğinizi hatırlamak ve kucaklamak için yürüdüğünüz yol kolaylaşır. Kendi ölümünüzün nedeninin kendiniz olduğu, dünyada kurbanlar ve suçlular olmadığı gerçeğini de anlarsınız. Bu sizin Tamamlanışa giden yolunuzu daha az yorucu ve ölümünüzü daha huzurlu yapar.

Şimdi "siz" olan birey tabii ki Tanrı'nın Bütününü temsil etmez. Ama yine de içinizde, Tanrı'nın tüm özellikleri, tüm boyutları, tüm elementleri mevcuttur.

Tanrı sizsiniz. Tanrı her şeydir. Tanrı olmayan hiçbir şey yoktur.

"Tanrı okyanus, biz ise okyanusun bir dalgasıyız" benzetmesini çok duydum. Dalga da aynı malzeme. Sadece daha küçük boyutta.

Bu benzetme çok kez kullanıldı. Ve uygun bir benzetme.

Şimdi bu "okyanus"u tanımlayalım. Diyelim ki Tanrı Yaratıcıdır. Tanrı'ya inanan hiçbir insan bunun aksini savunmayacaktır.

Eğer Tanrı'nın Yaratıcı olduğu doğru ise, bu sizin de yaratıcı olduğunuz anlamına geliyor. Tanrı *tüm hayatı* yaratıyor, siz *hayatınızın tümünü* yaratıyorsunuz. Bu kadar basit.

Bu şekilde düşünürseniz, bu düşünceyi bilincinize yerleştirebilirsiniz.

Siz ve Tanrı daima yaratıyor. Siz mikro boyutta yaratıyorsunuz. Tanrı makro boyutta yaratıyor. Şimdi daha net misin?

Evet, anlıyorum! Dalga ile okyanus arasında ayrılık yok. Hiçbir şekilde. Dalga, okyanusun *bir parçası* ve *belirli şekilde davranıyor*. Dalga okyanusun yaptığı şeyi yapıyor, sadece daha küçük ölçekte.

Tamamen doğru. Siz bensiniz ve kendinizin belirlediği şekilde davranıyorsunuz. Size seçtiğiniz gibi davranma gücünü verdim. Gücünüz benden geliyor.

Okyanus olmaksızın dalga, dalga olma gücüne sahip değildir. Bensiz, sizin kendiniz olma gücünüz yok. Ve sizsiz, benim gücüm ifade bulmaz.

Hazzınız beni ifade etmekten geçiyor. İnsanlığın hazzı, Tanrı'yı ifade ederek *görünür* hale getirmektir.

İşte bu.

İşte bu diyeceğin bir şey daha...

Hayat Tanrı'nın fiziksel boyutudur.

Anlamanız gereken önemli şey, hayatın Tanrı'yı fiziksel yaptığı tek bir yol yoktur. Bazı dalgalar küçüktür, ufacık bir dalgacıktır, bazı dalgalar devasadır. İster küçük ister büyük daima bir dalga vardır. Okyanusta dalga olmayan bir an yoktur. Her dalga farklı olmasına rağmen, hiçbir dalga okyanustan ayrılamaz.

Farklılık, *ayrılık* anlamına gelmez. Bu sözcükler birbirlerinin yerine kullanılamaz.

Tanrı'dan farklısınız ama Tanrı'dan ayrı değilsiniz. Tanrı'dan ayrı olmadığınız için de *asla ölemezsiniz*.

Dalga sahil kıyısına, kumların üzerine gelir ama yok olmaz. Sadece şekil değiştirir ve geri çekilerek okyanusa karışır.

Okyanus dalgaların sahile her vuruşunda "azalmaz". Sahile vururken okyanusun gücünü ve asaletini gösterir. Sonra yine okyanusa dönerken, okyanusun zaferini ilan eder.

Dalganın varlığı, okyanusun varlığının kanıtıdır.

Sizin varlığınız, Tanrı'nın varlığının kanıtıdır.

Bu son sözünü buzdolabıma yapıştıracağım. SİZİN VARLIĞINIZ, TANRI'NIN VARLIĞININ KANITIDIR. Harika bir araba arkası yazı çıkartması olur!

Bu açıklama ne kadar basit ve ne kadar zarif.

Bu nedenle, Tanrı, sadece Tanrı ölüm zamanımızı seçer, dediğimizde, insanların da sürecin bir parçası olduğunu söylüyoruz. Çünkü insanlar da Tanrı'nın bir parçası.

Evet, bu tamamen doğru.

Ve ölümüm *başıma gelen* bir şey değil, benim *aracılığımla* olan bir şey olacak.

Doğru. Şimdi ölüme farklı bir şekilde bakıyorsun. Bakış açını değiştiriyorsun. Bu senin algılamanı değiştirecek. Ve bu senin deneyimini değiştirecek. Algı deneyimi yaratır.

Ama son bir şeyi bir türlü yerli yerine oturtamıyorum. Neden ölmek isteyeyim ki?

Oh, buna yanıt çok basit.

Çünkü bitirdin. Sona erdirdin. Tamamlandın.

Bazıları görmek inanmaktır der.
Ben sana inanmanın görmek olduğunu söylüyorum.

12

Pekala, galiba yine geriye döndük. Buraya bir şeyi yapmak zorunda olduğum, bir şeyi gerçekleştirmek için geldiğimi söyledin, doğru anladım mı? Buraya neyi yapmak için gelmişsem, onu yaptığımda bitiriyorum ve dönmeye hazır mı oluyorum?

Bu yapmak zorunda olduğun bir şey değil, deneyimlemeyi seçtiğin bir şey.

Sen ve Tanrı Birseniz, hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin. Her karar Özgür İrade ile oluşur. Her seçim bu kararın uygulamasıdır.

Daha önce konuştuğumuz gibi, kendinizin bir boyutunu deneyimlemek için bedenlendiniz. Bu boyutunuz, yaptığınız bir şeyle de -fiziksel aktiviteyle- deneyim kazanır. Ya da spesifik olarak hiçbir şey yapmasanız da bir deneyim kazanmak için gelirsiniz.

Bunu anlamam için bir örneğe ihtiyacım var.

Pekala, burada "ölüm" ve "ölmek" dediğiniz şeyle ilgili çok şey konuştuğumuza göre, diyelim ki sessizce bir cenaze töreninde oturuyorsun. Sadece oturuyorsun ve hiçbir şey yapmıyorsun. Oturduğun yerden kımıldamıyorsun bile. Ama bir şeyler oluyor, değil mi?

Belki üzgünsün. Belki içinde sevinç duyuyorsun. Her türlü duygu olabilir. Her şey senin olanı nasıl gördüğüne bağlı. "Ölüm"ü nasıl gördüğüne bağlı.

Bakış açım nasıl algıladığımı yaratacak.

Evet. Ne *olduğunu* böyle yaratırsın. Kısaca cenazede üzgünsen bir şekilde baktığın içindir, içinde sevinç duyuyorsan bir başka şekilde baktığın içindir. Her şeye nasıl baktığınız seçimlerinizi belirler. Kim olduğunuzu, kim olmak istediğinizi, kendinizi nasıl deneyimlemek istediğinizi Özgür İradeyle yaptığınız seçiminiz belirler.

Herhangi bir durum içinde bakış açınızı ona nasıl bakmak istediğinize göre değiştirebilirsiniz. Neyi görmek istediğinize siz karar verirsiniz. Ve o kararınıza uygun olan şeyleri durumun içine koyar ve görmek istediğiniz şeyi orada görürsünüz.

İşte bu. Çok güçlü bir cümle.

Evet. Çok güçlendirici bir cümle... ya da değil. Buna kimin karar verdiğini biliyor musun?

Ben.

Evet, sen. Doğru. Karar veren sizsiniz. Neyi gördüğünüze bağlı olarak bu cümlenin çok güçlendirici olup olmadığını *nasıl baktığınıza göre* karar veren sizsiniz. Etkisi döngüseldir. Nasıl görüyorsanız öyle olur. Öyle olduğu için de olanı görürsünüz.

Görebiliyor musun?

Hoş. Çok hoş.

İster inan ister inanma, burada benim ikna edici olmamdan daha öte bir şeyler oluyor.

Oh, biliyorum. Senin çabucak, hatta öylesine söylediğin şeyler daima derin bir gerçeğin altını çiziyor.

Kelimelerle oynamanı seviyorum. Bu yeteneğin daha sonra işe yarayacak.

Örneğimize geri dönecek olursak, benim kendi cenaze törenime yaklaştığımda hissedeceğim içsel sevinç, ölümümü kendimin seçtiğini bilmemden kaynaklanacak. Bana olan her şey, bir boyutta kendi seçimim. Buna ölüm biçimim ve zamanlaması da dahil.

Burada söylediğim aynen bu. Bu bilgi, ölümün esnasında sana büyük bir huzur getirecek. Tanrı ve senin Bir olduğunu bilmek ve bu kararı birlikte aldığınızı anlamak, sizi derin bir huzurun olduğu yere yönlendirir.

Bu fikir, insanlığın tümüyle farklı bir evren anlayışına inanmasını gerektiriyor. Bizim evrenimizde çoğu insan Tanrı'ya inanıyor ama kendilerinin değil, Tanrı'nın her şeye karar verdiğini düşünüyor. Onların ölümlerinin kararını da Tanrı'nın verdiğine inanıyor. Tanrı ne zaman isterse, onları yanına "çağırıyor".

İnsanlar Eve gitmeye karar verdiklerinde ölürler.

Benden bu evrende kendi deneyimlerimin tümünün yaratıcısının kendim olduğuma inanmamı istiyorsun.

Yaşadığın evren bu.

Hiç de böyle görünmüyor.

Bakış açını değiştirene kadar da böyle görünmeyecek. Görmek istemediğin bir şeyi göremezsin.

Çok bilgece.

Tahmin ettiğinin ötesinde. Kimi görmek inanmaktır der. Ben ise inanmanın görmek olduğunu söylüyorum.

Eski söyleme yeni kılıf giydirmenden hoşlanıyorum. Bunu da daha önce söylemiştin.

Ta ki anlayana kadar tekrar tekrar söyleyeceğim.

Pekala. Hiç kimse "zamanından önce ölmez". Bunu da tek-

rar tekrar söyledin. Söylediklerini ya kabul etmeliyim ya da tümüyle reddetmeliyim. Bana zor gelmesine rağmen söylediklerini doğru kabul edeceğim.

Bana, neden zor geldiğini söyle.

Galiba eski bildiklerime... bak, söylediklerini duydum, ama... bazı şeylerin bizim başımıza biz istemeden geldiğine inanmak isteyen bir parçam, bazı şeylerin biz yaratmadan, başımıza geldiğine dair inancım var... ama şimdi hiçbir şeyin tesadüf olmadığını biliyorum. Hiç kimsenin ölmeyi seçmeden ölmediğini biliyorum.

Bir şeyi "seçmemek" diye bir şey yok. Her şeyi siz seçiyorsunuz.

Evet. Tamam. Anladım. Bunu sürekli tekrar ediyorsun. Çünkü söylediğin insanlığın bugüne kadar kendisine söylediğinin tam zıddı. Sana bir şey söylemeliyim. Bunları yazarken, çok uzun bir sohbet olacağını düşündüğüm bu satırları yazarken söylediklerini Hayatın nasıl desteklediğini görüyorum. Hiçbir şey tesadüfen olmuyor. Hayatım, *günlük yaşamım* beni söylediklerinin doğru olduğuna şu anda bile ikna ediyor.

Nasıl?

Bu sohbeti yaparken, yazdıklarıma ara vererek biraz dinlenmek için, e-posta kutumu açtığımda bir okurdan gelen postayı bulmam bir "tesadüf" olabilir mi?

Mektubu gönderen Jackie Peterson (okurun ismini değiştirdim), nişanlısını iki ay önce kalp krizinden kaybettiğini yazıyordu. Jackie çökmüştü. Çünkü nişanlısı son derece sağlıklıydı ve çekaplarında daima son derece sağlıklı çıkıyordu.

Mektubunda *Tanrı ile Sohbet* kitaplarından bahsediyordu. Dünyasal durumları kendimizin seçtiğini biliyordu. Merak ettiği konu, bu durumu kendinin mi seçtiği yoksa nişanlısının mı seçtiğiydi.

Bu mektuba yanıt verdin mi?

Elbette verdim. Tam da bu anda böyle bir sohbet içinde olduğumuz için, cevabımı yaptığımız sohbete uygun olarak verdim.

Peki, ne yazdın? Nasıl bir yanıt verdin?

İşte benim yanıtım:

Sevgili Jackie,

Başına gelenler için ne kadar üzgün olduğumu lütfen ruhunun derinliklerinde hisset. Sana çok basit gibi gelen "kolay yanıtlar" vermek istemiyorum.

Şu anda çok üzgünsün. Böyle hissetmekte son derece haklısın. Kızgınsın, üzüntülüsün, karmaşa içindesin, öfkelisin, çaresizsin ve bir yanıt arıyorsun.

Sana vereceğim ilk tavsiye, tüm duygularını özgür bırakman. Onları kontrol etmeye, kısıtlamaya, düzenlemeye, sınırlamaya çalışma. Duygularını hisset. An be an her türlü duyguyu hissetmene izin ver.

Bu soruyu bana bugün sorman çok ilginç. Çünkü şu anda *Tanrı ile Sohbet* serisinin son kitabını yazıyorum. Bu kitapta ruhun bedeni terk etme seçimine ne zaman ve nasıl karar verdiğini irdeliyoruz.

Evet, tüm Tanrı ile Sohbet kitaplarında olduğu gibi, Tanrı bize hiç kimsenin kendi belirlediği seçim dışındaki bir şekilde ve zamanda ölmediğini söylüyor.

Tanrı aynı zamanda bunun bilinçli bir seçim olmayabileceğini de söylüyor. Bu seçimi Ruh sadece kendisinin iletişim içinde olduğu bir bilinç boyutunda yapabiliyor.

Durum böyleyse nişanlın bilinçli olarak ölmeyi seçmedi. Bu boyutta ölümü seni şaşırttığı gibi ona da bir sürpriz olmuş olabilir. Nişanlının seni bilinçli olarak terk etmeyi seçtiğine inanmıyorum.

Bazen Ruh, asla bilinçli boyutta seçmeyeceği bir şeyi bilinçaltı ve süperbilinç boyutunda daha büyük bir plana uygun olarak seçmiş olabilir. Ölmek neredeyse daima bu kategoriye girer. Çok az insan bilinçli olarak nerede ve ne zaman öleceğine karar verir. İsa'nın bunu yaptığına inanıyorum. Buda'nın bunu yaptığına inanıyorum. Başka ruhların da bunu yaptığına inanıyorum. Ama bu durumlar nadirdir.

Bu nedenle, nişanlına kızma. Kızgınlığını tam birlikte bir hayat sürmeyi planlarken, nişanlını senden alan *koşullara* yönlendir. Senin ne kadar yıpranmış olduğunu derinden anlıyorum. Bu duyguları hissetmeye hakkın var.

Nişanlının ruh amaçlarından birinin Mükemmel İlişki ve Harika Birliktelik deneyimi olduğunu bu hayatta gösterdiği çabalardan anlayabilirsin.

Belki daha önceki hayatlarında da aynı çabayı gösteriyordu.

Nişanlın sana bir armağandı. Sen de ona bir armağandın. Sen, onun aradığı olabilirdin.

Senin onun hayatına "kontratın" bir parçası olarak girdiğine inanıyorum. Ona kendisini Gerçekten Kim Olduğunu deneyimlemesi için izin verdin. O bu dünyayı senin sayende "Daha fazla Kendisi Olarak" terk etti. Sadece bu hayatta değil, belki daha önceki birçok hayatta da.

Bu söylediklerimi insan boyutunda kabul etmekte zorlanabilirsin Jackie. Senden çok yüksek spiritüel boyuta "zıplayarak" nişanlının mutluluk içinde öldüğünü görebilmeni istiyorum.

Haklısın Jackie. Hayatında ciddi bir hastalıkla tek bir gün bile geçirmedi. Formu yerindeydi ve çekap sonuçları iyiydi... Fiziksel koşullar içinde bir anda ölmesi için hiçbir neden yoktu. Ama spiritüel bir nedeni olabilir.

Senin yardımınla nihayet dünyevi misyonunu bitirmiş olabilir. Spesifik misyonunu tamamlamak, Eve dönmek ve gelişimini sürdürmek için senin gibi Dost bir Ruhun yardımına ihtiyaç duymuş olabilir.

Bu harika insana, Jackie, ilişkinin ne kadar harika olabileceğini ve bu ilişki içinde ONUN ne kadar harika olabileceğini gösterdin. Bu ilişki içinde kendini daha önce hiç deneyimlemediği kadar harika bir şekilde deneyimlediğine inanıyorum. Daha da ileri gidiyorum. Bunu sana söylediğine dair iddiaya giriyorum. Sana birçok şekilde ve birçok sözcükle seninle yaşadığı deneyimini daha önce hiç yaşamadığını söyledi.

Jackie, nişanlın Kendisinin Kim Olduğunu nihayet dolu dolu deneyimlediği için aniden harika bir şekilde bedenini terk etti.

Nişanlın da sana bir hazine verdi. Tüm gerçek yararlar karşılıklıdır. Sen insan bedeninde iken sevgiyi verme, alma ve de-

neyimleme kapasitenin farkında oldun. O hayatına gelmeden önce senin bu konuda şüphelerin vardı. Onun amacı seni sana geri vermekti. Verdi de.

İlişkinizin Yüce Amacı gerçekleşti ve Yüce bir şekilde ve Yüce bir zamanda tamamlandı. İlişkinizin başlangıç zamanı da bitiş zamanı da Yüce bir Zamanlama ile oldu; şu anda bunu görebilmek ve anlayabilmek çok zor olsa da.

İlerideki yıllarda daha da büyük bir plana hizmet için hazırlanıyor olduğuna inanıyorum. Bu deneyimini kullanarak, spiritüel boyutta zorluklarla karşılaşan ve çok çeşitli yaşam durumları içinde kendilerini bulan birçok insanın iyileşmelerine yardım edeceksin. İnsanlara kendilerini geri vermenin hazzını yaşamak üzere hazırlandığına inanıyorum.

Bu insanların bazıları sevgiye inançlarını yitirmiş olacak, mükemmel ve doğru bir ilişkinin olamayacağına inanacak, sevgiye evrenin büyük bir yalanı olarak bakacaklar. Onlara farklı şeyler söyleyecek ve kendilerini sevgiye açmaları konusunda teşvik edeceksin.

Bazıları büyük bir kayıp içinde olacak anın "mükemmelliğini" anlayamayacak ve göremeyecek. Kayıp ve acı duygusu içinde, devam edecek gücü bile bulamayacaklarını düşünecekler. Sen onlara farklı şeyler söyleyeceksin.

Onlara hayatın gelecek armağanlarına açık olmaları için cesaret ve güç vereceksin. Bu insanları Kendilerinin Gerçekte Kim Olduklarını görebilmeleri için teşvik edeceksin.

Tabii, tüm bu söylediklerim benim tahminim, benim varsayımım. Hepsini ben tasavvur ediyor olabilirim Jackie. Bunu itiraf ediyorum. Ama ben daima, hayatta olan her şeyi daha büyük bir oyunun, daha büyük bir amacın parçası olarak görüyorum. Bu-

na dünyanın en trajik, en üzücü olayı da dahil. Şimdiki fiziksel formumuz sona erdiğinde her şeyin bir anda netleşeceğine ve bize haz vereceğine inanıyorum. Her şeydeki mükemmel simetriden memnun olacağız ve bu mükemmelliği kutlayacağız.

Ayrıca Jackie, nişanlınla olan ilişkinin asla sona ermediğine inanıyorum. Yolculuğun süresinde istediğin her an onun sevgisini ve spiritüel enerjisini hissedebilirsin. O da kendi yolculuğuna devam ediyor.

Yolculuklarınızın daima beraber olacağına inanıyorum. Tıpkı bundan önce birçok kez olduğu gibi. Bu sizin fiziksel formda ilk karşılaşmanız değil. Bunu ikinizin de bildiğine ve anladığınıza inanıyorum. Bu karşılaşmanız da sonuncusu değil.

İlişkiniz asla, asla bitmeyecek.

Şu anda bile devam ediyor. Bu sözleri sana kimin söylediğini sanıyorsun? Ben olduğumu mu düşünüyorsun?

Benim aracılığımla sana mesaj ileten biri olamaz mı?

Böyle bir şeyin mümkün olduğuna inanıyor musun Jackie? Ben inanıyorum.

Kaybını yaşadığın dönemde "üzgün olmamaya" çalışma Jackie. Üzgün olmak, yüreğin bir başkasını onurlandırma yollarından biridir. Mutluluk da öyle. Üzüntünü dolu dolu yaşayarak, dolu dolu hissederek, sevdiğinin ruhunu onurlandır Jackie. Zamanı gelince mutluluğu da dolu dolu hisset. O anlar da gelecektir.

O anları beklerken, ruhunda huzur bulmanı diliyorum Jackie. Huzur bulduğunda anlayış hiç kaybolmamak üzere içinde yer bulacaktır.

Sevgimi duanın kanatlarıyla sana yolluyorum.

Neale

Objektif gözlem mümkün değildir.
Gözlenen her şey daima gözlemciden etkilenir.

13

Hatırladıklarını derinden içselleştirdiğini görüyorum. Şimdi net anlıyorsun.

Sana teşekkürler. Anladığımı sanıyorum. Galiba, nihayet gerçeği gerçekten *kavradım.*

Dikkatli ol. *Kendi* gerçeğini kast ediyorsun, değil mi? Objektif realite olarak *gerçek* yoktur.

Bakış açısı algıyı yaratır, algı deneyimi yaratır. Bu algının deneyimi *senin* "gerçeğini" yaratır.

Gerçeğin, bizzat deneyimlediğindir. Başka her şey başkasının deneyimleri ve sana *söyledikleridir*.

Onların seninle hiçbir ilgisi yoktur.

Objektif realite diye bir şey yok mu?

Hayır. "Objektif realite" bir oksimorondur.*

Hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığını mı söylüyorsun?

Tam zıddını söylüyorum. Her şey göründüğü gibidir. Görüntüler algılamalarla oluşur. Algılamalar bakış açısıyla oluşur. Ve bakış açıları objektif değildir. Hepsi subjektiftir.

Algılamalarınız deneyimlediğiniz bir şey değil, seçtiğiniz bir şeydir.

Bunu biraz önce söyledin. O zaman da anlamakta zorlanmıştım, şimdi de zorlanıyorum. Sahip olduğum bakış açısını ben mi seçiyorum?

Elbette.
Bu seçim, yaratma sürecinin ta kendisi.

Bu benim için inanması çok zor bir şey.

O zaman inanmamayı seçersin.

Seçmezsem——

—— deneyimlemezsin.

Yani arzu ettiğim bakış açısını seçtiğime *inanmazsam*, arzu ettiğim bakış açısına *sahip olamam*.

---

* Oksimoron -oxymoron: Anlamı kuvvetlendirmek için zıt ve çelişkili kelimelerin bir araya getirildiği deyiş. ÇN.

Öyle.

Çünkü bu benim bakış açım.

Çünkü bu senin bakış açın. Bu da senin deneyimini değiştirecektir... ve deneyimin bakış açını güçlendirecektir.

Ama bu bakış açısını benim seçmediğimi savunabilirim. Bakış açım, sadece objektif olarak gözlemlediğime dayanıyor diyebilirim.

Bakış açınla gözlem yaparsın.
Hiçbir şeyi "objektif" olarak gözlemlemezsin.
Objektif gözlem imkansızdır.

Bir başka oksimoron. "Objektif gözlem" bir oksimoron.

Evet.
Gözlenen her şey daima gözlemciden etkilenir.

Bu söylediğinin birçok insana yeniçağ spiritüel jargonu gibi geleceğine eminim.

Çok ilginç. Çünkü bu tam anlamıyla bilim.

Bilim mi?

Kuantum fiziğin ilkokul seviyesi. Kuantum mekaniği ile ilgili herhangi bir kitabı oku.

Diyorsun ki, nasıl baktığıma göre, gördüğüm şeyi etkilerim.

Ya da bakıp bakmayacağını. Tam da bunu söylüyorum.

Pekala, kesinlikle burada konunun dışına çıktık. Algı teorisinin içine ve kuantum fiziğe daldık.

Hepsi, sizi kendi gerçeğinize yönlendirmek için. Oraya nasıl varacağınızı hatırlayana kadar, kendi gerçeğinizi yeniden keşfedemezsiniz, kendi gerçeğinizi hatırlayamazsınız, kendi gerçeğiniz içinde yaşayamazsınız.

Burada, oraya nasıl varacağınızla ilgili konuşuyoruz.

Bu sohbet, sizi daima gitmek istediğiniz yere doğru götürüyor; eve. Oraya ölmeden varırsanız, asla bir daha ölümden korkmazsınız. Asla bir daha ölmekten korkmayacaksınız.

Bu sohbetin amacı bu değil mi? Hem senin için hem başkaları için?

Evet.

O zaman algı teorisi ve kuantum fizik üzerinde konuşmak hiç de konudan sapmak değil. Belki de şimdi bu açıdan bakarak hayata ve "ölümden sonraki" hayata nasıl yaklaşacağınızı anlarsınız.

Ah! Yani "ölümden sonra hayat" olduğunu onaylıyorsun.

Hayır.

Hayır?

Hayır. Ölümden sonra hayat yok.

Ölümden sonra hayat yok mu?

Hayır. Aslında "ölüm" denilen şey yok.
Bu da bizi Yedinci Hatırlatmaya getiriyor.

YEDİNCİ HATIRLATMA
Ölüm yoktur.

Ama senin ölümün var olduğunu *düşündüğünü* biliyorum. Senin için kesinlikle var.

İşte burada bu konuyu konuşuyoruz.

Algılamadan bahsediyoruz. Bu düşüncen de bakış açından kaynaklanıyor.

Hmmmm. Çemberi tamamladık.

Bu sohbetin tümü bir çember. Hâlâ dikkatini çekmediyse farkında ol.

Yaptığımız, düz çizgi üzerinde giden bir diyalog değil. Hatta kıvrılarak, spiralde döne döne gidiyoruz. Birçok önemli noktalara tekrar tekrar dönüyoruz. Bazen iki kez değil, üç dört kez. Sohbetimiz devam ettikçe bunun çok daha net farkında olacaksın. Bu dönüşler tesadüfen olmayacak. Her tekrar bilinçli bir şekilde yapılacak.

Burada konuştuğumuz şey, kozmosun kozmolojisinden daha az olmayacak. Tüm hayatın sırrı. Ruhun ölümden son-

raki yolculuğu. Uzay ve zamanın doğası. En azından iki fikir kozmoloji gemisini sallayacaktır. Ve bazen gerçekten özümsemen için, bazı şeyleri birkaç kez işiteceksin.

Artık devam edelim. Anlatacağımız çok konu var. Hazır mısın?

Hazırım.

Daha netleşmek için yine tekrar edeyim, bir şeye nasıl baktığınızı belirleyen bakış açınız, hem bu hayattaki, hem sonraki realitenizi belirliyor.

Eğer ölümden sonra hayat olduğunu *düşünmüyorsam*, bir hayat olmayacak mı?

Oh, kesinlikle olacak. Nihai Realiteyi değiştiremezsiniz. Ama onu nasıl deneyimleyeceğinizi değiştirebilirsiniz. Bu nedenle şunları söylemiştim...

Tanrısız yaşamanız ya da ölmeniz mümkün değildir. Ama böyle düşünmeniz mümkündür.

Eğer Tanrısız yaşadığınızı ya da öldüğünüzü düşünüyorsanız, bunu deneyimleyeceksiniz.

Bu deneyimi istediğiniz kadar sürdürebilirsiniz; ne zaman seçerseniz o zaman son verebilirsiniz.

Tüm bunlar bizi Sekizinci Hatırlatmaya götürüyor...

SEKİZİNCİ HATIRLATMA

Nihai Realiteyi değiştiremezsiniz, ama onu nasıl deneyimleyeceğinizi değiştirebilirsiniz.

Sistemin tam olarak nasıl işlediğini, bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyorum. Kendi kişisel deneyimlerime bakıp, kendi yaşantımdan yola çıkarak söylediklerinle ilgili bir farkındalık kazanarak konuyu kavramaya çalışıyorum.

İyi. Bu iyi bir yol. Başlangıç için harika bir yol. Sadece orada saplanıp kalma.

Bu ne demek oluyor?

Kişisel olarak deneyimlemediğin şeylere de daima açık zihinle yaklaş demek oluyor.

Tamam. Zihnim açık.

Öyleyse, şimdi kendi belleğinden çekip çıkardığın bir şeye geri dönelim.
Kendi yaşantından örnek vereceğin bir konu bul.
Hiç yürürken yağmura yakalandın mı?

Tabii ki. Hem de kaç kez.

İyi. Peki, o anı yani yağmurun yağdığı realitesini bir sıkıntı olarak mı keyif olarak mı algıladın?

Aslında iki duyguyu da yaşadım. Bir seferinde yağmura yakalandığımda çok öfkelenmiş, koşar adımlarla acilen bir sığınak aramıştım ama yine de sırılsıklam olmuştum.
Bir başka seferinde hoş bir yaz akşamı kız arkadaşımla yürüdüğümü hatırlıyorum. Birden üzerimize gökyüzü boşalmıştı.

Geniş bir park yerindeydik. Yağmur başlayınca kız arkadaşım, üzerindeki giysileri yırtarcasına çıkardı ve yağmur altında dans etmeye başladı! Dans ediyor, hopluyor, keyifle zıp zıp zıplıyordu. Ben orada ona bakakalmış, şaşkın vaziyette duruyordum. Başımdan aşağı süzülen yağmur damlaları şıpır şıpır tekrar üzerime akıyordu.

Kız arkadaşım halime bakıp güldü ve kendisine katılmam için beni kışkırttı. Ben de ona katıldım. Polis gelene kadar beş dakika kadar park alanında dans ettik. Polis çok nazik bir kadındı. Kibarca bize giysilerimizi giymemizi söyledi. Bizi kamu alanında çıplak olmaktan dolayı tutuklamak zorunda kalmak istemediğini belirtti. Üçümüz de kahkahalarla gülüyorduk. Polisin dediğini yaptık ama o an, hayatım boyunca unutamayacağım anlardan biridir. Kelimenin tam anlamıyla katıksız hazdı. Çok keyif veren bir yaramazlık.

Tabii ki o anı biliyordum. Bu yüzden yağmur örneğini verdim. Şimdi sana bir soru sorayım. Yağmurdaki farklılık neydi?

Efendim?

İlk yağmur ile ikinci yağmur arasındaki fark neydi? Biri diğerinden daha mı ıslaktı? Yağmur daha mı şiddetliydi? Yağmur damlaları daha soğuk ya da büyük müydü?

Hayır. Her şey aynıydı. İlk yağmur daha güçlü değildi, hava fırtınalı falan da değildi. İkisi de yaz yağmuruydu.

Peki, iki deneyim arasındaki fark neydi?

Onlara bakış açım. Perspektifim. İlkinde üzerimde takım elbise vardı ve çok önemli bir toplantıya gidiyordum. Bu koşullarda yağmur rahatsızlık vericiydi. Rahatsızlıktan öte; planımı bozan bir şeydi. Önümdeki bir engeldi. Diğerinde ise üzerimde spor bir giysi vardı. Belirli bir saatte olmam gereken bir yer yoktu. Yağmur o ortamda "eğlenceli" görünüyordu.

Evet. Bu perspektifleri kim yarattı?

Tabii ki ben.

O iş toplantısının o kadar önemli olmadığına karar verebilirdin; ya da oraya sırılsıklam gitmenin tamamen anlaşılır bir şey olduğunu düşünebilir ve önemsemeyebilirdin. Durumu böyle de görebilirdin değil mi?

Evet.

Şimdi yağmuru "nihai realite" olarak düşün. Yağmurun yağdığı gerçeğini değiştiremezdin değil mi? Ama yağmura nasıl baktığına bağlı olarak yağmurla ilgili deneyimini değiştirebilirsin.

Nihai Realiteyi değiştiremezsin ama Nihai Realite ile ilgili deneyimini nasıl arzu edersen öyle değiştirebilirsin.

İşte bu, hayatın en büyük sırrı.

Ama her zaman o kadar da kolay değil!

Her zaman o kadar kolay.

Bazı şeylere bakış açımı değiştirirsem, tüm yaşadığım dramlar yok olacak.

Ah, şimdi esasa giriyoruz...

Örneğin; Yedinci Hatırlatma; "Ölüm yoktur". Oh, tüm insanlık bu gerçeği benimserse, tüm yaşanan dramlara ne olacak? Sevdiklerimizi kaybetmemizin ardından yaşadığımız kızgınlıklara, üzüntülere, yas tutmalara ne olacak? Bu durumda İtalyanlar ne yapardı?

Bu çok komik.

İtalyanların da öyle mi düşüneceğini sanıyorsun?

Tabii ki. En yüksek kahkahaları atan onlar olacaktır.

Tamam. Ama cidden, yani gerçekten... bu doğru olabilir mi? Ölümden sonra hayatın olduğunu söylemek başka şey, ölümün olmadığını söylemek başka şey. Burada çok ama çok büyük ve önemli bir şey söyledin.

Buna sanki ilk kez söylenen bir şeymiş gibi tepki veriyorsun.

Hangi kültür, hangi din, hangi zaman dilimi olursa olsun, her türlü içerik, ölümün olmadığını daima benim ağzımdan ve doğru bir şekilde söylemiştir. Tabii çoğunuzun düşündüğü gibi tüm hayatın sona ermesi anlamında değil. "Hayatın sonu" diye bir şey yok.

O zaman insan deneyimi olarak "ölüm" var.

Şu andaki fiziksel varoluşunuzun sona ermesi olarak, evet. Bu deneyiminiz öldüğünüz anda bitiyor. Ama hayat bitmiyor.

Eğer Tanrı'ya inanıyorsan, sonsuz hayata da inanıyor olmalısın. Çünkü tüm dinler bunu söylüyor.

Peki, ya Tanrı'ya inanmıyorsam?

Bu senin deneyimini değiştirebilir, ama OLAN'ı değiştirmez. Neye inanırsan onu deneyimlersin. Neye inandığını ise bakış açın belirler.

Yani belli bir kalıp yok, değil mi? Herkes için aynı olan bir şey yok.

"Aynı" olan şeyler var, ama onların olduğunun farkında olmazsınız.

Bu iş çok karışık hale gelmeye başladı.

Üzgünüm. Ama öyle. Gerçek şu ki, ölüm anında neye inanıyorsanız, onu yaşayacaksınız. İnancınızı belirleyen algınız, algınızı belirleyen bakış açınız olacaktır.

Algımın değişmesi için şansım var mı?

Kesinlikle. Algınız ölümden önceki yaşamınızı değiştirebildiği gibi, ölümden sonraki yaşamınızı da değiştirebilir.

Algımı değiştiren ne olabilir ya da olacaktır?

Bakış açınızdaki değişim.

Hayatı yeni gözlerle görmek.

Hayatı yeni gözlerle görmek.

Ama bu değişime *neden olan* şey ne olabilir?

Birçok şey; buna ölümden sonra size ne olacağına dair inançlarınızın size huzur vermediğinin kararı da dahil. Şu anda yaşadıklarınız, yaşamayı seçmediğinizi söylediğiniz deneyimlerse ve bunu değiştirmek istiyorsanız, yeni kararınız deneyiminizi anında değiştirecektir.

Peki, peki... diyelim ki... ölüm... ölüm anında tam anlamıyla ne olduğunu anlatman mümkün mü? Buradan başlayarak devam edebiliriz.

Alternatiflerden bahsetmekten mutluluk duyarım. Ama söylediğim gibi bu herkes için farklı olacaktır.

O zaman bana bazı alternatiflerden bahset.

Çok büyük bir soru soruyorsun. Bu konuya şimdi gerçekten girmek istiyor musun?

Evet. Yeterince bekledim. İnsanlar öldükten sonra onlara ne olduğunu bilmek istiyorum.

Net olalım. Cehennem yoktur.
Böyle bir yer hiç olmadı.

14

Bu sorunun insanlık var olduğundan beri sorulan soru olduğunu biliyorum. Ölümden sonra ne oluyor? Bu soruyu şimdi direkt olarak soruyorum. Bana direkt bir cevap vereceğini umut ediyorum.

Vereceğim. Tabii ki vereceğim. Ama kısa bir cevap olmayacak. "Öldükten sonra yaşadığın hayata göre ya cennete ya da cehenneme gideceksin" türünden bir cevap olmayacak.

Böyle bir soruya bir cümlelik cevaplar veremem.

Hayır, bu tür cevapları Kiliseye bırakmalısın.

Yorum yok.

Peki.. Cevabın?

Önce, herkes için aynı olacak olan bir şeyi söyleyeyim. Ölüm dediğiniz şey, evreler, safhalar ya da aşamalar halinde yaşanacaktır. İlk safha herkes için aynıdır.

Birinci evrede, ölüm anında, hayatın devam ettiğini hemen o an deneyimleyeceksiniz. Bu evre herkes için aynı olacaktır. Artık bedeninizde olmadığınızın, ondan ayrı olduğunuzun farkında olduğunuzda çok kısa bir an, yolunu kaybetmişlik duygusu hissedilecektir.

Çabucak, "ölmenize" rağmen hayatınızın bitmediğini anlayacaksınız. İşte bu anda, belki de ilk kez sizin bedeninizle eşdeğer, bedeninizden ibaret olmadığınızın tümüyle farkında olacaksınız. Beden, sizin *sahip olduğunuz* bir şeydir, siz olan bir şey değil. Anında ölümünüzün ikinci evresine geçeceksiniz. İşte burada bireysel yollar ayrılıyor.

Ne şekilde?

Eğer ölümünüzden önce hayatın devam ettiğine dair inancınızda kesinlik varsa, "öldüğünüzü" idrak ettiğiniz anda derhal ne olduğunu biliyor ve anlıyor olacaksınız. İkinci safhanız, ölümden sonra ne olacağına inanıyorsanız öyle olacaktır. Bu deneyim bir anda yaşanacaktır.

Eğer reenkarnasyona inanıyorsanız, önceden bilinçli olarak hatırlamadığınız geçmiş hayatlardan enstantaneler yaşayacaksınız.

Eğer sizi koşulsuz seven Tanrı'nın kucağında olacağınıza inanıyorsanız, sizin deneyiminiz bu olacaktır.

Eğer Yargı Günü'ne ya da Hesap Verme Zamanından

sonra sonsuza kadar cennete ya da cehenneme gideceğinize inanıyorsanız...

Evet, söyle, o zaman oluyor?

Tam da ne bekliyorsanız o olacaktır. Ölümün birinci evresinde artık bedeninizde olmadığınızın farkında olduktan sonra ikinci evreye geçeceksiniz. İkinci evrede tıpkı hayal ettiğiniz gibi, yargılanma deneyimini yaşayacaksınız. Ne şekilde yargılanacağınızı düşündüyseniz, öyle yargılanacaksınız.

Eğer cennete gideceğinizi düşünerek öldüyseniz, bu deneyimi yaşayacaksınız. Cehenneme gideceğinizi düşündeyseniz cehennemi yaşayacaksınız.

Cennet de cehennem de tıpkı hayal ettiğiniz gibi olacaktır. Eğer spesifik bir cennet ya da cehennem hayal etmediyseniz, *o anda* düşündüğünüz bir cennet ya da cehennemi anında yaratacaksınız. Bu tür yerler, anında aynen sizin düşündüğünüz gibi yaratılacaktır.

Bu deneyimler içinde istediğiniz kadar kalabilirsiniz.

Öyleyse, kendimi cehennemde *bulabilirim.*

Burada net olalım. Cehennem yok. Böyle bir yer yok. Bu nedenle gideceğin bir cehennem de yok.

Şimdi... eğer seçersen kendin için kişisel bir "cehennem" YARATABİLİRSİN. Cehennemi "hak ettiğine" inanıyorsan.

Evet. Kendini "cehenneme" gönderebilirsin. "Cehennem" aynen hayal ettiğin gibi cezalandırılmaya *ihtiyaç duyduğun* gibi olacaktır. Ama orada kalmayı seçmediğin andan bir an sonra bile kalmayacaksın.

Orada kalmayı kim seçebilir ki?

Çok şaşırırsın. İnanç sistemlerine göre kendilerinin günahkar olduğuna ve "işledikleri suçlar" için ceza çekmeleri gerektiğine inanan öylesine çok insan var ki. Bu insanlar, cehennemi hak ettiklerine ve "cezalarını çekmeleri gerektiğine" inandıkları için, kendi yarattıkları "cehennem" illüzyonu içinde gerçekten kalacaklardır.

Ama önemli değil, çünkü gerçekten acı çekmeyeceklerdir. Sadece kendilerini tıpkı bir video izler gibi gözlemleyeceklerdir.

Peki, gözlemlerken acı çekmeyecekler mi?

Acı çekecekler ama gerçek acı olmayacaktır.

Anlamadım?

Gözlemlerken kendilerini acı çekiyor gibi *görecekler*, ama gözleyen parçaları acı çekmeyecektir. Hatta üzüntü bile duymayacaktır. Sadece gözlemleyecektir.

Bir başka benzetmeyle, çocuğunuzun mutfakta karnını ya da başını tutarak hasta numarası yaparak, annesinin okula gitmeyip evde kalması için ona izin vermesini beklemesi gibi. Anne burada çocuğunun gerçekten acı çekmediğini biliyor. Gerçekte bir acı ya da ağrı yok.

Bu tam doğru bir tanımlama değil, ama duyguyu hissettirmesi açısından uygun.

İşte gözlemciler de aynı şekilde, kendi yarattıkları cehennemde kendilerini seyrederken, onun gerçek olmadığını bileceklerdir. Öğrenmeye ihtiyaç duydukları şeyi *hissetmeyi* öğrendiklerinde (kendilerine unuttukları şeyi hatırlattıklarında) kendilerini "cehennemden" özgürleştirerek üçüncü evreye geçeceklerdir.

Peki, kendilerine "cennet"i yaratan kişiler? Onlar üçüncü evreye geçecekler mi?

Eninde sonunda, evet. Onlar da kendi "cennet"lerini kendilerinin yarattıklarını hatırlayacaklardır. Ve bu cennetin, dünyadaki hayatlarının sonunda yaşadıklarının aynısı olduğunun farkında olacaklardır.

Bu ne demek?

Yapacak başka bir şeyleri olmadığı demek.

Yani devam edecekler.

Ve ileriye doğru yol alacaklar; üçüncü evreye doğru. Ama üçüncü evreye hemen geçmek istemiyorum. Önce ikinci evredeki diğer "olasılıklara" bakalım.

Oh. Tamam. Ne gibi?

Ölümden sonra hayat olup olmadığına dair şüpheleri olan birçok insandan biri de sen olabilirsin.

Oh, evet. Pekala. O zaman ne oluyor?

Ne olup bittiği konusunda belirsizlik ve karmaşa yaşarsınız. Bu da sizin olan biteni tümüyle farklı bir şekilde yaşamanıza neden olacaktır. Önce tüm birinci evredekiler gibi bedeninizin siz olmadığınızı ve "öldüğünüzü" fark edeceksiniz. Ama ne olacağından emin olmadığınız için uzun bir süre, ne "yapacağınıza" karar verme aşamasında takılı kalabilirsiniz.

Peki, yardım alacak mıyım?

Kabul ettiğin her türlü yardımı alırsın.
"Ölümünüzden" sonra kendinizi sevecen meleklerin, rehberlerin, ruhların yanında bulacaksınız. Buna, hayatınızda önemli olmuş herkesin ruhu ve özü de dahil.

Annem? Babam? Erkek kardeşim? Hepsi orada olacak mı?

Sana en yakın olanlar ve en sevdiklerin senin yanında olacaktır.

Bu harika!

Sevdiklerinin ve meleklerin varlığı sana büyük ölçüde yardımcı olacaktır. Sana olanları anlamana ve adapte olmana yardımcı olacak ve "seçimlerini" belirlemende yol göstereceklerdir.

Öldükten sonra sevdiklerimizle yeniden buluştuğumuzu ve bize içinde bulunduğumuz durumu "aşmamız" için yol gösterdiklerini duymuştum. Bunun doğru olduğuna çooooook sevindim.

Sevdiklerinin varlığını sen ölmeden *önce* de hissetmiş olabilirsin.

Ölümümden önce?

Evet. Birçok insan, henüz fiziksel bedenleri içindeyken, başkalarına sevdiklerini gördüklerini ve sevdiklerinin onları ziyarete geldiğini söylüyor.

Odadaki diğer insanlar, ölmek üzere olan bu insanları bir hayal gördüklerine ikna etmeye çalışıyor. Oysa ölmek üzere olan insanların gördükleri, gerçek. Başkaları göremiyor, çünkü sınırlı perspektiften bakıyor. Oysa perspektifiniz, ölmeden *an*'lar önce ve "öldükten" sonra büyük ölçüde genişliyor.

Bu çok heyecan verici! Şimdi ölümü neredeyse *heyecanlı* kılıyorsun.

Heyecan verici. Hatta ölümünüz, hayatınızın en heyecan verici anlarından biri olabilir. Bu, neye inandığınıza bağlı. Tıpkı hayatta olduğu gibi, ölümü de neye inandığınıza göre yaşarsınız (deneyimlersiniz). Örneğin; eğer bu ruhların varlığını ölüm anınızda deneyimlemezseniz, bunu beklemediğiniz içindir. Çünkü böyle bir olasılık, sizin inanç sisteminizin dışındadır. Ama bu sevecen varlıkların orada olacağını bekliyorsanız, onları anında görürsünüz.

Anlıyorum. Ölümle ilgili inançlarınızda net olmak gerçekten çok önemli.

Hayatla ilgili inançlarınızda *her şeyde* net olmak gerçekten çok önemli. İnançlarınız sadece ölümünüzü değil, *tüm yaşamınızı* etkiliyor.

Ölüm çok çekici. Heyecan verici ve muhteşem.

15

Çok uzun zamandır inançlarımın hayatımı etkilediği konusunda çok şey duyuyor ve okuyorum. Ama galiba ölümden sonra *farklı kuralların* olduğuna inanıyordum her nedense. Ölümden sonra bile kendi realitemi kendimin yarattığını öğrenmek beni biraz şaşırttı.

O zaman böyle bir sohbet yaptığımız için memnunum.

Bir dakika. Peki, bu babamla ilgili ne anlama geliyor? Babam ölümden sonra *hiçbir şey* olmadığına inanıyordu. *Hiçbir şey.*

Eğer ölümden sonra *hiçbir* şekilde hayat olmadığına *kesinlikle* inanarak ölürseniz, öldüğünüzü idrak ettiğiniz anda derhal ikinci evreye geçersiniz. Bu evrede hayatın olmadığını deneyimlersiniz.

Hayatın "olmadığını" nasıl deneyimleyebilirim?

Hiçbir şey hissetmezsiniz. Hiçbir deneyim olmayacaktır. Her şey olduğu gibi devam edecek ama hayat sizin algılamanız dışında olacaktır.

Tıpkı siz uyurken hayatın devam ettiği gibi.

Hiçbir umut yok mu? Babam ölümden sonra kesinlikle hiçbir türlü hayatın olmadığına inanarak öldü. Ölümden sonra... onun için... hiçbir umut yok mu?

Bu inançla öldüğünüzde tıpkı uykuya dalmak gibidir. Bir şeyi deneyimlemek için sadece *uyanmanız* gerekir.

Peki, babam nasıl uyanabilir?

İyi haber şu ki *herkes* eninde sonunda uyanır. Tıpkı dünya yaşamında olduğu gibi kimse sonsuza dek uyuyamaz. *Çünkü sonsuz uyku planda yoktur.*

Ruh, sevdiklerinin ve meleklerin yardımıyla eninde sonunda uyanacaktır. Uyandığında nerede olduğunu ve neden hiçbir şey olmadığını ve kendisine ne olduğunu merak edecektir. Bilincinde bazı bağlantıları kurmaya başladığında, ne olup bittiğinin farkına varacak ve ruh bu anda ölümün ikinci evresinin bilinçli farkındalığına geçecektir.

Bu nasıl bir şey olacak? Babam ne gibi şeyler deneyimledi?

Deneyimlemeyi seçtiği şeyi.

Yaratmayı seçtiği bir şey oldu mu? Herhangi bir şey?

Kesinlikle. Ama eğer bilincinde karmaşa varsa, deneyimlediği şeyler biraz karmaşık olacaktır. Çabucak yaratılmış, bir anlamı olan ya da olmayan karmakarışık bir senaryo gibi.

Bu hiç de heyecan verici bir şey gibi gelmiyor.

Endişelenme. Bu hiç de "kötü" bir şey değil. Yeniden yönünü bulmaya çalışmak gibi, uzaktan kumandayla tüm TV kanallarında zaplayarak dolaşmak gibi bir şey. Zarar verici bir şey değil. Sadece hangi "kanalı" izlemek isteyeceğine karar verme süreci bu.

Eğer biraz şaşkınlık yaşıyorsanız ve keşke bir yardım eden olsa diye düşünüyorsanız, hemen o anda etrafınızda sizi kuşatan ve sizin kendilerinin farkında olmanızı bekleyen sevdiklerinizin, meleklerin ve ruhların farkında olursunuz.

Her durumda, eninde sonunda zihninizdeki binlerce resimden birine karar kılarsınız ve o noktadan itibaren yaratmaya başlarsınız.

Ama şunu anlamanız çok önemli; bu senaryoların hiçbiri Nihai Realite değildir. Nihai Realite üçüncü evrede deneyimlenir. Sizinle paylaştığım senaryolar "ölüm sonrası deneyimlerinin" ilk iki evreleridir.

Peki. Öyleyse "ölümün" ilk evresinde artık bedenimde olmadığımı fark edeceğim. İkinci evrede neyi hayal ettiysem ya da öldükten sonra bana ne olacağına inandıysam o olacak. Ve üçüncü evre... bana üçüncü evreyi anlatır mısın? O zaman bana ne olacak?

Öz'le birleşeceksin ve Varlığının Özünde Nihai Realite'yi deneyimlemeye başlayacaksın.

Tanrı'yı mı?

Nihai Realitenin ismine istediğinizi diyebilirsiniz. Kimi ona Öz diyor, Kimi Allah diyor. Kimi Her şey Olan diyor. İsmini ne koyarsanız koyun, hepsi aynı şey.

Peki ya her şey tam da hep düşündüğüm gibi olursa?

Tam da hep düşündüğün şey olursa ne olur?

Daima ölümümden hemen sonra, anında Tanrıyla birleşeceğimi düşündüm. Eğer düşündüğüm gibi olursa, ikinci evrede bu düşündüğüm olamaz mı?

İkinci evrede bunun olacağına dair bir DÜŞÜNCEN varsa, evet. Çünkü ölümün ikinci evresinde, zihnin hâlâ faaliyet göstermeye devam eder.

Bu evre hayal ettiklerin doğrultusunda çok keyifli ve harika bir deneyim olur. Ama ölümün son evresinde, hayal ettiğini değil, olanı deneyimlersin.

Ama haklısın. Olayı kavradın. Eğer öldüğün andan itibaren Tanrı'nın Evi'nde olacağına yürekten inanıyorsan, orada olursun.

Bu, dünyanın en yüce umududur... ve doğrudur.

Annem, umut etmiyordu, *biliyordu.* Annem melekler tarafından karşılanacağını ve Eve döneceğini *biliyordu.*

Yaşadığı tam da bu oldu. Daha sonra ölümün sonraki evresine geçti ve hayal ettiği daha da büyük realiteye dönüştü.

Tanrı'nın varlığını mı deneyimledi? Onu sen mi karşıladın?

Ben *herkesi* karşılamak üzere ordayım.

Tanrı olmaksızın ölmek imkansızdır. Daima orada olacağım.

Sizi karşılayacağım, kucaklayacağım, rahatlatacağım, olduğunuz gibi mükemmel olduğunuzu size hatırlatacağım ve Cennete girmeye hazır olduğunuzu size söyleyeceğim. Sonra sizi sevdiklerinizin ruhlarına ve meleklere teslim edeceğim. Onlar size hayal ettiğiniz cennete değil ama spiritüel boyuta ya da "gerçek" cennet dediğiniz boyuta geçmeniz için rehberlik edecektir. Orada yapmak üzere gittiğiniz çalışmayı yapmak üzere bulunacaksınız.

Cennette de mi "çalışmak" zorundayım?

Endişelenme. Her şey oyun gibi olacaktır. Tanrıların Bahçelerinde oyun oynayacaksınız. Bu gerçek anlamda bir "cennet" olacaktır. Çalışmak kelimesini "yapmaya karar verdiğiniz şeyi tamamlamak" anlamında kullandım.

Spiritüel boyutun ne olduğu konusuna geldiğimizde, bunun ne demek olduğunu daha geniş irdeleyeceğiz. Ama şunu bilin; benim yarattığım ve sizin yanıt verdiğiniz *Kutsal Sorgulama* anına kadar daima benimle birlikte olacaksınız.

Kutsal Sorgulama?

Evet. Ama bununla ilgili olarak da daha sonra konuşacağım. Bu konu, sohbetimizin en önemli bölümü olabilir ve bu nedenle bazı yapıtaşlarına ihtiyacımız var.

Pekala... ama şimdi oldukça önemli iki şey söyledin ve sonra da bu konuları sonraya erteledin. Daha önce bir soruma vereceğin yanıtın beni şok edebileceğinden bahsetmiştin. Bu soruma yanıt vermek için daha önce bir "altyapı" kurmak istediğini söylemiştin. Şimdi de *"Kutsal Sorgulama"*nın ne olduğunu açıklamak için önce "yapıtaşlarını" yerli yerine koymamız gerektiğini söylüyorsun. Gerçekten ilgimi çektin ve beni meraklandırdın.

Evet, ölüm çok çekici. Heyecan verici ve muhteşem.

Eğer, Tanrı annemi karşılamak için oradaysa, Tanrı neye benziyordu? Yani seninle karşılaştığımda, seni tanıyabilecek miyim?

Benim neye benzememi istiyorsun?

Neye benzemeni istiyorsam öyle mi oluyorsun?

Evet. Her şeyde olduğu gibi neyi seçersen öyle olur. Evet, evet ve bir kez daha evet.

Benim Musa'ya benzememi seçersen Musa gibi görünürüm. Beni İsa görünümünde beklersen, İsa'ya benzerim. Muhammed gibi görünmemi beklersen, Muhammed gibi görünürüm. Neyi bekliyorsan, o forma girerim. Varlığımla kendini rahat hissetmen için, seni hangi imge rahatlatıyorsa öyle olurum.

Peki, Tanrı'nın neye benzediği konusunda hiçbir fikrim yoksa?

O zaman bir duygu olurum. Hissedebileceğin en muhteşem duygu. Sanki ılık bir ışık banyosu içinde gömülmüş gibi, sevgiyle kuşatılmış gibi.

Veya kendini bir kozanın içindeymiş gibi hissedebilirsin ya da hiçbir ağırlığın olmadığı ışıl ışıl koşulsuz kabulün içindeki bu ortamda tüy gibi hafif, uçtuğunu hissedebilirsin. Aynı duyguyu benimle bir fiziksel form görünümünde karşılaştığın anda da hissedeceksin. Ama bu form eninde sonunda saf bir duyguya dönüştüğünde artık beni belirli bir form olarak görme ihtiyacını duymuyor olacaksın.

Ama şimdi sadece ne söylediğimi hatırla. Tanrı olmadan ölmek imkansızdır, ama Tanrı olmadan öleceğini *düşünmek* imkansız değildir.

Ölümün ikinci evresinde neyi arzu ediyorsanız onu düşünürsünüz. Saf Öz'ümün enerjisi sizi kuşatmış olsa bile Beni yok saymayı, deneyimi önemsememeyi ya da halüsinasyon olarak tanımlamayı seçebilirsiniz.

Bunu asla yapmazdım. Niye yapayım ki?

Hayatın boyunca defalarca yaptın. Ölümünden sonra yapmayacağını nasıl düşünüyorsun?

Çünkü daha doğruyu bilirdim. Öldükten sonra, her şeyin doğru olanını bileceğimi umut ediyorum. Zaten, öldüğümde senin Tanrı olduğunu, sevildiğimi, yaşadığım deneyimin sen olduğunu, Eve döndüğümü bana net olarak gösterirsin.

Dinle beni!

Ölüm bir yaratıcılık anıdır. "Ölüm" dediğiniz anda bir enerji ayarı yapılır. Yeni girdiğin fiziksel olmayan dünyada, fiziksel dünyada yaratmış olduğun deneyimin kopyasını bir boyuttan diğerine geçerken yaşamaya devam edersin.

(Aynı süreç doğduğun anda da gerçekleşir, sadece tersinden bir süreç olarak. Doğduğunda, spiritüel boyuttan birlikte getirdiğin enerji, aynı enerji ayarı ile maddeye dönüşür. Yeni girdiğin fiziksel boyutta, spiritüel boyutta yaşadığın deneyimin kopyasını yaşamaya devam edersin.)

Daha önce söylediğimi hatırla: ölüm bir kapıdır. Bu kapıdan geçerken sahip olduğun enerji, kapının öte tarafında ne olacağını belirler.

Tabii ki her an *yeni* bir şey yaratabilirsin. İster fiziksel dünyada, ister spiritüel dünyada. Ama başlangıçta bulduğun ortam, bulmayı beklediğin ortam olacaktır.

Eğer Tanrı'ya inanmıyorsan, ölüme Tanrı'ya inanmayarak gidersin. Tanrı orada olsa da onu hissedemezsin. *Tıpkı yaşarken hissedemediğin gibi.*

Tanrı'yı bilirsen, Tanrı'yı hissedersin.

Bir çiçeğe bakarken, Tanrı'nın çiçekte olduğunu bilirsen, Tanrı'yı çiçekte görürsün. Bilmezsen, sadece bir çiçek görürsün, Hatta çiçeği sadece bir bitki olarak görebilirsin.

Birisinin gözlerine bakarken Tanrı'nın orada olduğunu bilirsen, o kişinin gözlerinde Tanrı'yı görürsün. Bilmezsen sadece bir insan görürsün. Hatta o insanı bir düşman olarak görebilirsin.

Kendi gözlerine aynada baktığında, orada Tanrı'nın olduğunu bilirsen, Tanrı'yı kendi gözlerinde görürsün. Bil-

mezsen, aynada gördüğü kişinin kim olduğunu keşfetmeye çalışan bir insanı görürsün. Hatta bu insanın bu soruya vereceği bir yanıtı olmayabilir.

Yani Tanrı beni, kendimi "bilmezliğimden" kurtaramaz mı?

Tanrı sizi her gün kendini bilmezliğinizden "kurtarıyor" Bunu biliyor musun?

Sanırım.

Biliyorsun!

Bazen.

Ölümden sonra da aynı şey oluyor. İnsanlar bazen biliyor, bazen bilmiyor. Neye inanıyorsanız o oluyor.

Off, mesaja bak. Kesinlikle bundan fazlasını bekliyordum. Ölümden sonra tüm perdelerin ortadan kalkacağını, Mutlak Güzelliği görmeyi engelleyen tüm inanç duvarlarının yıkılacağını, boşlukların dolacağını sanıyordum.

Tanrı, anları Mutlak Güzellikle dolduracaktır. Saf Yaratıcılıktan daha güzel bir şey yoktur. Tanrı, ölüm anında size neyi deneyimlemek isterseniz onu yaratmanızın iznini veriyor.

Ölümün ikinci evresinde bu olur. Üçüncü evrede kendinizle ilgili daha büyük Gerçeği bileceksiniz... ve yeniden bu Gerçeği yaratmayı bileceksiniz.

Siz Tanrı'nın Tanrı olduğunu *hatırlamayan* parçasısınız. Tanrı olduğunuzu unutmuş olsanız da, hayal ettiğiniz her deneyimi yaratmaya devam ediyorsunuz.

Şimdi şunu anlayın: ölüm deneyiminizin ilk anlarında hala şimdi ve burada yarattığınız şeyleri düşüncelerinizle ve umutlarınızla yaratmaya devam edersiniz.

"Umut"un rolü hâlâ devam mı eder?

Daha önce söylediğimi hatırlayın. Birisinin size yardım edeceğine dair *umutlarınız* varsa, sevdikleriniz ve melekler tarafından kuşatılırsınız. Muhammed'in size rehberlik edeceğine inanırsanız, Muhammed size rehberlik edecektir.

İsa'nın size rehberlik edeceğine inanırsanız, İsa size rehberlik edecektir. Ya da Krishna. Ya da Budha. Ya da sadece Saf Sevgi Özü.

Umut, "ölüm"de de, "hayat"ta da büyük rol oynar. (Aslında ikisi de aynı şeydir.) Asla umut etmekten vazgeçmeyin. Asla. Umut, sizin en yüksek arzunuzdur. En büyük rüyanızın deklarasyonudur. Umut, Yüceleştirilmiş düşüncedir.

Oh, ne harika bir cümle! *Umut Yüceleştirilmiş* düşüncedir. Ne mükemmel, ne harika bir cümle!

Bu cümleyi çok beğendiğine göre, işte sana söz verdiğim "Hayatın 100 Kelimelik Formülü" *

Oh, evet, gecikmiş vaatlerinden biri!

* Türkçeye çevrildiğinde kelime sayısı 66'ya indi. ÇN.

Umut, inancın kapısıdır. İnanç, bilmenin kapısıdır. Bilmek, yaratıcılığın kapısıdır. Yaratıcılık, deneyimlemenin kapısıdır. Deneyimlemek, ifadenin kapısıdır. İfade, oluşumun kapısıdır. Oluşum tüm Hayatın aktivitesidir ve Tanrı'nın tek fonksiyonudur.

Neyi umut ediyorsanız, bir süre sonra ona inanırsınız. İnandığınız şeyi bir süre sonra bilirsiniz. Bildiğiniz şeyi bir süre sonra yaratırsınız. Yarattığınız şeyi bir süre sonra deneyimlersiniz. Deneyimlediğiniz şeyi bir süre sonra ifade edersiniz. İfade ettiğiniz şeyi bir süre sonra olursunuz.

Tüm hayatın formülü budur.

Bu kadar basit.

Hayatla ilgili bilginin bu kadar özet verilmesinden hoşlanıyorum. Ne büyük bir armağan! Robert Frost gibi şairler bize bu armağanı veriyor. Şarkı sözü yazarları. Tiyatro yazarları. Kitap yazarları. Peygamberler. Öğretmenler. Bir başka şairin, Lisel Mueller'in serbest kafiyeli "Umut" adlı şiirini çok beğeniyorum.

Şair, umudu "Köpeğin gözlerinden kuyruğuna doğru dalgalanan hareket" olarak tanımlıyor. Ne güzel, değil mi? Umudu ne güzel özetliyor. İşte şiirin tamamı:

Umut...
Köpeğin gözlerinden
kuyruğuna doğru dalgalanan harekettir,
yeni doğan bebeğin
akciğerlerini şişiren ağlayışıdır,

kendimizde yok edemeyeceğimiz tek gerçektir,
ölüme meydan okumak da umuttur,
geleceği inşa eden deha da umuttur.
Tanrı'yı bilmenin umudu!

Üç boyutlu dünyayı deneyimliyorsunuz ama
üç boyutlu evrende yaşamıyorsunuz.
Nihai Realite hayal edebileceklerinizin
çok ötesindedir.

16

Yine söylediğine dönelim. İnsanın ölüm anındaki bilinç boyutu, ruhunun "öte alem"de deneyimleyeceğiyle aynıdır.

Evet, aynen bunu söylüyorum. Tekrar tekrar bunu söylüyorum.

Evet, ama ben de tekrar tekrar bu söylediğine dönüyorum. Sanki bir yerleri tam olarak oturmuyor. Bu oturmayan şeyin ne olduğunu bulmaya çalışıyorum. Galiba şimdi buldum.

Lütfen söyle.

Bu söylediklerin, ölüme *umutsuzca* yaklaşan insanları hiç

de rahatlatmıyor. Ne ölüme korkuyla ya da şüpheyle veya kendini suçlayarak yaklaşanlar için, ne de aileleri için rahatlatıcı bir söylem bu.

Anladım. Ne demek istediğini anlıyorum.

Yani demek istiyorum ki, çok az insan tarif ettiğin harika deneyim için gerekli olan huzur ve bekleyişle ölüyor. Çoğu insan... ne derler... korku içinde, acı içinde, karmaşa içinde, kazalarda olduğu gibi ani ölümün şoku içinde; ya da beklenmedik bir şekilde ölüyor...

Ne dediğini anlıyorum. Ama tüm ruhların huzur, haz ve sevgiyi bulduğunu bilmek rahatlamayı getirir. Tüm ruhlar üçüncü evreye, Öz'le birleşme evresine geçiyor.

Ayrıca, "ölümden sonra" "acı" diye bir şey kalmıyor. Ne spiritüel, ne de duygusal veya fiziksel acı. "Cehenneme" gideceğine inanarak, kendisini oraya gönderenler bile acı çekmiyor. Sadece, kendi yarattıkları deneyimi gözlemliyorlar, hiçbir duygusal bağlantı olmadan.

Bilgilendirici bir videoyu seyreder gibi.

Evet. Hiçbir duygusal bağlantı olmaksızın. Sadece deneyimi gözlemlemek için ordasınız. Bu deneyimden bir ders çıkarmak için. Hiç acı çekmeden. "Ölümden" sonraki hayatta acı çekmek diye bir şey yoktur.

Peki, ne var? Bir şey var mı? Haz var mı? Mutluluk var mı?

Sadece onlar var. Negatif hiçbir şey yok.

Negatif hiçbir şey yok mu?

Hiçbir şey.

Ama insanların neyi deneyimlemeyi bekliyorlarsa aynen onu deneyimleyeceğini söylediğini düşünüyordum.

Bu doğru.

Peki, ya kişi acı çekeceğini *bekliyorsa*? Ya acı çekmeyi *seçiyorsa*? Ya cennete gitmeyi "hak etmenin" tek yolunun, "günahlarının bedelini" ödemenin tek yolunun acı çekmek olduğuna inanıyorsa? Ruhun ölümden sonra istediği ve seçtiği şeyi deneyimlediğini söylemiştin.

Söylediğim şey doğru; acıyı deneyimleyeceksin... Ama acı çekmeyeceksin.

Çünkü... daha önce söylediğin gibi... sadece gözlemliyorsun... acıyı deneyimleyen "kendinle" özdeşleşmeden.

Evet ve... acıyı deneyimleyen parçanla özdeşleşsen bile, acı çekmeyeceksin.

Beni iyice karmaşaya sürüklediğinin farkında mısın?

Bunu daha iyi açıklamak için daha önce söylediğim bir şeyi sana hatırlatayım.

Evet, bu iyi olacak. Şu anda daha derin bir açıklama gerçekten iyi olacak.

Ruh, arzu etmediği, hoşlanmadığı bir deneyimin içinde olduğunda, bu hoşlanmama durumu ruhun içsel deneyimini anında değiştirir. Böylece acı çekmez. Hatta cezalandırılması *gerektiğini* düşünen ve bunu güçlü olarak hayal eden ruhlar bile.

Bu ruhlar, hayal ettikleri deneyimi yaratır ama hayal ettikleri gibi yaşamaz. Çünkü o deneyimi yaşadıkları anda o deneyimi yaşamayı seçmezler.

Peki, ya gerçekten istedikleri buysa?

"Ölümden" sonraki farkındalık seviyesi, insanların gerçek olmayan bir şeyi seçmelerine imkan vermez. Ruh, anında acı kavramını anlar ve "acı"nın gerçek olmadığını bilir.

Ölümün ilk evresinde ruh, fiziksel hayatta kullandığı bedenin gerçek olmadığını bilir. Ruh, gerçekte kendisinin beden olmadığını anlar. Ölümün ikinci evresinde, zihnin ne olduğunu anlar. Zihnin (tüm düşünceleriyle), gerçek olmadığını anlar. Zihin, ruhun gerçek kendisi değildir.

Sınırlı zihnin TÜM düşünceleri, insanın sınırlı bakış açısından doğar. Bu zihin boyutu ölümün ikinci evresinde büyük rol oynar. Çünkü ölümden sonra ruhun *perspektifi*, ruhun bedende olduğundan çok daha büyük ve çok daha farklıdır.

Bu genişlemiş perspektifle, ruh kendisini yaratmaya ve deneyimlemeye başlar. Ruh, kendisinin bedenden ibaret ol-

madığını anladığında, perspektifi genişler. İşte bu genişlemiş perspektif, ruhu üçüncü evreye götürür. Sadece "kötü" düşünceler değil, "cennet" düşünceleri bile ortadan kalkar ve Nihai Realite deneyimlenir.

Kişi içtenlikle acı çekmesi gerektiğine inansa bile, acı çekmeyi hak ettiğine inansa bile, Tanrı'nın gözünde kendisini affettirmenin tek yolu olduğuna inansa bile, tüm bunlar ruhun genişlemiş perspektifinden bakıldığında anlamını yitirir.

Ruh, kendisini kendi yarattığı cehennemde acı çekmeye çalışırken *gözlemleyebilir*, ama bir süre sonra böyle bir deneyim yaratmanın anlamsızlığını fark eder.

Ruhun Kendi Realitesini Yaratarak Kendisini ifade etmesinde bir şeyin imkansız olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Bu bir imkansız olma durumu değil. Anlamsız olma durumu. Ruhun bazı şeyleri "hatırlaması"nın dışında bazı deneyimleri yaratma *nedeni* kalmaz.

Ruh, acı çekmenin bir gerçek olmadığını, sadece insan zihninde yaratılan bir deneyim olduğunu hatırladığında, kendi cehennemini yaratmakla neyin peşinden koştuğunu da hatırlayacaktır. Bu anda, acı çekme deneyimi anlamsız gelecektir.

Çünkü bir başka deyişle ruh, böyle bir *deneyimden kazanmak* istediğinden "fazlasını bildiğinin" farkında olur. Bu, bir sihirbazın, kendi gösterisini sadece kendisine sergilemesi gibidir.

Sihirbazın, sadece kendisinin seyirci olduğu gösterisine ilgi göstermesini bekleyemeyiz.

Kendi hilelerine ilgi göstermesi ve olacakları merak etmesi imkansızdır. Aynı şekilde ruhun acı çekmesi imkansızdır.

Ufacık bir anda bile mi? İlgi gösterip göstermeyeceğine karar verdiği anda bile mi?

Hayır. Asla!
"Ufacık bir an" yoktur. Bu soru, senin "zaman" dediğin realitede gizli. Bu realitede her şey sıralamayla oluyor. Ama ölümden sonra ruha olan her şey, aynı anda oluyor.

Bir dakika. Ama sen, kendin, ölümün evreler halinde olduğunu söyledin. Birinci evre, ikinci evre ve...

Sizin terminolojinize göre doğru. Ama bu evreler, aynı anda yaşanıyor. Her yeni deneyim, "eski"yi siliyor. Eski hiç olmamış gibi. Şu anda siz "Şimdi Olan"sınız. Sanki daha önce *asla başka bir şey olmamış* gibi.

Özür dilerim, hiçbir şey anlamadım. Burada anlaşılır tek bir şey söylemedin.

Zorluk, dünya dışı bir deneyimi, sizin dünya terimlerinizle anlatmaktan kaynaklanıyor. Şöyle söyleyeyim: Her şey hem sıra sıra (lineer) birbirinin ardına, hem aynı anda (simultane) oluyor.

Bu daha da kafa karıştırıcı. Bir şeyler, ya sıra sıra olur ya aynı anda. İkisi birden olmaz.

Olamaz mı?
Sana tüm hayatın ikisi birden olduğunu söylüyorum.

Hayatın tümü hem sıra sıra, hem aynı anda mı?

Evet.

Pekala, aklım hepten karıştı. Realitemde ikisini bir arada kavrayamıyorum.

Peki, olasılığı kavrayabilir misin? Zihnini ikisinin bir arada olabileceği fikrine açabilir misin?
Bu deneyimin sizin dilinizde karşılığı yok. Öyleyse bir kelime yaratalım. Diyelim ki tüm hayat "*sıranda*". "Sıra sıra" ile "aynı anda" sözcüklerinin karışımı şimdi uydurduğumuz bir kelime.

Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Herhalde her şey mümkün. Nihai Realite ile ilgili bilmem gereken her şeyi bilmediğimi itiraf ediyorum. Ama söyleyebileceğim bu kadar. *Kavramsal* olarak anlasam bile, *deneyimsel* olarak hayal edemiyorum. Böyle bir deneyimi hayal edemiyorum.

Pekala, acaba başka sözcükler bulabilir miyiz, "gerçek" sözcükler, biraz daha anlaşılır, biraz daha açık olabilecek sözler.

İyi olur, burada yardıma ihtiyacım var, hem de acilen. Ya da *sıranda* diyebilir miyim?

Mükemmel. Bu mükemmel!

Şimdi, benimle birlikte zamanın olmadığı bir realiteyi tasavvur etmeni istiyorum. Öyle hayal ettiğin gibi değil. Sadece tek bir an var, Şimdinin Altın Anı.

Olmuş olan, oluyor olan ve olacak olan her şey, *Şimdi*, Şu Anda oluyor.

Bu sizin tüm hayatlarınız için geçerli. Sadece Bu Hayatınızın bir parçası için ya da Ölüm Sonrası için değil, Tüm Hayatlarınız için geçerli.

Fark şu: Ölüm Sonrasında bunu biliyorsunuz. Bunu deneyimliyorsunuz.

Tamam ama bir saniye; tüm yaşamlarımın aynı anda yaşandığını söyledin. Tüm enkarnasyonlarımdan (yeniden bedenlenme) bahsediyorsun değil mi?

Evet. Ayrıca *bu* bedenlenmen içindeki tüm pasajlardan da bahsediyorum.

Bu *hayat* içinde de mi birden fazla kez yaşıyorum?

Evet. Bu hayatın içinde de birçok olasılıklar, birçok deneyimler aynı anda vuku buluyor.

Eğer her şey aynı anda oluyorsa... bu, "alternatif realiteler"in de olduğu anlamına geliyor. Bana "paralel evrenlerin" de var olduğunu mu söylüyorsun? Aynı anda "ben" başka deneyimler de mi yaşıyorum?

Evet.

Bu sohbette, söyleyeceğin bazı şeylerin, bazı insanlara "uçuk" gelebileceğini söylemiştin. Gerçekten vaadini tutuyorsun. Çoğu insan, son senaryonun tam bir bilimkurgu olduğunu söyleyecektir.

Ama değil. Daha önce de söylediğim gibi, bu bilimkurgu değil, bilimin ta kendisi.

Bilim mi? Alternatif realitelerden bahsetmek *bilim* mi?

Sadece üç boyutlu bir dünyada mı yaşadığınızı sanıyorsunuz? Bu konuyu herhangi bir kuantum fizikçiye sorun.

Üç boyutlu dünyada yaşamıyor muyuz?

Üç boyutlu dünyayı deneyimliyorsunuz ama üç boyutlu dünyada yaşamıyorsunuz.

Bu ne demek oluyor?

Nihai Realitenin sizin düşündüğünüzden çok daha karmaşık olduğu demek oluyor. Gördüğünüzün ötesinde çok şeyler oluyor. Sana TÜM olasılıkların daima aynı anda var olduğunu söylüyorum. Sınırsız olasılıkların çok boyutlu alanından, siz deneyimlemek istediğiniz realiteyi seçiyorsunuz. Bir başka "siz", şimdi şu anda farklı bir seçim yapıyor.

Bir başka "ben" mi?

Evet.

"Ben"im varoluşum da çok boyutlu mu?

Evet.

Doğrudan baktığınızda evrenle ilgili hiçbir şey gizemli değil.

17

Yine üzerinde konuştuğumuzu sandığımız konunun tümüyle dışına çıktık. Çok ilgi çekici ama konumuzla bir bağlantısı var mı? Yani yaşadığım hayatla ve ölümümle?

Burada her şey birbiriyle bağlantılı. Hayatla ve "ölümle" ilgili tek bir şey bile bağlantısız değil. Her şey birbiriyle bağlantılı.

Pekala. O zaman buna cevap ver. Eğer her şey bir anda oluyorsa, neden "biz" olanları tek başlarına ve birbiri ardına yani sıra sıra deneyimliyoruz?

Nasıl bakmayı seçtiğinize bağlı. Bu söyleyeceklerim sizin için bu yaşam içinde yaşadıklarınızla ilgili olağanüstü pratik bilgiler içeriyor.

Deneyimleriniz, neye baktığınıza göre yaratılıyor. Daha doğrusu Uzay/Zaman içinde nasıl hareket ettiğinizle ilgili.

Efendim?

Sana basit bir örnek vereyim. Belki daha iyi anlamana yardımcı olabilirim.

Tanrım, *lütfen*. Seni takip etmek için elimden geleni yapıyorum. Ama tutunacak bir dalımın olması gerekiyor.

Tamam. Diyelim ki bir odaya girdin; kocaman bir oda, çok gösterişli bir oda; belki çok zengin döşenmiş bir evin kütüphane odası.

Tamam. Bunu gözümde canlandırabiliyorum.

Odaya giriyorsun. Önce hemen bazı şeyler dikkatini çekiyor. Belki köşedeki devasa çıplak insan heykelleri. Doğal olarak bu heykellere gözün takılıyor. Heykellere doğru yürüyorsun. Ya da belki de tavandan sallanan kocaman bir oyuncak ayı dikkatini çekiyor. Veya tüm duvarı kaplayan televizyon ekranı. Dikkatin derhal oraya yöneliyor.

Tamam. Bunları hayal edebiliyorum.

Şimdi etrafa bakmaya başlıyorsun... ve başka şeyleri de görmeye başlıyorsun... daha küçük şeyler, daha az dikkat çekici şeyler. Nihayet odanın orta bölümündeki kütüphane raflarının önünde duruyorsun. Gözlerin orta rafta duran bir kitabın başlığına takılıyor. Bu odaya gelme nedenin olan kitap. Daha önce gözün başka şeyleri yakalamış olsa da, o objelere gidip dokunmuş olsan da, bu kitap için odaya geldin.

Bu olayı daha sonra birisine anlatırken, "Nihayet, işte aradığım kitap oradaydı. Tam da istediğim buydu" dediğini duyabilirsin.

Tabii ille de "Nihayet" demen şart değil. "İlk gördüğüm şey, aradığım kitaptı" da diyebilirsin.

Kitap hep oradaydı. Senin görmeni bekliyordu. Sonradan ya da "nihayet" ortaya çıkmadı. Daima oradaydı. Ama sen görmedin, çünkü kitabın olduğu yere bakmıyordun. O yöne doğru adım atmamıştın.

Oysa odada olan her şey zaten oradaydı. Hepsi aynı anda mevcuttu. Sen *önce* orada olanı "keşfettin" ve *sonra* keşfettiğin için de deneyimledin. Hem her şey aynı anda vardı, hem de *önce* ve *sonra* vardı. İşte bu gerçek anlamda "*sırada*" anıydı.

Anladım. Nasıl öyle göründüğünü anlayabiliyorum.

Bir şey gördüğün anda, "aniden ortaya çıkmaz." Senin onu görme anın, SANA birden "ortaya çıkmış" duygusu verir.

Kuantum fiziğe giriş seviyesindeki bilgiye sahip kişiler, siz görene kadar hiçbir şeyin orada olmadığını söyler. Onu oraya koyan şey, sizin onu görmenizdir. Ama ileri kuantum fizik bilimcileri artık, nihai realitenin bu olmadığını biliyor.

Nihai Realitede, her şey siz görmeseniz de oradadır. Daima ve her an, çoğul olasılıklar vardır. Olası her durumun olası her sonucu, şimdi ve burada mevcuttur. Şimdi ve şu anda *olmaktadır*. Sizin sadece bir olasılığı görüyor olmanız, gördüğünüz şeyi, "oraya koymuyor" ama gördüğünüz şeyi "sizin zihninize koyuyor".

Ama zihnime koyduğum realite, var olan realiteler içinden hangisi oluyor?

Görmeyi seçtiğin realite.

Peki, bana o realiteyi değil de bu realiteyi seçtiren şey ne?

İşte, soru bu. Sana o realiteyi değil de bu realiteyi seçtiren şey ne?

Sokakta yerde oturan, saçı sakalı karışmış, pis görünümlü, elindeki şarap şişesini kafasına diken birisini önünden geçerken "sokak serserisi" ya da "sokak bilgesi" olarak görmenizi seçtiren şey ne? İşte küçülme olduğu için elinize işten çıkarılma kağıdı verildiğinde, bu olayı "bir felaket" olarak ya da "harika bir olanak" olarak görmenizi sağlayan şey ne? Bir zelzele ya da tsunami ile ilgili binlerce kişinin öldüğünü bildiren bir televizyon haberini izlerken, bu olayı bir "felaket" ya da "doğanın mükemmel işleyişi" olarak görmenizi sağlayan şey ne?

Olanla ilgili benim düşüncem?

Evet. Ayrıca, sizin *kendinizle* ilgili düşünceniz.

Bu bana, Don Kişot'un bir hikayesini hatırlatıyor. La Manchalı Adam hikayesinde, bir adam dünyayı farklı gözlerle görüyor. O gözler, "içgörünün ateşiyle yanıyor".

Don Kişot, "hayal edilebilecek en garip proje"de macerapeverest bir şövalye olarak dünyadaki tüm yanlışları düzeltmeye soyunuyor.

Bir tıraş kasesi bularak, onu zırh niyetine kafasına gururla geçiriyor. Bar garsonu Aldonza ile karşılaştığında onu hayalindeki güzel, saf ve dürüst Dulcinea'nın yerine koyuyor. Ondan savaş alanında kendisine uğur getirecek bir şey vermesini istiyor. Aldonza ona alaycı bir tavırla bir bez parçasını fırlattığında, Don Kişot, paçavrayı Dulcinea'nın eşarbı olarak algılıyor ve bez parçasını yüreğinin yanına koyarak her yere taşıyor. Atına atlayarak yola çıktığında, amacını haykırıyor, "Ben benim. Don Kişot, La Mancha'nın Lordu. Kaderim beni çağırıyor ve ben gidiyorum!"

Ve her şey kendi hayalinin ürünüydü.

Peki, senin kaderin ne? Sen hayatını nasıl yaşayacaksın? Sen insanları, olayları, yerleri, durumları nasıl göreceksin? Her şey nasıl sonuçlanacak?

Tanrı sensin. Sen söyle.

Her şey senin nasıl baktığına bağlı.

Müthiş olan ne biliyor musun? Bana çılgınca da gelse, söylediklerini gerçekten anladığımı düşünüyorum.

Tabii ki anlıyorsun. Çünkü söylenenlerin hepsi çok doğal. Ruhun bunu anlıyor. "Sıranda"nın ne olduğunu tamamen anlıyor. Ruhunuz tüm realitelerin aynı anda var olduğunu *biliyor*.

Sokaktaki adam hem sokak serserisi, hem de sokak bilgesi. Aldonza hem bar garsonu hem güzel soylu genç kız. Sen hem kurban hem de kötü adamsın. Hayatında ikisi de oldun. Ve bunların *hiçbiri* gerçek değil. Hepsi senin yarattığın.

Her Şey Olan'ın hangi parçasına bakmayı seçtiğine göre kendi deneyimini kendin yaratıyorsun. Hatta bulmaya çalıştığın şeyin *önünden geçip gidebilir*, onu görmeyebilirsin.

İşte *bunu* anlıyorum. Bazı insanlar mükemmel eş aradığını söylüyor ama onlara cennetten eş gönderilse bile, onu görmek istemiyorlar. Bu kişinin dış görünüşüne ya da "eksikliklerine" takılıyorlar. Don Kişot, bar garsonunu soylu genç kız olarak gördü ve kız tam da öyle *oldu.*

Önünden geçip gitmek fiziksel objeler için de geçerli. Bir şeyi ararken, onun gözümün önünde durduğunu epey sonra fark ettiğim anlar öyle çok oldu ki. Gözüme takılan başka şeyler yüzünden, bir türlü aradığım şeyi göremedim. Ona kim bilir kaç kez bakıp geçtim... ve görmedim.

Kaç kez aradığım şeyin, o odada olmadığını söyledikten sonra, başka birisinin aynı odaya girip aradığım şeyi bulduğunu bilirim. Oysa ben o şeyin orada olmadığına *yemin edebilirdim.*

Bir bilge bunu yapar işte. Spiritüel bilgi, hayatının odasına dalar ve senin orada olmadığına yemin ettiğin şeyi görür.

Sıkça başkalarının, ne başkası yahu *kendimin* "Bu şey, bu odaya nasıl geldi acaba?" dediğimi bilirim.

Sihirbazlar bu prensibi çok iyi bilir ve kullanır. "Eller, gözlerden daha hızlıdır". Sihirbazlar hilelerini gözünüzün önünde yapar. Sihirbazın yaptığı bir illüzyon yoktur. Ama *baktığınız yere göre,* gördükleriniz size *illüzyon* gibi gelir.

Sihirbazın sırrı, hilesini yaparken sizi başka şeye yönlendirmesidir.

Spiritüel bilgelerin mistisizmi ve sihirbazların sihri, çoğu kez bir kişiyi veya durumu tanımlamak için birlikte kullanılır. Örneğin mistik ve sihirli bir an deriz. Mistik ve sihirli bir kişilik deriz.

Mistikler, sizin görmediğiniz şeyleri görebilen kişilerdir. Onlar sihrin yapıldığı yere bakar, başka yere değil.

Doğrudan baktığınızda, çok boyutluluğu gördüğünüzde evrenle ilgili hiçbir şey gizemli değildir. Sınırlı perspektiften baktıkları için bu, çoğu insan için kolay değildir.

Kendinizi, bir bedenle Uzay/Zaman içine koydunuz. Bedenin kapasitesi doğrultusunda bu sınırlar içinde görüyor, algılıyor ve hareket ediyorsunuz. Ama bedeniniz Siz değilsiniz. Bedeniniz Kim Olduğunuzu tanımlamıyor. Beden sizin *sahip olduğunuz* bir şey.

Zaman geçen bir şey değil, sizin, içinde yol aldığınız bir şey. Tıpkı evde odadan odaya geçer gibi. Uzay, gerçekte bir *boşluk* değil. "Hiçbir şeyin olmadığı boşluk" değil. Böyle bir yer mevcut değildir.

Zaman OLAN'dır. Zamanın "akıp gittiğini" söylersiniz. Oysa zamanın bir yerlere gittiği yok. Zaman içinde hareket eden sizsiniz. Zaman illüzyonunu yaratan sizsiniz. Şimdi Olan Tek An içinde akıp giden sizsiniz.

Şimdi Olan Tek An, sınırsızdır, sonu yoktur. Ve siz An içinde hareket ettiğinizde "zamanın geçtiği" duygusunu yaşarsınız.

Zaman tüm uzayda aynı anda var olmasına rağmen, siz zamanı sıra sıra (lineer) deneyimlersiniz. Uzay ve Zaman *"sıranda"*dır.

Zaman Koridorlarında ilerlerken, Uzay/Zamanın uçsuz

bucaksızlığını deneyimlersiniz. "Şimdi Olan Tek An"a Uzay/Zaman KONTİNUUM* (Space/Time Continuum) denir; hiç kesintisiz devam eden süreç.

Çünkü uzay/zaman realitesi daima süregelen ve olandır.

Siz, Saf Ruh olarak, kendinizi deneyimlemek için Tek Realite'nin sonsuz döngüsü içinde yol alırsınız. (Tek Realiteye *Teklik* de deniliyor.)

Bu Teklik, SİZ'siniz. Realitenin yaratıldığı malzeme sizsiniz. Saf Öz. Enerji.

Siz bu enerjinin, bu Öz'ün Bireyselleşmiş halisiniz. Siz "Tekliğin Bireyselleşmesi"siniz.

Bazılarınız bu Tekliğe Tanrı diyor. Bireyselleşmiş ifadesine ise "Ben" diyorsunuz.

Ben'inizi parçalara ayırarak Teklik içinde birçok farklı yönlere gidebilirsiniz.

Uzay/Zaman Kontinuum içindeki bu değişik faaliyetlere siz "hayatlar boyu" diyorsunuz.

Hayatlar, Ben'in döngüleridir.

Ben'in Kendisini KENDİSİNE tanıtmak için, KENDİSİNE Kendisi ARACILIĞIYLA devri daim yaptırmasıdır.

Apıştım kaldım. Hiç kimse bana daha önce böylesine bir açıklama yapmadı.

Eh, artık Zamanı.

Oh, bu çok şirin. Çok şirinsin.

---

* Kontinuum, sonu olmayan süreç anlamına geliyor. ÇN.

Teşekkür ederim.

Pekala. Şimdi söylediklerini kendi bireysel Ben'imin anlayacağı şekilde özetlemeye çalışayım ve söylediklerinle ilgili bir perspektif kazanayım.

Biz insanlar, Tek olanın bireyselleşmiş hali olarak hayatı simultane olarak lineer boyutlarda deneyimliyoruz. Yani Zamansızlığın sınırsızlığı içinde zamanla sınırlı birçok deneyimi aynı anda yaşıyoruz.

İşte bu. Tam doğru olarak tanımladın.

Benimle dalga mı geçiyorsun? Ne dediğimi duydun mu? Dedim ki...

Biz insanlar, Tek olanın bireyselleşmiş hali olarak hayatı simultane olarak lineer boyutlarda deneyimliyoruz.

Evet, ben de senin tam doğru olarak tanımladığını söyledim.

Harika. Burada Harikalar Diyarındayım. Şu anda Tavşan Deliğinin içine düştüm.*

* Carrol Lewis'in Alis Harikalar Diyarında isimli kitabında Alis, gizemli bir beyaz tavşanın peşinden giderek tavşan deliğine girdiğinde kendisini Harikalar Diyarında bulur. Harikalar Diyarı, içinde çeşitli garip karakterlerin barındığı bir olasılıklar dünyasıdır. Tavşan deliği, kuantum fiziğinde alternatif realiteler anlamında kullanılır. ÇN.

Amacınız deneyimleriniz aracılığıyla kendinizi bütünüyle tanımaktır, sadece bir boyutunuzu tanımak değil.

18

Sana direkt bir soru sormama izin ver. Bu sorum, spesifik olarak ölümden sonraki hayatla ilgili.

Tamam.

Eğer biz Ebedi Öz isek ve Uzay ve Zaman dediğimiz Teklik içinde, sürekli ve hiç *sonu olmayan* bir döngü içinde Kendimizi Kendimiz aracılığıyla deneyimliyorsak... peki, nasıl ve ne zaman bize söz verildiği gibi seninle (TANRIYLA) birlikte ebedi hayatı deneyimleyeceğiz?

İyi bir soru.

Peki yanıtın?

Ben'in sürekli Döngüsü, Benimle yaşadığın ebedi hayattır. "Tanrıyla ebedi hayat"ı şu anda deneyimliyorsun.

Peki, o zaman tüm bunların içinde ölümün rolü ne? Bunun cennet mi olduğunu söylüyorsun? Bu sürekli, asla sonu olmayan Döngünün en iyi hali bu mu?

Kutsal metinlerde yazıldığı gibi seninle "birliği" hiç deneyimlemeyecek miyiz?

Mistiklerin bahsettiği, her şeyle bir olduğunda yaşanan Yüce Birlik hali ne peki?

Sohbetimiz sona ermeden önce, O an tanımlanacaktır. Susuzluğun giderilecektir.

Diğer sorularına gelince, Teklik içindeki Bireysellik ifadesi asla bitmeyecektir. Sonsuz Döngü içinde devam edecektir.

Döngüler lineer boyutta oluyor, çünkü döngü ancak lineer boyutta tanımlanabilir, değil mi? Ama döngüler aynı zamanda aynı anda oluyor.

Bu doğru. Her şey aynı anda oluyor ve lineer boyutta ardı ardına oluyormuş gibi "görünüyor".

"Ölüm" dediğiniz şey, bu döngülerin başlangıç ve bitiş noktaları. Aralar ise Ben'i beslediğiniz anlar oluyor. "Ölüm" bir enerji dönüşümüdür. Varlığınızın vibrasyonunun çok büyük oranda ve frekansta değişime uğramasıdır. Sizi fiziksel ve spiritüel hayat arasında gidip gelmeye yönlendiren bu enerji frekansı değişimidir.

Ama Uzay/Zaman Kontinuum içinde, Kendinizi farklı boyutlarda deneyimlemeniz için "ölüm" bir gereklilik değildir.

"Ölüm" gerekli değil mi?

"Ölüm"ü fiziksel bedeninizden ayrılmak olarak tanımlıyorsanız, gerekli değil. Spiritüel benliğinizin doruk deneyimini, fiziksel bedeninizde kalarak da yaşayabilirsiniz. Bunu deneyimlemek için fiziksel bedeninizden ayrılmak zorunda değilsiniz. Ve spiritüel boyutta seyahat ederken, fiziksel boyutunuzun da doruk deneyimlerini yaşayabilirsiniz.

Fiziksel bedenimi spiritüel boyuta taşıyabilir miyim?

Elbette.

Peki, bunu niye yapmıyorum? Niye "ölüyorum"?

Ebediyen aynı fiziksel bedende kalmak, Sonsuzluğun Kendisine hizmet etmez.

Etmez mi?

Hayır.

Neden?

Çünkü Sonsuzluğun amacı, Zamansızlık Alanı içinde size Kim Olduğunuzu ifade etmek için, Sınırsız Deneyim ve Limitsiz Çeşitlilik olanağı sunmaktır.

Bahçenize sadece bir çiçek ekmezsiniz. Bu çiçek ne kadar güzel olursa olsun, kokusu ne kadar şahane olursa olsun, çiçek dolu bir bahçe yaratmak için çeşitli çiçeklerin olmasını istersiniz. Çiçek çeşitleri vardır. Bu çeşitlilik içinde "çiçekler" kendilerini *tümüyle* ifade ederler.

Sizin de amacınız, deneyimleriniz aracılığıyla kendinizi *tümüyle* tanımaktır; sadece bir parçanızı değil. Tek bir fiziksel formla Sonsuzlukta var olmayı sürdürmek, bu amaca hizmet etmez.

Ama endişe etmeyin. Form değiştirmek, kaybetme deneyimi yaşamayı gerektirmez. Çünkü istediğiniz fiziksel forma istediğiniz zaman yeniden dönebilirsiniz.

Yine daha önce olduğum gibi dönebilir miyim?

Evet. Aslında bunu sıkça yapıyorsunuz. Bir parçanızı daha yeni ve daha gelişkin versiyonuyla deneyimlemek için bunu seçebiliyorsunuz.

Bu durum, bazı dinsel geleneklerinizde İsa'nın ikinci kez gelişi olarak tanımlanıyor. Çoğunuz bunun sadece tek bir insan için geçerli olabileceğini sanıyorsunuz. Aslında her birinizin aynı potansiyeli var. Bunu istediğiniz zaman gerçekleştirebilirsiniz.

Gerçekten Kim Olduğunuzu bildiğiniz anda bunu gerçekleştirebilirsiniz. İşte o zaman hayatın bahçesinde tüm çiçekleriniz açar. Bu, Cennet Bahçesidir. Mitolojilerinizde tanımlandığı gibi.

Hayatın tüm döngülerinden böyle geçersiniz.

Bu döngüler, Teklik içinde birçok Bireyselleşmenin aynı anda olduğu döngülerdir. Teklik. Tek Ruh.

Uzay/Zaman tünelinde *aynı zamanda* birçok farklı yerde de, *aynı yerde* farklı zamanda da olabilirsiniz.

Evet, bunu daha önce söylediğinde başım dönmüştü, şimdi de başım dönüyor.

Pekala. Biraz sonra sözlerin tümüyle anlamını yitireceğini düşünüyorum. Belki konuştuğumuz şeyin zihinsel resmini yaratırsak, söylenenleri daha iyi kavrayabilirsin.

Şimdi bir metafor* yaratacağım. Bu metaforu hayatın boyunca kullanabilirsin.

Anlattıklarım somut gerçekler değil, sadece bir metafor. Ama metaforlar, sözlerle kolaylıkla anlatılamayan şeyleri anlatmak için çok yararlı olabiliyor.

Metaforlar, meseller gibi, anlaşılamayanı anlamanızı sağlar. Bu nedenle tüm büyük öğretmenler, metaforik anlatımı kullanır.

Öyleyse, buna Harika Metafor diyelim.

Tamam.
Şimdi...

* *Metafor, soyut bir konunun daha iyi anlaşılması için, somut kavramlarla sembolik anlatımıdır.* ÇN.

Mutlu olmak için, hatta var olmak için
çok fazla şeye ihtiyaç duyacağınıza inandınız.
Bunları siz yarattınız.

19

Zihninde yuvarlak, sulu, güzel kırmızı bir elma resmi yarat. Bu elmaya "Zaman" de. Elmanın içine de "Uzay" de.

Elmanın içini "uzay" olarak düşünmek benim için zor. Çünkü içinde çok fazla Madde var.

Eğer "dış uzay" dediğiniz yerde ne kadar çok Madde olduğunu görebilseydiniz, bu konuda hiç zorlanmazdınız. Orantısal olarak, hayali elmamızın molekülleri arasındaki mesafe, en az kozmosdaki katı maddeler arasındaki mesafe kadar.

Peki...

Şimdi, kendini bölünemeyecek kadar sonsuz küçük bir

mikrop olarak düşün. Küçük ama son derece canlı, elmanın damarları (tünelleri) içinde hareket ediyorsun.

Bu metaforda, "tünel" duvarları, Zaman Koridorlarıdır. Koridor duvarlarının her milimetresi birbirinden farklı işaretlerle dolu. Bu "zaman tüneli"ni üzerindeki birçok işaretle hayal edebiliyor musun?

Evet. Bunu hayalimde canlandırabiliyorum.

İyi. Şimdi tünelde ilerlerken zamanın geçmediğini ama SENİN ZAMAN içinden geçtiğinin farkında ol.

Oh, Tanrım. Şimdi bunu gördüm. Bunu daha önce söyledin ama ben *şimdi* gördüm! Bir imge bin söze bedel. Bu imgenin temsil ettiği ilginçliğe bak. Tüm kavramları ters yüz ediyor.

Zamanın hiçbir yere gitmediğini görmeye devam et. Zaman "şimdi"de. Statik, dengeli, olduğu yerde duran. Daima olduğu yerde. Zamanın neresinde olursan ol, zaman daima Şimdi de.

Yolculuğu yapan sensin. Zaman içinde hareket eden sensin.

Tamam. Olayı kavradım. İmgeyi zihnimde tutuyorum. Zaman içinde ilerliyorum.

Şimdi "sen" dediğimiz mikrobun elmanın bir parçası olduğunu imgele.

Efendim?

Kendinin ufacık bir parça, bir atom olduğunu imgele. Elmanın bir atomu. Şimdi kendin, *kendin içinde* ilerliyorsun, değil mi?

Ah, evet, herhalde. Sanırım.

Sen bu elmanın bir atomusun. Bir parçan kendinin içinde ilerliyor. Bu parçanın, atomun "elma"sı olduğunu söyleyebilirsin.

Zeki. Çok zekice. Sınırsız bir zekaya sahipsin.

İmgeyi ve sözcükleri kullanarak, zihnine silinemez bir fikir yerleştirmeye çalışıyorum.

Bunu başardın.

İyi.

Şimdi, elmanın dışından içine doğru yolculuk yapıyorsun. Kendinin en dışından en içine, parçana doğru. Bunu imgeleyebiliyor musun?

Evet.

Bu senin Hayat içinde yaptığın yolculuğun. Tüneldeki işaretler, sana nerede olduğunu söylüyor. Bu işaretler aslında resimler ve her resim bir anı işaret ediyor. Her An kar tanesi gibi. Sonsuzluğun içinde iki kar tanesi birbirine benzemiyor.

İlerledikçe imgelere bakıyorsun. Onlara odaklanıyorsun. Tünelde ilerlerken sürekli olarak önce bir resme, sonra bir

sonraki resme, sonra bir sonraki resme odaklanıyorsun. Nihayet, elmanın Merkezine ulaşıyorsun. Bu senin başından beri hedeflediğin varış yeri. Yolculuğun bu bölümü tamamlanmış oluyor.

Galiba, bu "öldüğüm" an. Bu anda mı "ölüyorum"?

Bu anda "ölüyorsun". Fiziksel dünya içinde ilerleyerek içinde tüm zamanı ve uzayı barındıran Öz'e ulaşmış oluyorsun. Artık "ölü merkez"desin.

Yine çok zekice. Öz'ün sıcaklığı içinde kıvrılıp orada sonsuza dek kalıyorum.

Hayır. Orada bazı deneyimler yaşıyorsun. (Bunların bazılarından bahsettim. Daha sonra diğerlerinden de bahsedeceğim.) Sonra oradan çıkıp Uzay/Zaman Kontinuum'un en dış, öte ucunda, diğer tarafta beliriyorsun.

"Öte Alem"e ulaşmış oluyorsun.

"Öte alem". İlginç bir metafor (benzetme). Pekala. "Öte alem"de ne var?

Farklı bir realite.

Ne kadar farklı?

Tümüyle farklı. Öylesine farklı ki. Elmanın portakala dönüşmesi kadar farklı. Bu realiteye spiritüel boyut diyeceğiz.. bu boyutu fiziksel boyutla kıyasladığımızda...

Söyleme! Biliyorum. Bu tıpkı elmaları portakallarla kıyaslamaya benziyor. Gördün mü? Senin İmge ve Kelime oyunlarını kapmaya başladım.

İyi. Çok iyi. Fikirlerle oyna. Onlarla *oyna.* Asla iş gibi, görev gibi olmasına izin verme. Onlarla oyna. Hayatla oyna.

Birbirinizle oynayın, henüz oynama olanağınız varken. İyi oynamayı öğren. Sizi Tanrıların Bahçesine gönderdim ve oyun sahası olarak tüm dünyayı sundum. Her şeyi herkese yetecek kadar bollukla verdim. Hiç kimse aç kalmamalı, hiç kimse açlıktan *ölmemeli*. Hiç kimsenin kendisini sıcak tutacak giysilerden, fırtınalardan koruyacak barınaktan mahrum olması gerekmiyor. Herkes için yetecek kadar her şey var.

Bunun ötesinde, iyi oynamak için başka hiçbir şeye ihtiyacınız yok. Kim Olduğunuzun olağanüstü deneyimini yaşamak için başka bir şeye ihtiyacınız yok. Mutlu olmak için çok fazla şeye ihtiyaç duyduğunuza inanıyorsunuz; hatta var olmak için bile. *Tüm bu illüzyonları siz yarattınız.*

Ölümünüze yaklaştığınızda, tüm bunların ne kadar önemsiz olduğunu fark edeceksiniz; *Tüm bunların*. Fiziksel yaşamdan ayrılma anında, hiçbir şey uğruna böylesine boğuştuğunuzu anlayacaksınız. Ve uzun mücadeleniz sona ermiş olacak.

Bu farkındalığa herhangi bir zamanda ulaşabilirsiniz ve boş mücadelenize o anda son verebilirsiniz. Bu olanak ve deneyim sadece ölüm anınıza mahsus değil. Eğer dikkatle bakarsanız, hayatınızın her gününün "küçük ölümlerle" dolu olduğunu görürsünüz. Bunlardan herhangi birini, farkında olmak platformu olarak kullanabilirsiniz.

Ölüm, kimliğinizi yeniden tanımladığınız
bir süreçtir.

20

Pekala. Elmalarla portakalları kıyaslamaktan bahsediyorduk. Fiziksel boyuttan spiritüel boyuta giderken, oraya ulaşmak için Varlığımın Özü'nden geçerek yolculuk yapıyorum. Bu farklı realiteye girdiğimde, Merkezin "öte tarafına" geçtiğimde ne oluyor?

Neyi deneyimleyeceğin, Merkezden nasıl ayrıldığına bağlı.

Eğer sorunlarınızdan özgürleşip, onları Özde bıraktıysanız, kendinizin "merkezde" olduğunu hissedeceksiniz, çünkü "öz sorunlarınızı" yanınızda getirmemiş olacaksınız.

Eğer sorunlarınızdan özgürleşemezseniz, onlardan kopmak istemezseniz, bu sorunları "öte aleme" de taşırsınız. Onları aşmak için aynı sorunlarla orada da yüzleşirsiniz.

Eğer hayatınıza bilinçli olarak, bu sorunlardan kaçmak amacıyla son verdiyseniz, onlardan kaçamayacaksınız. Yine

geldiğiniz yoldan fiziksel dünyaya geri dönmeyi seçecek, aynı Zaman Tünelinden geçerek ve ta başından başlayarak aynı deneyimleri tekrar yaşayacaksınız.

"Öz sorunlar", terk edilme korkusu, yeterince iyi ve değerli olmama korkusu, yetersizlik duygusu, ayrılık fikri ve kendinizle ilgili birçok gerçekdışı düşüncelerdir.

Nihai olarak, tüm öz sorunlar sadece tek bir sorundur: kimliğiniz. Öz sorunlar değişik şekillerde tezahür edebilirler ama hepsi eninde sonunda Tek bir Soruya dayanıyor: Ben Kimim?

Uzay/Zaman Kontinuum içinde, Kendinizi bilmek ve Kendinizi bütünüyle deneyimlemek için yolculuk yapıyorsunuz. Her deneyimde kendinizi yeniden yaratarak, Gerçekten Kim Olduğunuzun daha büyük versiyonunu yepyeni bir şekilde ifade ediyorsunuz.

Fiziksel dünyada seçtiğiniz deneyimlerin doğasına göre, Varlığınızın Özüne değişik bilinç seviyelerinde ulaşıyor ve "öte alem"e bu seviyeye göre geçiyorsunuz.

Özde yaşadığım deneyimler, kendimi tümüyle bilmeyi, sahip olduğum sorunlardan özgürleşmeyi garanti etmiyor mu?

Özde yaşadığın deneyimler kendini bütünüyle bilmeni sağlayacaktır. Hatta asla kendini bu kadar bütünlüklü bilemezsin. Ama yine de sorunlarından özgürleşmeyi seçmeyebilirsin. Her şey oradan nereye gitmek istediğine bağlı. Neyi Bilmek istediğine bağlı. Neyi Deneyimlemek istediğine bağlı.

Anlamıyorum.

Öz Deneyimin kendisinden bahsederken, bu konuyu çok daha detaylı biçimde anlatacağım; Ben'in Tümüyle Kendisiyle Bir'leşerek Kendisine katılması.

Şimdilik şu kadarını bil: "*Total Bir'leşme*"den çıktığında Özgür Seçimin, hayal edebildiğinin ötesinde olan en büyük Anını yaşayacaksın.

Çıkacak mıyım? Orada kalmayacak mıyım? Bir ile Total Birleşme içinde kalmayacak mıyım?

Hayır.

Peki sonsuza dek "öte alemde" mi kalacağım? Kaldığım yer orası mı olacak?

Hayır.

"Öte alem"e gittiğinde ve "elma"ların "portakal"lara dönüştüğünü keşfettiğinde (yani tümüyle farklı bir realite içinde olduğunu kavradığında), buraya bir nedenle, bir amaçla geldiğini kavrayacaksın. Oradaki "işiniz" çok heyecan verici, çok keyifli, çok harika. "İşinizi" tamamladığınızda yeniden dönüş yolculuğu başlayacaktır.

Öz'de size Gerçek Ben'iniz, Bütün Ben'iniz hatırlatılacaktır. "Öte alem"in koşulları, Öz'ün dışındaki Ben'liğinizi bilmeniz için mükemmel bir ortam. Bunu yaparken, Zaman Koridorunda "Öte alem"in dış kabuğuna doğru yolculuğa da başlamış olursunuz.

Tekrar söyle lütfen. "Öte alem"de ruhumun yapacağı "iş" ne olacak?

Bu zor ve mücadele gerektiren anlamında bir iş değil. Hatta çok büyük bir haz.

Kim Olduğunu Bilerek, Öz'le Total Birleşme'yi bilmenin bilincinin hazzı. İşte bu "cennet". Daha sonra bu çalışmanın nasıl yapıldığının bilgisini vereceğim.

Fiziksel yaşamdan ayrıldıktan hemen sonra, ölümün üçüncü evresinde, umut gerçeğe dönüşür. Fiziksel yaşamın tüm illüzyonlarını orada görürsünüz ve illüzyon olduğunu anlarsınız. Gözleriniz açılır, perspektifiniz genişler ve zenginleşir. İkinci evrede sahip olduğunuz düşünce ve inançlardan özgürleştikçe, yeni inançlar oluşturmaya başlarsınız.

Şimdi Tüm Hayatın Formülünü hatırlayın. Bu formül, fiziksel beden içinde geçen hayat için değil, Ölümden sonraki hayat için de geçerli.

Umut, inancın kapısıdır. İnanç, bilmenin kapısıdır. Bilmek, yaratıcılığın kapısıdır. Yaratıcılık, deneyimlemenin kapısıdır. Deneyimlemek, ifadenin kapısıdır. İfade, oluşumun kapısıdır. Oluşum tüm Hayatın aktivitesidir ve Tanrı'nın tek fonksiyonudur.

Neden bilmem ama Ölümden sonra hâlâ "umut" ve "inanç" gibi şeylerin yeri olduğunu duymak beni şaşırttı.

"Umut" bir enerjidir. Ne daha fazla ne daha az. Tüm düşünceler enerjidir. Ölümden sonra dediğiniz şey, bir enerji alanından başka bir şey değil. Bu alan, Sınırsız Olasılıkların

Kozmik Alanı. Devasa, uçsuz bucaksız bir alan ama yine de yapılanması, enerjetik elementleri ve fonksiyonu itibariyle aynı esas ve temel yapıya sahip bir enerji alanı.

Zarafeti ve yüceliği son derece sade ve basit olmasında yatıyor.

Ölümden sonra ruhlar, hiçbir hissin ve duygunun olmadığı otomatik robotlara dönüşmüyor. Tam aksine. Hisler ve duygular daha da güçleniyor. Bu duygular ruha, Kendisinin Kim Olduğunu yeniden hatırlama ortamı yaratıyor.

"Ölüm", kimliğinizi yeniden oluşturma sürecidir. "Cennet" dediğiniz şey de bunu yaptığınız yerdir. Cennet gerçekte bir yer değil, Olmak Bilincinin Boyutudur. "Öte alem" kozmosdaki bir yer değildir, kozmosun bir ifadesidir. "Cennette olmak", Bir'in Kendisini Kendisi aracılığıyla ifade etme sürecidir.

Şimdi anlıyor musun?

"Öte alemde" Varlığının Özünden uzaklaşarak spiritüel boyuta gidersin. Böylece, Varlığının Özünde gerçekten neler *Bildiğini* dış perspektiften gözlemleme ve özümseme olanağını bulursun.

Varlığımın Özünde neler biliyorum?

Gerçek kendini. Kim Olduğunun Harikuladeliğini ve Hayatın Ne Olduğunu.

Kısaca: Tanrı'yı.

Tanrı olmak nasıl bir şey? *Nasıl bir şey?*

Daha sonra tanımlayacağım. Şimdiki iletişimimizin sınırlarının izin verdiği ölçüde mümkün olabilecek en iyi şekilde.

Ama şimdi, metaforumuzla devam etmek daha yararlı olacaktır.

Pekala.

"Öte alemde" Bilmek için geldiğin her şeyi Bildikten sonra, metaforik olarak spiritüel alemde bir kez daha gerisin geriye dönersin. Bu kez istikametin, artık tüm Bildiklerini içine katmak istediğin Varlığının Özü olur.

Bildiklerini Varlığının Özüne taşımak için geri dönersin.

Bildiklerini Özüne katmanın amacı, kendini yeniden yaratma sürecinde, kendinin daha Büyük versiyonunu yepyeni bir şekilde oluşturmaktır. Özgür İrade ile Kendinin Kim Olduğunu, tüm Bildiklerinle yeniden fiziksel boyutta ifade etmeye karar verirsin.

Tanrıyla Bir Olmanın deneyimini yaşadıktan sonra, yeniden doğmaya hazır olursun.

"Elma"ya dönmek için "portakalı" terk etmeye hazır mı olurum? Fizikselliğe dönmek için spiritüelliği terk etmeye hazır mı olurum?

Evet.

Neden? Neden bunu yapmak isteyeyim ki?

Bildiğini deneyimlemek için. Bir *şeyi bilmek ve deneyimlemek* arasında fark vardır. Bilmek ve Deneyimlemek farklı şeylerdir.

Burada tanımlayacağım şey daireseldir.

"Ölüm"den sonra kendi kimliğini keşfetmek üzere, Varlığınızın Özüne girersiniz. Spiritüel boyuttan geçerek yeniden Kim ve Ne olduğunuzu hatırlarsınız. Yeni Kimliğinizle, kendinizi *yeniden yaratmak* için Varlığınızın Özüne dönerek "doğuma" hazırlanırsınız. Bu doğum, Kendinizi bir başka boyutta yükselterek deneyimlemek ve ifade etmek içindir. Buna evrim diyorsunuz. Fiziksel boyutta kendinizi deneyimliyorsunuz. Yeniden fiziksel yaşama dönmek, *taze* oluşturduğunuz "kimliğinizi" *kaybetmek* açısından zordur. Sistem bunu gerektirir. Eğer tüm kimliğinizi hatırlasaydınız, parçalarını deneyimleyemezdiniz. Ama fiziksel yaşama gelme nedeniniz de bu.

Bu "iş" tamamlandığında "ölerek" yeniden Varlığınızın Özüne döner ve deneyimlerinizle Kimliğinizi yeniden oluştursunuz.

Yeniden doğmak için, varlığınızın "daha büyük versiyonunu" Bilerek oluşturmak için Varlığınızın Özüne geri dönersiniz. Kendinizi yeniden doğurarak, fiziksel boyutta, Kendinizi deneyimleyerek bilirsiniz.

Bu "iş" tamamlandığında yeniden "ölürsünüz". Yeniden doğmak için, varlığınızın "daha büyük versiyonunu" Bilerek oluşturmak için Varlığınızın Özüne geri dönersiniz. Kendinizi yeniden doğurarak, fiziksel boyutta, Kendinizi deneyimleyerek yeni versiyonunuzu bilirsiniz.

Bu "iş" tamamlandığında yeniden "ölürsünüz". Yeniden doğmak için, varlığınızın "daha büyük versiyonunu" *Bilerek* oluşturmak için Varlığınızın Özüne geri dönersiniz. Kendinizi yeniden doğurarak, fiziksel boyutta, Kendinizi deneyimleyerek daha da evrimleşmiş versiyonunuzu bilirsiniz.

Bu "iş" tamamlandığında yeniden "ölürsünüz". Yeniden doğmak için, varlığınızın "daha da büyük versiyonunu" *Bilerek* oluşturmak için Varlığınızın Özüne geri dönersiniz.

Ve döngü devam eder.

Sonsuza dek.

Varlığınızın Özüyle Total Birleşme, vibrasyonal uyum sağlayarak, "ruhu hızlandırır." Yeniden fiziksel boyutta ya da spiritüel boyutta "doğmanızı" sağlar.

Hayat Döngüsü sonsuza dek sürer. Çünkü "Ben" Kendisini Tümüyle Bilmek ve Deneyimlemek ister.

Bu da dokuzuncu hatırlatmadır...

DOKUZUNCU HATIRLATMA

"Ben"in Kendisini Tümüyle Bilmek ve Deneyimlemek arzusu, tüm Hayat'ın nedenidir.

Sana, ruhun Tam Bilmeyi spiritüel dünyada, Tam Deneyimlemeyi fiziksel dünyada gerçekleştirdiğini söylemiştim. İki yol da kullanılıyor. Bu nedenle iki dünya var. İkisi Öz'de buluşuyor. İkisinin bir arada'lığı Tam Hissetmeyi ve Tam Farkındalığı sağlıyor.

Tam Farkındalığa basamaklarla ulaşırsınız. Her Hayat bu basamaklardan biri.

Yani fiziksel dünyaya "deneyim" kazanmak için mi dönüyorum?

Evet. Çok güzel dile getirdin.

Fizikselliğe geri dönmek için, Varlığının Özüyle yeniden birleşiyorsun... ve yeniden doğuyorsun.

Burada bir soru sorabilir miyim? Peki, tüm basamakları tamamladığımda -buna hayatlar diyoruz- ve nihayet Mutlak Farkındalığa ulaştığımda... nihayet "cennette" kalıyor muyum? Öz'ün içinde kalıyor muyum? Total Birleşme deneyimini sonsuza dek yaşıyor muyum?

Bunu seçmezdin.

Niye?

Eğer tam anlamıyla kendini gerçekleştirseydin, en büyük arzun fiziksel boyutta farklı bir realite yaşamak olurdu.

Ve?

Fiziksel dünyaya geri dönerdin.

Geldiğim yere.

Geldiğin yere.

Aynı bedende aynı hayatı yaşamak için mi yoksa farklı bedende farklı bir hayatı yaşamak için mi?

Nasıl istersen. Hayal edebildiğin Özgür Seçimin En Büyük Anında buna karar verirsin.

Kimi ruhlar, ustalaşmak için son kullandığı aynı bedeni seçer, kimi ruhlar tümüyle farklı bir bedeni tümüyle farklı bir hayat yaşamak üzere seçer.

Her iki yolda da, Gerçekten Kim Olduğunu Bilerek yaşarsın. Tam Farkındalıkla yaşarsın.

Farkındalığın, Bilmen ve Deneyimin öylesine derin olur ki, başkaları seni Bilge, Usta, Öğretmen olarak algılar.

Hatta seni "O kişi" olarak algılar.

Evet. Ve senin, kendilerinden farklı olarak, "özel" ve "seçilmiş" biri olduğuna inanmaya hazır çok insan vardır. Onları bunun doğru olmadığına, herkesin senden farksız olduğuna ikna etmek senin görevindir.

Bildiklerinin ve deneyimlediklerinin hazzı öylesine büyüktür ki, onları herkesle paylaşmak istersin.

Mutlak Farkındalığa ulaşsam da, yolculuğuma devam etsem de, eninde sonunda kendimi "elma"nın dış kabuğunda, yani yeniden, başladığım yerde bulacağım doğru mu?

Evet. Çemberi tamamlamış olacaksın.

Çemberi tamamladıktan sonra yine başa dönüp aynı döngüyü yeniden yaşayacağımı mı söylüyorsun? Tekrar tekrar çemberde dönüp duracak mıyım?

Eğer seçersen, evet.

Yani gerçekten aynı hayatı tekrar tekrar yaşayabilirim.

Bu konu üzerinde konuşacağımız çok şey var...

Kesinlikle.

Hiçbir şey göründüğü gibi değildir.
Her hayat içindeki her anda, düşünebildiğinizin
ötesinde olasılıklar vardır.

21

Her birimizin birçok *farklı* hayat yaşadığı konusunda çok şey duydum; ama bu sohbette birçok kez, aynı hayatı da tekrar tekrar yaşadığımızı söyleyip durdun.

Bir sohbet diliminde kavraman gereken çok şey var, belki de biraz daha yavaş gitmeliyiz.

Bana "hayat", "ölüm" ve "ölmek"le ilgili derin ve önemli sorular soruyorsun. "Ölüm" ve "ölmek" dediğiniz şeyi daha derinden anlamak için, bazı ezoterik konulara girmek gerekli oluyor. Buna "her şeyin kozmolojisi" başlığını verebiliriz. Ama konuya yavaş yavaş girersek, sohbetimiz daha anlaşılır olacaktır.

Tamam, çok hızlı gittiğimizi ben de hissediyorum. Son on dakikadır öylesine çok fazla bilgi verildi ki...

Biliyorum. Biraz geriye giderek, bazı bilgileri yeniden ele almamız iyi olacak.

Sizin Her şey Olan'ın bir parçası olduğunuzu söylemiştim. Metaforumuzdeki portakal ve elma bileşiminin bir atomu olarak, meyvenin içinde yolculuk yapıyorsunuz.

Bu portakal ve elma bileşimi meyveye Portalma diyebiliriz!

Tamam, güzel. Bu isim, metaforik imgeyi unutulmaz kılacaktır. "*Portalma*" kelimesini, "Uzay/Zaman Kontinuum" kavramının sembolü olarak kullanabiliriz.

Tamam.

Şimdi *Portalma* içinde seçtiğin herhangi bir yolda tekrar tekrar yolculuk yapabilirsin. Söylediğim gibi, bu yol, daha önce seçmiş olduğun bir yol da olabilir yeni bir yol, yeni bir "tünel" de olabilir.

Zaman Koridoru içinde sonsuz sayıda farklı yollardan birini de seçebilirsin. İstersen herhangi bir anda yönünü de değiştirebilirsin.

Ne demek istiyorsun?

Peki, Zaman koridorunda hangi yönlere gidebileceğini sen söyle. Diyelim ki üzerinde bulunduğun koridorun ortasında takılıp kaldın. Somut anlamda "zamanın durduğu yerdesin". Şimdi kendini hangi yöne doğru giderken görebilirsin?

İleriye. Kendimi tünelde ileriye doğru giderken görüyorum. Bana sorduğun bu mu?

Başka bir yöne doğru gidebilir misin?

Herhalde, *geriye* de gidebilirim. Bize zamanda geriye yolculuk yapabileceğimizi mi söylüyorsun?

Ah, çok önemli bir noktaya dokundun. Şu anda bildiğinin ötesinde önemi olan bir noktaya. Bu nokta, daha önce bahsettiğim Kutsal Sorgulamanın bir parçası.

Oh, şimdi bana Kutsal Sorgulamanın ne olduğunu mu söyleyeceksin?

Hayır, henüz değil ama biraz sonra. Biraz daha yapıtaşlarını yerleştirmemiz gerekiyor. Ama soruna kısa bir cevap vermek gerekirse, evet, "zamanda geriye gidebilirsin"; sadece "geçmiş" hayatlara değil, belirli bir hayatın içindeki herhangi bir zamana da.

Çok ilginç.

Peki, tünelde gidebileceğin başka yönler düşünebiliyor musun?

Ah, hayır. Geriye ve ileriye gidebilirdim. Belki yanlara da gidebilirdim.

Doğru. Eğer Zaman Koridorunun içinde bir yerde takılıp kalsaydın sola ve sağa da gidebilirdin. Başka?

Yukarı ve aşağı?

Doğru. Yukarı ve aşağı da hareket edebilirdin. Şimdi üç şekilde hareket edebileceğini görüyorsun. İleri ve geri, sola ve sağa, yukarıya ve aşağıya.

Peki, başka nasıl hareket edebilirsin?

Hu huuuu?

Düşünüyorum.

Hayır. Bulamadım.

Çoğu insan bulamıyor.

Neden?

Çünkü, insanlar kendilerini üç boyutlu bir ortamın parçası olarak deneyimliyor. Peki, sana tünelin içinde dördüncü bir boyutun var olduğunu, hareket edebileceğin dördüncü bir yön olduğunu söylesem?

Şaşırırım. Bu boyutun ne olabileceğini tahmin edemem.

Dairesel olarak hareket edebilirdin. Zaman Koridoru içinde saat yönünde ya da ters saat yönünde hareket edebilirdin.

Bunu düşünemedim.

Tünelde üç mesafe var... başlangıçtan sona doğru olan mesafe (ileri/geri), bir yandan öbür yana olan mesafe (sağ/sol), tavandan tabana olan mesafe (yukarı/aşağı). Ve dördüncü mesafe var; içsel alanın etrafındaki dairenin çevresi (circumference). Bu, Zamanın Dördüncü Boyutudur... "zaman içinde yolculuğun" daha önce algıladığınızın ötesinde, çok daha fazla hareket yönü vardır.

Haklısın. Dördüncü yolu daha önce hiç düşünmemiştim.

Aslında, Uzay/Zaman Kontinuum'da dörtten çok daha fazla uzamsal (spatial) boyut vardır.

***Dört*ten fazla mı? Tanrım, kaç tane?**

Burada gerçekten rakamın önemi yok. Boyutlarla ilgili daha teknik bilgiler almak isterseniz, bir kuantum fizikçiyle konuşabilirsin veya kuantum fizik kitapları okuyabilirsin. Zaten bunlar, bugünün bilimi. Bu sohbetin amacı doğrultusunda bilmen ve anlaman gereken şey, hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığıdır. *Her* hayat içindeki *her* anda, düşünebildiğinizin ötesinde olasılıklar vardır.

Yine de, yolculuğunuz aynıdır. Varılacak yer aynıdır. Çeşitliliği ve olasılıkları seçtiğiniz yol belirler.

Tüm opsiyonlar varken, hangi seçimi yapacağımı ne belirler?

Neyi deneyimlemeyi arzu ettiğin belirler. Tüm yollar aynı yere çıkar. Ama her yol, farklı deneyimler sunar. Uzay/Zaman Kontinuum içinde sonsuz sayıda yolculuklar yaparken, hangi yolu seçerseniz seçin, "şansı kaçırma" riski yoktur. Çünkü seçenekler sınırsızdır.

Bu sonsuza dek böyle mi sürüyor? Sonsuza dek spiritüel hayatta kalamıyor muyum?

Hiçbir yerde sonsuza dek kalmıyorsun.

Merkezde bile mi? Varlığımın Merkezinde bile mi? Bu soruyu daha önce sorduğumu biliyorum; ama...

Devam et.

Hiçbir yerde sonsuza dek kalmıyor muyum?

Sonsuzluğun içinde daima Şimdi ve Buradasın.
"Şimdi Burada"*, var olan tek Uzay/Zamandır.

Zihnimin sınırlarının genişlediğini hissediyorum.
Yani, Tanrıyla Birleşme, Cennet, Nirvana, Öz'de olan bir durum değil mi?

Evet, Öz'de, ama aynı zamanda *her yerde*!
Birleşme, "burada" ya da "orada" olma durumu değildir. Her yerde Tanrıyla birsiniz.
Ama yine de Öz'de özgün olan bir şey vardır. Uzay/Zaman Kontinuum da başka hiçbir yerde bulamayacağınız bir şey. *Bunun için* oraya gidiyorsunuz.

Nedir o?

Teklik.
Varlığınızın Özünde, Olan ve Sen Olan Her Şey, Tek Formda görünür. Burada Bilmek ve Deneyimlemek birleşir.
Bu birleşme, Kontinuumda, herhangi bir yerde ve zamanda sizin tarafınızdan yaratılabilir ama Varlığınızın Özünde olan birleşmeyle hiçbir şey "yarışamaz". Hiçbir şey dikkatinizi oradan alamaz. Çünkü her şey oradadır.

Tamam. *İşte cennet* bu. İşte orada kalmak istiyorum.

---

* Tanrı burada kelime oyunu yapıyor. Nowhere (hiçbir yer) sözcüğü ayrılarak yazıldığında anlam değiştiriyor ve now here (şimdi burada) anlamına geliyor. ÇN.

Hayır istemezsin. Bilmek ve Deneyimlemek istediğin bu ama kalmak istediğin yer bu değil.

Neden? Bana kalınacak bir yer gibi geliyor.

Eğer *sadece* ÖZ'ü Bilseydin ve Deneyimleseydin, bir süre sonra kendini bu birleşme içinde kaybederdin. Birleşmeye *ulaşan* olmak yerine Tekliğin Kendisi olduğunda, kendini *kıyaslayacak* bir başka Bilmek ve Deneyimlemek boyutunu algılayamazdın. Hatta *kim* olduğunu bile *bilemezdin*. Kendini farklılaştırma ve bireyselleştirme yeteneğini yitirirdin.

Bana "cennet"in "*çok fazla iyiliğin* beni *yok ettiği*" boyut olduğunu mu söylüyorsun?

Her şeyin Uzay/Zaman Kontinuum içinde mükemmel dengede olduğunu söylüyorum.

Kim Olduğunun Öz'ü, Hayat Süreci içinde, ne zaman Teklikle Bir olacağını, ne zaman Teklik içinden yeniden ayrılarak Bireyselleşeceğini bilir. Bir Olmanın *doyumunu*, Bireyselleşmenin özgünlüğü ve harikuladeliğini *deneyimleyerek yaşar*.

Sistem mükemmel çalışır. Denge kusursuzdur. Dizayn bir kar tanesinin zarafetini yansıtır.

Birliğe geri dönersiniz, Birlikten yeniden ifade bulursunuz... tekrar tekrar... sonsuza dek... ve sonsuzluktan öte.

Ve bu... onuncu hatırlatmadır.

ONUNCU HATIRLATMA
Hayat sonsuzdur.

Evet, tabii. Tüm dinler bunu söylüyor. Dünyadaki her gelenek bunu söylüyor. Şimdi yine aynı şeyi işitiyoruz.

Asırlardır size birçok elçi ile tekrar tekrar aynı mesajı gönderiyorum.

Rossiter W. Raymond, 1840 ile 1918 yılları arasında yaşamış bir yazar, editör, hatip, teolojist, romancı, maden mühendisi ve avukattı. Onun en meşhur sözlerinden biri şuydu:

Hayat sonsuzdur; sevgi ölümsüzdür, ölüm sadece bir ufuktur; ufuk görüşümüzün sınırlarından başka bir şey değildir.

Raymond, galiba senin elçilerinden biriydi.

Öyleydi.

Galiba, günümüz komedyenlerinden, yazarlarından, müzisyenlerinden, film yapımcılarından bazıları da elçilerin oluyor. Ve...

Burada bir şeyi netleştireyim. *Her biriniz* benim elçimsiniz. *Her biriniz.*

Her biriniz Hayata, kendi yaşadığınız hayatla, hayat hakkında mesaj gönderiyorsunuz.

Soru: "Elçi misiniz?" değil.

Soru: "Gönderdiğiniz mesaj ne?"

Gerçek diye bir şey yok.

22

Onuncu Hatırlatma beni bir an olsun şaşırtmadı. Orijinalliğiyle nefesimi kesmedi.

Tabii ki değil. Ama *anlamıyla* nefesini kesmeli. Tüm sohbette bundan daha anlamlı şey yok.

Hayatın sonsuz olduğunu bildiğinizde asla "ölmekten" korkmazsınız. Çünkü "ölmek"in doğasını, harikuladeliğini, yüceliğini, mükemmelliğini anlarsınız. Ne kusursuz bir armağan.

Belki bir gün, bir kitap yazarım. *Ölüm: Mükemmel Armağan.*

Çok iyi bir kitap olurdu. Küçük bir kitap. Ölmek üzere olanlar ve sevdikleri ölenler için küçük bir "el kitabı". Bu kitap, insanlığa harika bir armağan olurdu.

Ama bu arada, sohbetimiz tamamlanmış olacak ve bu sorulara yanıt arayanlar, sorularının yanıtını daha da derinden bulacaklardır.

Soru, sohbetimizi bitirdiğimizde anlamak istediğini anlamış olman değil, yeni bildiklerine inanmış olup olmadığındır.

Neden inanmayayım ki?

Çünkü insanlık daima en "gerçek" gerçeklere inanmakta zorluk çekti. "Ölüm" ile ilgili gerçekler, gerçeklerin en kusursuzu.

Gerçekten harika gerçekler bunlar. Burada söylenenlerin hepsine inanmak istiyorum. Hepsinin gerçek olmasını *umut ediyorum.*

Gördün mü? Daha şimdiden onları sorguluyorsun... söylenenleri değil, Kendini sorguladığını göremiyor musun?

Ruhunda bulduğun gerçekleri seviyorsan, onlardan vazgeçme. Birileri alay ettiği, sorguladığı ya da kabul etmediği için vazgeçme. Kendi gerçeğinin MUTLAK GERÇEK olduğunu söylemiyorsun. KENDİ gerçeğini söylüyorsun.

Mutlak Gerçek yoktur. Bunun üzerinde yeterince konuştuk. Konuştuklarımız KENDİ GERÇEĞİNLE iletişime geçmen için yeterlidir.

Bu benim gerçeğim. Seninle sohbetim sayesinde anladıklarım, benim gerçeğim.

Bu yeterli. Hatta fazlasıyla yeterli. Çok güçlü. *Her şey* hakkında, kendi gerçeğinle temasa geçmenin ne kadar güçlü olduğunu biliyor musun?

Başkaları da bu sohbetin sonucunda, kendi gerçekleriyle

temasa geçecektir. Çünkü "gerçekte", bu sohbet sadece senin değil, onların da sohbeti. Bu sözleri okuyan herkes kendi "Tanrıyla Sohbet"lerini yaratmıştır. Bunu biliyor musun? Bu sözleri okurken, onların bir sonraki adımlarını yarattığının farkında mısın?

Bu, zihnimi karıştıran bir düşünce. Kafamı kımıldatmakta bile zorluk çekiyorum, çünkü bu kitabın sonu zaten yazılmış durumda. Kitabın son sayfasını çevirip, ne söylediğini görebiliriz. Peki, her birimiz kitabı okurken yaratıyorsak, son nasıl mevcut olabilir?

Kitap, zengin kütüphanenin rafında zaten vardı. Ama kitabı görene dek, sizin realitenizde yoktu. Yarattığınız her şey zaten orada. Her şey. Onun orada olması sizin yaratmadığınız anlamına gelmiyor. Sadece yarattığınızın farkında olmadığınız anlamına geliyor. Çünkü Uzay/Zaman Kontinuum içinde olanı, şu anda bulunduğunuz yerden göremezsiniz.

Tüm bunların nasıl kafa karıştırıcı olduğunu biliyor musun?

Tahmin edebiliyorum.

Şimdi çok mutluyum. Evrenin kozmolojisi ile ilgili bilgiyi aldığımı hissediyorum. Yaşam ve ölümün mekanizması işte bu. Artık ileriye adım atarak ölebilirim...

Bu dünyada işin tamamlandığında, "ölmeyi" seçeceksin. Buraya deneyimlemek için geldiklerini tamamladığında dünyadaki hayatın da tamamlanmış olacaktır.

Ya da hepsini tamamlamasam da, seçtiğim yolda onların *hepsini* deneyimlemenin mümkün olmadığının farkına vardığımda.

Hayır. Empatik olarak hayır. Bu olamaz. Hiç kimse, fiziksel boyutta deneyimlemek için geldiklerini tamamlamadan ölmez.

Ne?

Hiç kimsenin, fiziksel boyutta deneyimlemek için geldiklerini tamamlamadan ölmeyeceğini söylüyorum.

"Tamamlanmamış" diye bir şey yoktur.

Bu da bizi on birinci hatırlatmaya getirir...

ON BİRİNCİ HATIRLATMA
Ölüm zamanlaması ve koşulları daima mükemmeldir.

Buna inanıyorum. Ama çocuğu tecavüze uğrayıp, bedeni parçalanarak öldürülen bir anne baba, çocuğunun ölüm koşullarına "mükemmel" diyebilir mi; 11 Eylül'de ölen insanların yakınları böylesi bir ölümü "mükemmel" olarak kabul edebilir mi?

Burada çok şey talep ediyorsun. İnsanların da gaddarca ölümleri kabul etmelerinin bir sınırı var.

Hayatın dizaynının zarafetinin bir kar tanesi gibi eşsiz olduğunu daha önce söylemiştim.

Sevdiklerini kaybetmiş kişiler rahatlama duygusunu, Tanrı'nın mükemmelliğini bilmekte bulabilir.

Tanrı mükemmeldir, daima ve sonsuza dek. Şimdi, anla-

man için sadece tek bir şey kaldı: "Tanrı"nın kim ve ne olduğu.

Sohbetlerimizde sana tekrar tekrar söylediğim ve nihayet şimdi yine söyleyeceğim şey:

TANRI ve HAYAT bir ve aynıdır.

Bu nedenle "Tanrı mükemmeldir" dediğimde Hayatın mükemmel olduğunu söylüyorum. "Sistem" kendi içinde mükemmel dengeye sahip.

Her şey kendi mükemmel zamanlaması ve kendi mükemmel yoluyla olur. Bunu her zaman görebilmek mümkün değildir. Çok sınırlı insan perspektifinden bunu algılamak mümkün olmayabilir. Bu, fiziksel dünyanın bir sınırlamasıdır. Ama bu fiziksel sınırlama da aşılabilir.

Birçok "peygamber" ve "bilge" kişi hayata farklı bir perspektiften bakmayı seçerek bu sınırlamayı aştı. Ama onların mesajları genellikle kulak ardı edildi. İçgörüleri genellikle küçümsendi. Hatta sıklıkla kendileri suçlandı ve mahkum edildi.

Körün köre rehberlik ettiği bir yaşam sürmekte ısrar ediyorsunuz. Çünkü görebilenleri dinlemiyorsunuz.

Ama kulaklarıyla işitmeyi bilenler, lütfen dinlesin:

Tanrı Katında, Mükemmel olandan başka hiçbir şey yoktur.

Evet, ama dünyada durum hiç de öyle değil?

Tanrı katının alanına bu dünya da dahildir. Tanrı'nın parçası olmayan bir yer yoktur.

Biz dünyayı Tanrı'dan "ayrı" görüyoruz. Hayatın bir "sına-

ma" yeri olduğuna inanıyor, çektiğimiz sıkıntı, dert, keder ölçüsünde Tanrı katına ulaşacağımızı sanıyoruz. Ölümü de Tanrı'ya açılan kapı olarak algılıyoruz.

Tanrı katı girilecek çıkılacak bir yer değildir. *Zaten* daima oradasınız. Olabileceğiniz tek yer Tanrı katıdır.

Bazen hiç de böyle görünmüyor.

Çünkü kim olduğunuzu hatırlamıyorsunuz, başkalarına da Tanrı olarak davranmıyorsunuz. Eğer hatırlayabilseydiniz ve gerçek kimliğinize uygun davranabilseydiniz, cenneti dünyada da yaşıyor olurdunuz. Nerede olursanız olun *her yerde* Tanrı'nın Evi'nde olurdunuz. *Daima.*

İnsanlar hiç bunu kavrayacak boyuta gelecek mi? İnsanlık için bu *mümkün* olacak mı?

Bu yaptığımız gibi sohbetler de bir yol olabilir. Bu sohbeti kendine saklama. Mümkün olduğu kadar çok insana ulaşmasını sağla. Dünyayla paylaş.

Ama öncelikle bu mesajın anlamını derin boyutta kendi hayatına kat. Her şeyde ve herkeste Tanrı'yı gör. Her şeyi mükemmel olarak gör.

Daha önce insanların kendilerini kurban gibi hissetmeleriyle ilgili konuşmuştuk. Sen de insanların kıstaslarıyla, açıkça öyle görülse de, bakış açımızı değiştirdiğimizde her şeyin mükemmelliğini görebileceğimizi söylemiştin.

Özellikle, çok haklı olarak kendinizi "kurban" olarak görebileceğiniz durumlarda, her şeyin mükemmel olduğunun farkındalığı, karmaşanın içinde bile size dinginlik, bitap düşmüşlüğün içinde bile dinlenme, öfke ve kızgınlığın içinde bile affetmenin gücünü sağlayacaktır. Daha önce hiç olmadığınız kadar hayata karşı sevgi dolu olacaksınız.

Her anın içindeki mükemmelliği *ara*. *Ara*. Sabırla. Güvenle. Orada olduğunu *bil*. Derinden bakarsan onu bulursun.

Sohbetimizin başlarında sana bu "mükemmellik" fikrini araştırmakla ilgili, SENİN BANA bir örnek vermeni istemiş olduğumu, bunun üzerinde düşünmeni ve ilerde konuşacağımızı söylediğimi hatırlıyor musun?

İşte şimdi senden workshoplarına katılan Billy'nin hikayesini anlatmanı istiyorum.

Biliyordum. Bu hikayeyi paylaşmamı isteyeceğini biliyordum. Bu konuyla ilgili konuşmaya başladığında aklıma ilk gelen hikaye bu olmuştu.

İyi. Pekala, hadi anlat.

Tabii.

Helen son on yıldır Noel ile Yeni Yıl arasında yaptığım, Kendini Yaratmak Workshopuma katılan 97 katılımcıdan biriydi. Workshopun son akşamı, Yeni Yıl Kararları ritüelini yapmadan önce Helen elini kaldırarak, mikrofonun kendisine verilmesini istedi.

"Bu hafta boyunca sürekli Tanrı'nın en iyi dostumuz oldu-

ğu, Tanrı'nın ne kadar harika ve sevecen olduğu, hepimizin nasıl her gün Tanrıyla sohbet etmemiz gerektiğini dinledim durdum" diye söze başladı. "Pekala, eğer Tanrıyla sohbet edersem ona ne kadar kızgın olduğumu söyleyeceğim."

Tabii ki, dedim. Tanrı bundan rahatsız olmaz. Ama sen iyi misin?

"Hayır!" dedi ve artık sesi titriyordu.

Tanrı'ya neden bu kadar kızgınsın?

Helen derin bir nefes aldı. "Yirmi bir yıl önce bir oğlan bebeği nüfusumuza geçirdik. Beş yıldır hamile kalmaya çalışıyordum ama bir türlü olmuyordu. Artık hiç anne baba olma zevkini tadamayacağımıza inanıyordum. Biyolojik saatim tik tak ediyordu. Bu nedenle Billy'yi evlat edindik.

"Üç hafta sonra hamile olduğumu anladım. Bir oğlum daha oldu. İki çocuğu da kendiminmiş gibi büyüttüm. Tabii biraz büyüdüğünde Billy'ye kendisini evlat edindiğimizi söyledim. Onunla ilişkimizin dürüst olmasını istiyordum. Ona kendisini kardeşiyle aynı derecede sevdiğimizi söyledik. Zaten davranışlarımız da bunu gösteriyordu.

"Billy sekiz yaşındaydı. Kendisiyle ilgili bu bilgiyi masumane bir şekilde okulda arkadaşlarıyla paylaşmış olmalı. Çünkü bir gün eve çok kızgın bir şekilde döndü. Okulun bahçesinde arkadaşları, senin annen yok, diye alay etmişlerdi. Çocukların nasıl acımasız olabileceğini bilirsiniz. Billy öylesine çirkin ki kendi annesi bile onu istememiş, gibi acıtıcı şeyler söylemişler.

"Her neyse, eve öylesine incinmiş ve öylesine öfkeli bir ruh hali içinde geldi ki, annesinin neden onu terk ettiğini bilmek istiyordu. Onu tanımak ve onun kim olduğunu bilmek, onu görmek istiyordu.

"Kendimi tabii ki çok kötü hissettim. Önce Billy'nin hissettiği keder ve ıstırap için, sonra kendim için. İçim üzüntüyle doluydu. Çünkü Billy'nin annesi olarak kendimi görüyordum. Onun altını değiştirdiğim günleri, hastalandığında başından ayrılmadan beklediğim geceleri hatırlıyor, Billy'nin artık beni annesi olarak görmemesinden dolayı yüreğim yanıyordu.

"Ama anladım. Anlamak zorundaydım. Ona biraz daha büyüdüğünde, eğer hala istiyorsa annesiyle tanışabileceği sözünü verdim. Annesini bulmak için elimden ne gelirse yapacaktım.

"Billy bunu kabul etti, ama kızgınlığının üstesinden hiç gelemedi. Geri kalan çocukluğu ve ergenliği boyunca taşıdığı kızgınlığı, bize çok ama çok zor anlar yaşattı. Bu durum aile üyelerinin hiçbiri için kolay değildi ve kesinlikle benim için çok zordu.

"Billy büyüdüğünde, onunla annesini görmesiyle ilgili konuştuk. Ve on sekiz yaşına girdiğinde hala istiyorsa annesiyle buluşacağı konusunda anlaştık. Ergenlik yıllarının geri kalan yıllarında Billy bana hep bu sözü hatırlattı.

"Nihayet Billy'nin on sekizinci yaş günü geldi... ve o gün Billy bir motosiklet kazasında öldü."

Salonda katılımcıların nefesleri tutulmuştu. Bir anda Helen'in enerjisi kızgınlığa dönüştü.

"Şimdi *sen* bana *söyle*!" diye bağırıyordu, "hangi sevecen Tanrı bunun olmasına izin verebilir, tam Billy annesiyle buluşmak üzereyken, tam onun bu özleminin aile ilişkilerimize verdiği yarayı nihayet iyileştirmek üzereyken... söyle bana, *Tanrı bunu neden yaptı?*"

Salonda çıt çıkmıyordu. Ben de donup kalmıştım. Bir süre Helen'e baktım. Sonra gözlerimi kapatıp içime döndüm. Dü-

şüncelerimi işitiyordum. Peki, Tanrım. İşte bu. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Bana yardım etmelisin.

Bir anda gözlerim açıldı, zihnimden cümleler akıyordu. Kafamın içindeki düşünceleri yargılamaya, düzenlemeye fırsat bulamadan kelimeler ağzımdan dökülüyordu.

Billy o gün öldü, çünkü o gün annesiyle buluşacağına söz verildiği gündü... ve buluştu. O gün annesi artık dünyada değildi.

Salon yine nefesini tutmuştu. Birisi empatik bir fısıldamayla, evet, dedi. Bir başkası hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Devam ettim.

Kaza diye bir şey yoktur, hiçbir şey tesadüfen olmaz. Sana biyolojik bir evlat verildi, hem de artık ümidini kestiğin bir anda. Ama bir plan vardı, daha büyük bir plan. Billy kendi annesiyle buluşana ve annesi onunla buluşmaya hazır olana kadar, Billy'i evlat edinmedeki istekliliğinin, ona yuva verip onu sevmenin, kendi çocuğun olarak bakıp büyütmenin armağanı olarak, sana biyolojik bir evlat verildi.

Billy'nin öldüğü gün onun en mutlu günüydü. Onu bu ana kadar getirdiğin, onu sevgiyle bakıp büyüttüğün için sana sonsuza kadar şükran duyuyor. Bu sevgi şimdi bile yüreğini kuşatıyor ve aranızda sonsuza dek sürecek bir bağ yaratıyor.

Hayatın dizaynında mükemmellik var. Her insanlık deneyiminde ve koşullarında. Her durumda. Bunu görebilmemiz, bizim olanağımız. Bu aynı zamanda özgürlüğümüz. Kurtuluşumuz. Acı ve ıstıraplarımızın sonu.

Helen'in yüzü anında değişti. Biraz önce kızgınlıkla doluyken, şimdi parlıyordu. Bedenindeki tüm gerginlik akıp gitmiş görünüyordu. Çok uzun zamandır, ilk kez rahatlamıştı. Tebes-

sümünün salonu dolduran ışığı yayılırken, yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

Bu hikayeyi anlattım, çünkü workshoptaki katılımcıların ve Helen'in yaşadığı bu deneyimi herkesin bilmesini istedim. Bu sihirli formül bize verildi. Bu formül, tüm acıları, tüm kızgınlıkları, insan olmanın tüm deneyimlerini sarmalayan olumsuzlukları sona erdirir. Bu formülle kendimizi yeniden yaratabiliriz. Bu formülün hatırlanması kolaydır ve iki kelimeden ibarettir.

MÜKEMMELLİĞİ GÖRÜN.

Peki işe yarıyor mu? Gerçekten işe yarıyor mu?

Yeni Yıl akşamı Helen bana bir not uzattı. Bir akşam önce, temiz ve serin Colorado gecesinin seması altında uzun bir yürüyüş yaptıktan sonra odasına döndüğünde bu notu yazmıştı. Tıpkı Robert Frost ve Lisel Mueller gibi, o da bilmenin güzelliğini şiire dönüştürmüştü.

Buraya yanık yürekle geldim,
Ağlamaktan korkan bir yürek.
Billy'nin gittiği üç yıl oldu,
Elveda diyemeden.
Tek başına mezarında durdum
Ağlayamadan.

Onunla anlaşmamız vardı
Ama beni bıraktı.
Billy'nin gittiği üç yıl oldu,
Tanrı bana ulaşmadı,
Acımı dindirmedi, yüreğimi iyileştirmedi,
Akıtacak gözyaşları vermedi.

Ve nihayet Tanrı konuştu.
Bana ulaşmaya çalışmıştı.
Ama yüreğim kapalıydı
Onun yumuşak sesini işitemedim
Ve bana Neale'ın sesini kullanarak ulaştı.

Ruhum bu gece Tanrı'yı işitti.
Artık gözlerim ağlayabiliyor.

Bu yıldızlı gecede yürüyorum.
Artık oğlumu özgürleştirmenin hazzını duyma zamanı.
Elveda deme zamanı.
Ve elveda derken,
Gökyüzünde bir yıldız kaydı.
Kayarken dans ediyordu...

Hiçbir ölüm ziyan olmaz.
Her ölüm, gidene de kalanlara da
bir mesaj getirir.

23

Harika bir hikaye. Uzay/Zaman Kontinuum içinde her yolculuğun her ruha özel bir deneyim yaşatmak için dizayn edilmiş olduğunu mükemmel bir biçimde gösteriyor. "Ölüm"ün her zamanlaması ve her koşulu mükemmeldir.

Kesinlikle bu genç adam için bedenini terk etme *zamanının* ne kadar "mükemmel" olduğunu görüyorum. Çünkü biyolojik annesiyle buluşmak istiyordu ve bu arzusu ancak ölüm yoluyla gerçekleşebilirdi.

Ama böyle olmasının *nasıl* "mükemmel" olabileceğini göremiyorum. Bu genç adamın "özel deneyiminin" ne olduğunu kesinlikle göremiyorum.

Billy bu dünyaya hayatı boyunca hüsran duymak, düş kırıklığı yaşamak ve nihayet annesiyle buluşabilmek uğruna motosiklet kazasında ölmek için mi geldi? Hadi canıım!

"Realiteye" bakarak, ruhun yolunun ne olduğunu bilebileceğini ya da tahmin edebileceğini varsayma. Ruhlar arasındaki yaşam deneyimleri ile ilgili ince bağlantıların ne olduğunu bilemezsin. Billy buraya BAŞKA organize planlara da hizmet etmek için geldi.

Başka organize planlar?

Hayatın her anında ve her yerde olduğu gibi, birçok ruh olanları birlikte yaratıyor. Bu olayda, kazada ölen genç adam, biyolojik annesi, evlat edinen annesi, evlat edinen babası, erkek kardeşi ve ona çarparak ölümüne sebep olan arabanın şoförü de rol oynuyordu.

Hatta olaya biraz daha uzak başka ruhlar da var; genç adamın biyolojik babası, bu insanların akraba ve arkadaşları ve... buna hazır mısın? SEN ve *workshopuna katılan tüm insanlar.*

Her bir ruhun bu hizmetten yararlanan bir planı var.

Ve bu anlayışla On İkinci Hatırlatmaya geldik...

ON İKİNCİ HATIRLATMA

Her insanın ölümü, daima bu ölümün farkında olan tüm insanların planına hizmet eder. Bu nedenle bu ölümün farkında olurlar. Bu yüzden hiçbir ölüm (ve hiçbir hayat) asla "ziyan olmuş" değildir. Hiç kimse "beyhude" yere anlamsızca ölmez.

Bu hatırlatma, bireysel trajedileri, ulusal felaketleri, toplu ölümleri ve her insanın ölümünü tümüyle farklı bir çerçeve-

ye sokuyor. Bir bebeğin beşikte ölmesi de, binlerce insanın bir katliamda yok edilmesi de yepyeni bir perspektiften anlaşılabiliyor.

Evet.

Hayatın sonsuz ve mucizevi bağlantılarla iç içe geçmişliğini anladığınızda, her ölüm devasa bir uhrevi önem kazanıyor.

11 Eylül ölümleri, 2004'te tsunami ölümleri, 2005'te tayfun ölümleri, soykırım ölümleri, Holokost (Nazi katliamı)... hepsi bir anlam kazanıyor.

Yıllarca ölüm yatağında sürünen büyük anneler, trafik kazasında ölen çocuklar, AİDS hastalarının ölümleri, pilotların ölümleri, barışta ölenler, savaşta ölenler, hiç dikkat bile çekmeyen ölümler... tüm ölümler olağanüstü bir anlam kazanıyor. Çünkü her hayat binlerce insana dokunuyor ve her ölüm özgürleştiriyor.

Her ölüm bir kefarettir, çünkü her ölümde ruh kendi gerçeğine, hayatın gerçeğine, Tanrı'nın gerçeğine döner. Bu ölümün dokunduğu herkes de bu gerçeğe açık hale gelir. Seçerse aynı deneyimi yaşabilir.

Hiçbir ölüm ziyan olmaz. Her ölüm, gidene de kalanlara da bir mesaj getirir. Bu mesajı aramak, bulmak, işitmek, duymak ve yararlanmak sizin sorumluluğunuzdur.

Holokost dediğiniz Nazi katliamının mesajı nedir? 11 Eylül'ün mesajı nedir? Tsunami ölümlerinin, beşik ölümlerinin, AİDS ölümlerinin, yatalak büyükannenin ölümlerinin mesajı nedir?

Tüm ölümlerin ve tüm hayatın mesajı ve amacı nedir?

Bize söyleyecek misin? Burada söyleyebilir misin?

Mesaj ne algıladığınızdır. Amaç neyi uyguladığınızdır. Algıladıklarınızla ve uyguladıklarınızla hayatınızı yaşarsınız.

Siz hem mesaj hem de mesajı iletensiniz. Hem yaratan hem yaratılansınız. Mesajı iletirken bile mesajı yaratansınız. Mesajı iletme süreci mesajı yaratma sürecidir. İkisi de bir ve aynıdır.

Bunun üzerine düşünün. Üzerinde derin düşünün.

Hayat, hayallerinizin çok ötesinde muhteşem ve mucizevidir. Kendiniz de hayallerinizin çok ötesinde muhteşem ve mucizevisiniz.

Yaşadığınız bu hayat, siz olan bu hayat sonsuzdur. Asla sona ermez. Asla.

Tüm ruhlar her an birbirleriyle bağlantılı ve birlikte yaratıyor. Tüm ruhlar. Sürekli bir ağ örülüyor. Eşsiz ve üzerinde harikulade desenler bulunan değeri biçilemez bir halının ince ince örülüşü gibi.

Bu ağın örülüşünde ortaya çıkan hayat desenleri nefes kesici güzellikte. Her ipin, her yivin kendi yolu var. Ama her yivin yolunun "diğerlerinden bağımsız" olduğunu sanmak, Büyük Resmin nasıl yaratıldığını anlamamaktır.

Tanrım...

Tanrın, evet.

Yani hayat bireysel bir deneyim değil.

Aslında BİREYSEL.

Hayat, Tekliğin, kendisini, Bireyselliğin deneyimi aracılığıyla bilmesidir.

Aslında Tek bir Plan var. Bu plan, her birimizde birbirinden farklı ama birbiriyle bağlantılı deneyimlerle gerçekleşiyor.

Tek Plan, tüm zenginliğiyle ve yüceliğiyle her ŞİMDİnin her altın anında kendisini yeniden yaratarak tanımlıyor. Kendisini NASIL ifade ettiği, kendisini NASIL deneyimlediği, kendisini NASIL tanımladığı size bağlı. Bu kararı her gün siz veriyorsunuz. Bu seçimi her an siz yapıyorsunuz. Hem bireysel olarak hem kolektif olarak. Her davranış, kendini tanımlamadır.

Bu gerçek ve diğer gerçekler, Varlığınızın Özüyle birleştiğinizde size hatırlatılacaktır. Eğer orijinal planı unuttuysanız, Gerçekte Kim Olduğunuzu unuttuysanız burada canlanacak, toparlanacak ve yeniden birleşeceksiniz.

Eğer unutmadıysanız ve tüm bunların ve deneyimlerinizin tam farkındalığına sahipseniz, Varlığınızın özünde besleneceksiniz.

Nihai Gerçeği unutmuş olanlar, geçici amnezi (bellek yitimi) ile kendilerini illüzyona kaptıranlar, gidilecek bir "yer", varılacak bir "cennet", "Tanrı'ya ulaştıkları bir "an" olduğunu sanır ve burada sonsuz mutluluk içinde yaşayacağını düşler.

Ebedi Saadeti deneyimlemek için gideceğiniz bir yer yok, yapmak zorunda olduğunuz bir şey yok, şu anda olduğunuzdan başka biri olmanızı gerektiren bir şey yok.

Tanrısallığın yüceliği sizsiniz ve bunu henüz bilmiyorsunuz.

Öyleyse Portalma içinde sonu olmayan yolculukları yapmanın anlamı ne? Niye sürekli Uzay/Zaman Kontinuum içinde yolculuk yapıyorum? Niye Tanrı arayışımın sonu yok?

Yolculuğun, sonu olmayan bir Tanrı ARAYIŞI değil, sonu olmayan bir Tanrı DENEYİMİ.

Bunu böyle anladığınızda, yolculuğun sürme nedeni anlaşılır olur. Yolculuk bir süreçtir. Tanrı'yı bilme yoludur. Kendinizi Tanrı olarak bilme yoludur. Bu yolculuk sizin en büyük hazzınızdır.

Peki, uzay ve zaman içinde yaptığım bu "seyahatleri", Tanrı'yı deneyimlemek için yapıyorum. Ama gerçekte ne zaman Tanrıyla buluşuyorum? Daha önce, ölümden sonraki ilk deneyimimin Tanrıyla buluşmak olduğunu söylemiştin.

Öyle olacağına inanırsan, öyle olacaktır. Ama o zamana kadar beklemek zorunda değilsin. Aslında *Tanrıyla her an buluşuyorsun. Sana hep bunu söyleyip duruyorum.*

İnsan dinlerinin çoğunun temel hatası bu. Bir gün Tanrıyla buluşacağınıza inanıyorsunuz. Bir gün Eve döneceğinize inanıyorsunuz.

Asla Eve dönmeyeceksiniz.

Çünkü Evden hiç ayrılmadınız ki.

Tüm evren farklı farklı davranan
tek bir şeyden oluştu...
Kendinizi Çoğul Bireysellikle deneyimliyorsunuz.

24

Evet, çemberin önemli noktalarına tekrar tekrar döneceğini söylemiştin ve dönüyorsun. Burada bize yepyeni bir spiritüel anlayış sunuyorsun. Her şeye yepyeni bir bakış açısı.

Kendimin elmanın dışında olduğunu düşünüyordum ve elmanın TADINA bakmayı istiyor ve umut ediyordum. Eski spiritüellik bana bunu öğretti. Ama sen benim ***elmanın dışında olmadığımı*** söylüyorsun. Elmanın bir parçası olduğumu söylüyorsun. Elmanın içinde ***hareket ettiğimi*** söylüyorsun. Elmanın ***bütününün*** Tanrı olduğunu söylüyorsun. Tanrı'nın sadece elmanın çekirdeğinde değil, TÜMÜNDE olduğunu söylüyorsun.

Evet.

Şimdi metaforun ötesini görebilmek için metaforu kullanıyorsun.

Hep kendinizi Tanrı'nın dışında gördünüz. Ama dışında değilsiniz. Tanrı'nın dışında olmanız MÜMKÜN DEĞİL. Tanrı her şeydir. Her Şey Olan'ın dışında bir şey olması mümkün değildir.

Öyleyse, ben...

Doğru. Tam da söylediğin gibi *Portalmanın* bir parçası olarak, *Portalmanın* içinde hareket ediyorsun. Tanrı'nın bir parçası olarak, Tanrı'yı tadıyorsun.

Peki bunu nasıl yapıyorum? Yani, Zaman Koridoru içinde sonu olmayan çemberin içinde hareket ederek "Tanrı'nın tadını" nasıl alıyorum?

Kendine yaratıcı olarak sınırsız deneyimler vererek. Tanrı yaratıcıdır. Kendini yaratıcı olarak deneyimlediğinde, kendini Tanrı olarak deneyimliyorsun.

Daha önce söylediğim gibi, tüm evren farklı hareket eden aynı şeyden oluşmuştur. Bilim insanlarınız şimdi bu aynı şeye, hayatın temel enerjisi diyor. Bu enerji değişik vibrasyonlarda titreşerek evrendeki tüm fiziksel madde varyasyonlarını yaratıyor.

Bir nevi mini "superstrings."*

* Kuantum fizikte evreni oluşturan temel parçacıklar '0' boyutlu nesneler (nokta) olarak düşünülür.. Bu parçacıklar, '1' boyutlu nesneler olan temel sicimleri oluşturur. -Superstrings yani süpersicimler- Bu sicimlerin enleri vardır fakat boyları yoktur. Teorik olarak yazılacak olursa, enleri 10 (-33) cm.dir. Uzunluk ölçüsü olarak bu çok küçük bir değerdir. Yani, bu sicimler o kadar küçüktürler ki, pratik olarak nokta parçacıklar olarak görünürler.
Sicimler açık veya kapalı olabilirler. Uzay/Zaman'da hareket ederken 'Evren

Size her birinizin aynı "madde"den oluştuğunuzu da söylemiştim. Bunu bildiğinizde, "madde"nin süpersicimde vibrasyonuna göre farklı farklı tezahür ettiğini bildiğinizde, tek çözmeniz gereken şey, arzu ettiğiniz fiziksel realiteyi yaratmak için süpersicimleri *nasıl* istediğiniz vibrasyonda titreştireceğinizi bilmek olacaktır.

Sicimlerin her vibrasyonun hızı ve paterni (modeli), belirli bir fiziksel realiteyi/nesneyi yaratır.

Peki, vibrasyonların hızlanmasını ya da yavaşlamasını sağlayan şey nedir? Frekansın yüksek ya da alçak olmasını belirleyen şey nedir?

Sensin.

Ben mi?

Evet. Her biriniz kendi vibrasyonunuzu belirliyorsunuz. Düşüncelerinizle, sözlerinizle, davranışlarınızla.

Düşündüğünüz her şey, söylediğiniz her söz, yaptığınız her şey, varlığınızın özünden "titreşim" yayar. Düşünceler vibrasyondan başka bir şey değildir. Ölçülebilirler. Sözler,

---

levhası, Evren sahası, Alem sahası (Worldsheet) adı verilen hayali bir sahada (yüzeyde) sekiz gibi kavisler çizerek ilerlerler. Bu sicimler, kütle, spin vb. gibi muhtelif kuantum değerleriyle karakterize edilebilen bazı vibrasyonel (titreşimsel) modlara sahiptir. Burada temel fikir her modun ayrı tip bir asal parçacığa karşılık gelen bir kuantum sayılar seti taşımasıdır. Bu nihaî birleşmedir: Bilebildiğimiz bütün asal parçacıklar tek bir nesneyle tasvir edilebilirler ki, o da sicimdir -meselâ keman yayı gibi. Titreşimsel modlar keman yayının ahenkleri veya notaları gibidir ve her parçacık tipi bu notalardan birine denk gelir. ÇN.

ses tellerinizin vibrasyonlarıdır. Davranışlarınız, fiziksel bedeninizin o ya da bu şekilde vibrasyonudur.

Bu vibrasyonlar belirli bir patern oluşturur belirli frekans boyutunda yayın yapar. Bu frekans boyutu, Hayat'ın enerji paterninde hareket oluşturur. Bu hareket, görünmeyen süper sicimlerin değişen ve patern oluşturan hareketlerinden başka bir şey değildir. Her vibrasyon boyutu çeşitli seviyede fiziksel maddeyi yaratır.

Bu hayatın simyası!

Evet. Düşündükleriniz, söylediklerinizle ve yaptıklarınızla "hayat frekansı"nı değiştirebilirsiniz. Hayat frekansınız, "sen"in etrafa yaydığı ve dünyaya gönderdiği enerji paternidir.

İçinizdeki ve çevrenizdeki enerji paterni değişimi, Uzay/Zaman Kontinuum içinde yeni "sen"in varoluş frekansını yayar. Bu değişimin fiziksel etkilerini hayatınızda görebilirsiniz.

Ne tür düşünceler, sözler ve davranışlar en yararlı frekansları üretir? Galiba cevabını biliyorum ama yine de söyle.

Tabii ki cevabı biliyorsun. Olumlu düşünceler, sözler ve davranışlar süpersicim vibrasyonları içinde ya da hayat enerji paternleri içinde en yararlı frekansları üretir.

Meditasyon ve dua, enerji değişiminin hızlı formlarıdır.

Arzu ettiğiniz şeyleri imgelemek, enerjiyi hızlı biçimde manipüle eder.

Ağzınızdan çıkan sözler, yüksek enerji ayarıdır.

Bu tür aktiviteler, seni ve çevrendeki her şeyi oluşturan süpersicimlerin vibrasyonunu değiştirir.

Farkındalık boyutundaki vibrasyonel değişim, zamanı da farklı algılamayı getirir. Daha yüksek bir bilinç boyutunda, zaman ya olduğu yerde kalır ya da çok hızlanır.

Derin meditasyon içindeki bir insan, çok zaman geçtiğini sanırken, Dış Realite zamanında aslında çok az zaman geçmiştir. Bazen de dua eden ve meditasyona dalan bir insan, çok kısa bir meditasyon yaptığını sanırken, saate baktığında bir saatten fazla zaman geçtiğini görebilir.

Bu tür deneyimleri yaşayan insanlar, zamanın küçülen ve genişleyen bir şey olduğunu söyleyebilir. Aslında olan şey, sizin Zaman Koridorunda daha yavaş ya da hızlı ilerlediğinizdir. Zaman ne kısalır ne uzar.

Bu metafizikle ilgili olağanüstü kısa bir kurs. Buna metafiziksel kozmoloji de diyebiliriz. *Metaforik* bir metafiziksel kozmoloji. Ama buna "bilim" dememeliyiz. Çünkü birçok insan, bilimsel platformda bunun bilimsel olmadığını düşünüyor. Böyle düşünmekte haklılar, çünkü şu anda bilimin bildiği çerçeve içinde, bu söylenenlerin çoğunun bir anlamı yok.

Ne kadar anlamı olduğuna şaşırırsın.

Bunu söylüyorsun, peki bu kısa kursun ne kadarı hayatı ve ölümü anlamak için gerekli? Yani, öylesine çok derine girdik ki...

Teorik boyutta hayat ve ölüm sürecini, nasılı ve nedeni anlamak için çok gerekli olabilir.

Pekala. Uzay/Zaman içinde birçok "yol" olduğu fikrini biraz daha irdeleyelim...

Sınırsız yol...

Ve ben istediğim yoldan gidebilirim.

Evet. Bu daha önce gittiğin bir yol bile olabilir. Hatta aynı yoldan gitmeyi sıklıkla tercih ediyorsunuz.

Tanrım, gerçekten Yüzüklerin Efendisiyim!

Kesinlikle.
Yüzük, daire, çember daima sonsuzluğu, bütünlüğü, ebedi sevgiyi, sonsuz yolculuğu temsil eden kutsal sembol oldu.

Peki bu sonsuz yolculuk içindeysem, beni kuşatan duvarların üzerindeki fresklerin hiçbirini tanımayacak mıyım? "duvar resimlerinin" hiçbiri tanıdık gelmeyecek mi?

Oh, evet. Zaman Koridoru içinde spiral olarak yolculuk yaparken, gözleriniz bazı "resimlere" takılacak ve onu anımsayacaksınız. "Ben bunu hatırlıyorum! Her şey eskisi gibi aynı" diyecekseniz.

Deja vu!

Aynen.
Bazen de zaman tüneli içinde gezinirken, bir "mesaj" ya da "talimat" alabilirsiniz. Bu bir ikaz olabilir... "Oraya doğ-

ru gitme. O resme odaklanma" gibi. Ya da bir davet olabilir... "Resmin bu *parçasına* bak. Oradaki resmi gör" gibi.

Evet! Ben bu deneyimi yaşadım! Beni kim ikaz ediyor? Sen mi?

Sen. SEN kendine bunu söylüyorsun. Tekliğin Bireyselliği sana bu "talimatları" gönderiyor. Bu mesajlara "sezgi" "kadınsal iç görü", "psişik algılama", "dürtü" diyorsunuz.

Ben kendime konuşuyorum.

Evet.

"Gelecekteki ben", "şimdiki ben"imle konuşuyor.

Bunu böyle de ifade edebilirsin. Kendini dikkatlice dinlersen, tüneldeki tüm "zamanını" yepyeni bir gözle algılayabilirsin.

Peki... Bu söylenenleri doğru anladım mı? ...sürekli Zaman ve Uzay içinde ilerliyorum... ya tamamen yeni bir yola giriyorum...

Buna "farklı hayatlar" diyorsunuz...

... ya da aynı yolu seçiyorum.

Buna da "aynı hayatı tekrar yaşamak" diyorsunuz. Bu hayatta deja vu deneyimliyor ve "burada daha önce bulunmuştum" hissine sahip oluyorsunuz.

Ama tam bunların hepsi aynı *anda* oluyorsa...

Aynı anda oluyor. Sadece tek *Portalma* olduğunu hatırla. Uzay/Zaman Kontinuum Tekliktir. Teklikten başka bir şey yoktur.

... öyleyse Tekliğin içinde, aynı *anda* farklı noktalarda var olmalıyım. Bu konuya daha önce farklı realiteler fikrini irdelerken biraz girdik. Aynı anda iki yerde birden olabileceğimi mi söylüyorsun?

Sadece iki değil, *birçok* yerde aynı anda olabilirsin. Ve öyle oluyor.

Ben Tekliğin Bireyselliği olarak, hayatı aynı anda ardı ardına deneyimliyorum!

Şimdi tamamıyla anladın.
"Sen" olan "sen -Herşey Olan'ın Bireyselliği- kendisini sınırsız boyutlarda ifade eder.

Hep çoğul kişiliğe sahip olduğumu biliyordum!
Metafiziksel terimlerle, Kendini Çok boyutlu Bireysellikle ifade ediyorsun.

Tanrım, neden aynı konu üzerinde dönüp durduğunu anladım. Bu konunun sayısız katmanları var. Ben Tekliğin çok boyutlu bireyselliğiyim, hayatı aynı anda ardı ardına deneyimliyorum!

Tüm bunları kelimelere dökmenin zorluğunu görüyor musun? Anlattığımız şeye yaklaşmak için bile kelimeler ve deyimler uydurmak zorunda kalıyorsun.

Ama ne dediğini anlıyorum! Birçok hayat yaşadığımı ve BU hayatı birçok kez yaşadığımı söylüyorsun.

Evet. Doğru. Ama bu cümleleri geçmiş zaman diliyle kullanmazsan daha da iyi anlarsın.

Birçok hayat *yaşıyorum* ve BU hayatı birçok kez *yaşıyorum*.

Şimdi doğru söyledin.
Hemen hemen.

Hemen hemen?

Bir detay daha.

Ne?

Duvardaki resmi boyadın.

Ne?

Resmi istediğin an değiştirebilirsin.

NE?

Resme ilave yapabilirsin, bir kısmını beyaz boyayla sile-

bilirsin, bir kısmının renklerini değiştirebilirsin. Her "zaman" o resmin önünden geçerken resmi istediğin gibi değiştirebilirsin.

Oh, Tanrım. Süpersicimler benim resim fırçalarım!

Çok iyi! Harika bir benzetme.

Öyleyse HİÇBİR ŞEY eskisi gibi olmak zorunda değil!

Evet!

Bu olanakların *sonsuz* olduğu anlamına geliyor.

Öyle.

Öyleyse... öyleyse... bu sonsuza dek sürer.

Sürüyor, sevgili Tek olanım. Sürüyor.

Ölüm, fiziksel dünya ve spiritüel boyut
arasındaki geçiş... ve tekrar dönüş yoludur.

25

Pekala. İçimde ve etrafımdaki hayat enerjisinin vibrasyonunu değiştirerek, Zaman Koridorunun duvarlarındaki "resimleri" boyuyorum.

Evet.

Düşüncelerinle.

Geleceğini "düşüncelerinle" boyuyorsun.

Sözlerinle boyuyorsun.

Söylediğin her şey kendinin kim olduğunun resmini boyuyor. Hayatı nasıl algıladığının resmini boyuyor.

Davranışlarınla resmi boyuyorsun.

Yaptığın her şeyle kendini ifade ediyorsun.

Her olasılığın rengini resme koyuyorsun. Düşündüğün her şey mümkündü. Her umut, her rüya, her endişe, her kabus... hepsi resimde.

Metaforunu kuantum mekaniğiyle birleştirdin. Kuantum mekaniği, tüm olasılıkların aynı anda mevcut olduğunu söyler.

Aynen.

Ve gördüğüm olasılıkları deneyimlerim.

İşte bu. Metafor bu. Metaforun VE kuantum mekaniğin yumağı. Kuantum fiziğin gözlemlenen her şeyin gözlemleyen tarafından etkilendiğini söylediğini hatırla. Metafor, "Resmin odaklandığın bölümünü deneyimlersin" diyor.

Fizik ve metafizik aynı şeyi söylüyor. **Sadece farklı dil kullanılıyor!**

Şimdi parçaları birleştiriyorsun. Gittikçe daha net anlıyorsun.

Birçok düşünce aklından geçiyor ama hepsine aynı önemi ve dikkati vermiyorsun. Zaten istesen de veremezsin. Verseydin çıldırırdın.

Ama bazılarımız resmin büyük boyutunu çoğumuzdan daha iyi görüyor. Bu insanlara, Dikkat Eksikliği Bozukluğu, tanısı koyuluyor.

Buna "Dikkat eksikliği" değil, "Dikkat fazlalığı" diyebiliriz. Bu kişiler çoğu insandan daha geniş dikkat odaklanmasına sahip. Nihai Realitenin daha geniş boyutlarını algılıyor. Çok daha fazla "algılamaya" sahip. Bunu anladığınızda bu çocuklara ve yetişkinlere farklı davranırsınız. Bu insanların çoğuna " dahi", "medyum" ya da "indigo" diyorsunuz.

Ohhhhh, burada *her şeyi* açıklıyorsun.

Hayır, her şeyi değil.

"Her şeyi" açıklamak için daha nice sohbetler gerekiyor. Ama ne kadar sınırlı olursa olsun bu sohbeti yaptığımız iyi oluyor. Hayatın nasıl işlediğini gerçekten anlamaya başladığında, ölümün ne olduğunu anlamaya başladığında, nihayet kendini Tanrı'nın Evi'nde hissedebilirsin.

Ne zamandır bu deneyimin özlemini çekiyordun. Şimdi zamanı. Anlayışında bir üst boyuta evrimleşme zamanı. Bu yüzden bu deneyimi yarattın. Bu nedenle bu sohbeti yapıyoruz.

Kendime bu dünyada hayatı nasıl yaşayacağımı öğretiyorum.

Evet. Bunu zaten hep kendine öğretiyordun. Şimdi sadece öğrenmeyi hızlandırıyorsun. Kendine hayatın teorisini öğretiyorsun. Biraz metafor, biraz bilim, biraz metafizik ve çok miktarda spiritüellik karışımıyla kendine hayatı öğretiyorsun.

Anladım. Bunu görebiliyorum. Şimdi tüm bu bilgilerle ne yapabileceğimi bilmek istiyorum. Zaman Koridorundaki duvarları nasıl istediğim şekildeki olasılıklara boyayabilirim?

Zihninde realitenin bir parçası olarak görmek istemediğin bir şeyi gördüğünde, o resme hiç odaklanma. Hemen bir başka resmi seç.

Bu hayatın her alanı için geçerli değil mi?

Evet. "Ölüm" için de bu geçerli.

Çok şaşırtıcı. Yani, hayatımız boyunca kendi realitemizi yarattığımızı düşünmek zaten yeterince şaşırtıcı. "Ölüm"den sonra da kendi realitemizi yarattığımızı öğrenmek iyice kafa karıştırıcı.

Ölümün *olmadığını* bildiğinde hiç de şaşırtıcı değil.

Evet. Şimdi Yedinci Hatırlatmayı çok daha derinden anlıyorum. "Ölüm yoktur." Yani bizim sandığımız gibi bir ölüm yoktur.

Devam et.

Bizim "ölüm" dediğimiz deneyim var, ama bu hayatımızın "sonu" değil. Hatta gerçekte hiçbir şeyin sonu değil. "Ölüm" aslında her şeyin merkezinde olan "Elmanın çekirdeği."

Evet. Hayatınızın merkez deneyimi. Sizi varlığınızın özüne götüren deneyim. Orada yeni hayatın tohumları bulunuyor. Yeni hayatın tohumları daima çekirdektedir.

"Ölüm" *diğer tarafa* geçmeniz için deneyimlediğiniz bir şeydir. Fiziksel hayat ile spiritüel boyut arasında gidip geldiğiniz bir geçittir.

Bunun metaforun en büyük mesajı olduğunu düşünüyorum. Ruh spiritüel boyutta yaşarken bile "ölme" zamanı gelir.

Ve bu "ölme zamanı" *yeniden doğma* zamanıdır. Ruhun bir kez daha fiziksel boyutta olma zamanı.

Yeniden doğuş, Öz'e gelip, Öz'ün içinden geçerek fiziksel dünyada yeniden belirme zamanı oluyor.

Evet.

Portalma metaforu ile her şeyi çok daha net görebiliyorsun.

Bu, ruh için...

Evet, o anlama gelir. On üçüncü hatırlatmaya değindin şimdi.

ON ÜÇÜNCÜ HATIRLATMA
Doğum ve ölüm aynı şeydir.

Ölüm ve doğum deneyimi tıpatıp aynı mı?

Varlığınızın Özünde, evet. Ruhunuz için, evet. Doğum da ölüm de sadece enerji ayarlamaları. Tıpkı enerji regülatörleri gibi işlev görüyor. Bir dünyadan diğerine geçişi sağlıyor.

Doğum ve ölüm kelimeleri dünyanın tüm dillerinde ortadan kalksa iyi olur. İki durum için de *yaratıcılık* kelimesi rahatlıkla kullanılabilir.

Doğum ve ölüm yaratıcılık anlarıdır. Zirve yaratıcılık Anları.

Yani bugün bilmem kim "doğdu" demek yerine, bugün bilmem kim "yaratıldı" diyebiliriz. Bugün bilmem kim "öldü" demek yerine, bugün bilmem kim "yeniden yaratıldı" diyebiliriz.

Evet, bu harika olurdu! Çok daha doğru bir tanım olurdu!

Çok az sayıda insan "ölüm"ün ne olduğunu anlıyor. Çoğu insan, ölümü çok acıklı bir deneyim olarak görüyor. Duvardaki resmi nasıl istersen öyle boyayabileceğini söylemiştim... yarattığın resim deneyimlediğin resim olacaktır.

Ama bu çok *korkunç*. Güvendiğim insanların bana söylediği korkunç şeyler benim *hatam* değil ki.

Başka insanların senin resmini boyamalarına izin mi veriyorsun?

Hepimiz veriyoruz. Çoğu dinler yargı gününden ve cehennemden bahsediyor. Ölümle ilgili korkunç şeyleri hep güvendiğimiz insanlar söylüyor. Papazlar, rahipler, hahamlar, mollalar... doğruyu bildiklerine güvendiğimiz insanlar.

Evet. Dini din yapan da bunlar. Dinlerin takipçilerine neler söylediğini biliyorsunuz.

Peki, "cehennem", "yargı günü", "lanetlenme" Nihai Realitede yoksa neden insanlar bunları deneyimlemek zorunda?

Defalarca söylediğimiz gibi, kişi bunları deneyimlemek *zorunda* değil. Ama kendisi bu deneyimi *seçiyor*. Hiçbir inanç sisteminin sana dikte ettiklerini, takip etmek ve kabul etmek zorunda değilsin. Hiçbir kişinin öğretilerini benimsemek zorunda değilsin. Bilinçli kararla kendi gerçeğini aramayı seçebilirsin; Kendi gerçeğini yaratmak için.

Sürekli *kendi* gerçeğimi yaratabileceğimi söylüyorsun.

Zaten bunu her gün yapıyorsun. Neye inanıyorsan onu yaratıyorsun.

Ama daha önce söylediğin gibi insan hiç durmaksızın üç ayrı boyutta yaratıyor; bilinçaltı, bilinç ve süperbilinç. Neden süperbilinç yani en yüksek parçamız, lanetlenme, cehennem gibi şeyler dışında bir şeyi yaratmayı seçmiyor?

Neden başka bir şey yaratmıyor?

Her söylediğim kelimeyi dinliyorsun değil mi?

Şu anda yaşam ve ölümü en detaylı biçimde konuşuyoruz. Tabii ki dinliyorum.

İyi. Çünkü ben SENİN her söylediğin kelimeyi dinledim.

Bu ne demek oluyor?

Göreceksin.

Ne bu yaşamda ne bir sonraki yaşamda,
nasıl yarattığını bilene kadar
deneyimini değiştiremezsin.

26

Devam et. Bana sorduğun konuyla ilgili soru sormaya devam et.

Pekala. Bu konu bana çok teorik geliyor. Bilmiyorum... gerçekten bu konuştuklarımızın bir değeri olup olmadığını bilmiyorum...

Sana tekrar söz veriyorum, hayatın bütününe daha geniş boyuttan bakmanın çok büyük değeri var. Burada ne olup bittiğinin farkında olman, anlayışını derinleştirmen, düşüncelerini netleştirmen için bu sohbetin yararı büyük. Bu öğrendiklerin seni hem hayata hem "ölüme" hazırlıyor.

Peki, söylediğin gibi, süperbilinç ruhumuzun daha geniş planına sahip olan bölümü ve bizi sürekli bir sonraki en uygun ge-

lişim deneyimine yönlendiriyor. Öyleyse neden ölümden sonra bizi yargılanmak, lanetlenmek, cehennem gibi deneyimlere yönlendiriyor? Neden bilinçli zihnin bu tür fikirleri kabul etmesine ve benimsemesine izin veriyor?

Jackie'ye yazdığın mektupta, kendi sözcüklerinle ona neler söylediğini hatırlıyor musun?

Hatırlıyorum sanırım...

Mektupta şöyle demiştin, "Bazen Ruh, bilinç boyutunda asla seçmeyeceği şeyleri bilinçaltı ve süperbilinç boyutunda seçer." Bu seçimi "Büyük Plan doğrultusunda yapar."

Bana ruhumun Büyük Planının yargılanmak, lanetlenmek ve cehennem olduğunu mu söylüyorsun?

Ruhunun Büyük Planında pekala bunlar *olabilir.* Cehennem deneyiminin "acı çekmeyi" hiçbir şekilde içermediğini hatırla.

Yine de, eğer "süperbilinç" diye bir şey varsa, kasıtlı olarak, acı çeksem de çekmesem de benim cehennem deneyimi yaşamama neden olacak bir seçimi yapabileceğine inanamam. Ayrıca, daha iyi kavramam için, ölüm sonrasında *inandığımız* şeyleri yaşayacağımız konusunu, büyük emek vererek uzun uzun anlatmıştın. Ölüm sonrası deneyiminin *bilinçli seçim* sonucu olarak yaşandığını söylemiştin.

Şimdi ise tam zıddını söylüyorsun! Şimdi, yaşayacaklarımın *süperbilinç seçimi* sonucu olduğunu söylüyorsun. *Hangisi doğru?*

İkisi de.

İkisi de mi?

Bilinçli Boyutta yaratmayı seçtiğin şeylerin süperbilincinin seçimi olabileceğini hiç düşündün mü?

Neden? Neden bunu yapsın ki?

Belki de kendini Bilmek için, Deneyimleyerek ve Hissederek Tamamlanmanı istediği için.

Bu ne anlama geliyor?

Kendi realitenin Yaratıcısının sen olduğu anlamına geliyor.

Süperbilinç parçam, bilinçli parçamın yaratıcı olarak kendimi deneyimlemem için bu seçimi yapmasına izin veriyor yani, *yaratılan şey benim için kötü bile olsa*?

"İyi" ve "kötü" diye bir şey yok. Nihai Realitede bu ayrımlar mevcut değil. İyi ve kötü, zihnin yargılarıdır.

Yargıyı nerede yaptığımın ne önemi var? Eğer "cehennem-deysem" ve zihnim "işte bu cehennem" diyorsa, bu benim için yeterli. "Her şey zihninde" demek benim için bir şey ifade etmiyor! Önemli olan *neyi deneyimlediğim.* Bu deneyimi NASIL yarattığımın pek önemi yok.

Ama olmalı.

Niçin?

Çünkü ancak NASIL yarattığını bilirsen, değiştirebilirsin.

Nasıl yarattığını bilene kadar ne bu hayatta, ne bir sonraki hayatta deneyimini değiştirebilirsin.

Eğer "cehennem" deneyiminin kendin tarafından *kendi zihninde* bilinçli olarak yaratıldığını *bilirsen*, bu deneyime anında son vermenin formülünü de bilmiş olursun.

Nasıl?

Aklını kaybediyor olmalısın.

Bu sohbet bitene kadar kaybedeceğim zaten!

Sabırlı ol dostum. İyi gidiyorsun.

Cehennem yerine cenneti deneyimleyen insanların hepsine "akıllarını kaybettikleri" söyleniyor. Onlar da diğer insanlar gibi aynı durumlarla yüzleşiyor ama deneyimleri farklı oluyor.

Don Kişot gibi.

Don Kişot gibi. Kimi insan dünyada kendine cehennem hayatı yaratıyor, kimi ise cennet.

Bu, insanların hayatlarında olan bitenlere bağlı, değil mi?

"Olan bitenlerin" nasıl olup bittiğini sanıyorsun?

Nasıl düşündüklerine göre.

Doğru. Bunu unutmayacağın bir şekilde söyliyeyim:
İnsanın yaşamında ne olup bittiği,
İnsanın yaşamında olup bitenlerdir.
Çünkü ne oluyorsa önce insanın zihninde oluyor.

Olan şey, olduğunu *düşündüğümüz* şey, olacak şey, olacağını *düşündüğümüz* şey oluyor.

Büyük ölçüde, bu doğru.

Burada Yaratıcılığın üç Aracı (düşünce, söz ve tutum) ve Deneyimin üç Boyutu (bilinçaltı, bilinç ve süperbilinç) devreye giriyor.

Doğru. Ve düşünce çok güçlü bir araç, çünkü üç boyutta da kullanılıyor.

Peki sözler? Süperbilinç boyutunda sözler kullanılmıyor mu? Süperbilinç bizimle sözlerle iletişim kurmuyor mu?

Hayır. Sözler zihnin yarattıklarıdır. Bilinçli zihinden, süperbilinç farkındalığına geçtiğinde, orada sözün olmadığını görürsün.

Bu boyut farkındalığına, meditasyon, dans, bir ritüel aracılığıyla ya da başka bir yolla ulaştığında orada sadece duygular (vibrasyonlar) olduğunu bilirsin.

Çoğu insan bir şey hissettiğinde, derhal bu duyguyu bilinçli zihinleriyle yorumlamaya ve "kelimelere dökmeye" çalışır. Bu yararlı olabilir de olmayabilir de.

Usta dürtüsel olarak bunu yapmaz. Usta sadece duyguyu hisseder, duyguya izin verir ve duyguyu dolu dolu hissederek deneyimlemeyi seçer. Daha sonra, bu duyguyu "kelimelere dökmenin" bir yararı olup olmayacağına karar verir.

Duygular ilk düşüncelerinizdir, saf düşünceniz. Duygu sözsüz düşüncedir. Hiçbir şey "söylemeden" çok şey söyler. *Duygular, ruhun dilidir.*

Kelimeler, ikinci düşüncelerinizdir. Sözler, duygularınızı anlaşılır sesler çıkararak kavramlaştırma çabalarınızdır. *Sözler, zihnin dilidir.*

Ustalar, duygularını hisseder ve üzerinde düşünmeye çalışmaz. Böylece hayatın tüm karmaşasından kaçınırlar. Bu, yollarını daha az zahmetli kılar.

Davranışlar (tutum), üçüncü düşüncelerinizdir. Davranışlar, kavramsallaştırdığınız şeyleri fizikselleştirme çabalarınızdır.

Davranışlar, bedenin dilidir.

Duygularınızı sözlere, sözleri davranışlara dönüştürme sürecinde, çok şey "tercüme" esnasında kaybolur. Usta bunu bilir. Bu nedenle deneyimleri birbirine dönüştürme sürecinde çok dikkatlidir.

Çoğu insan, çoğu zaman gerçekten
önemli olmayan şeylere odaklanıyor.

27

Yaratıcılık Araçlarından bahsederken, ölümün bir yaratıcılık anı olduğunu özellikle vurguladın.

Çünkü öyle ve çok az insan böyle düşünüyor.

Eğer daha fazla insan böyle düşünseydi, ölüm bu kadar üzüntü verici bir deneyim olmazdı.

Hiç üzüntü olmazdı. Giden kişi için hiç değil. Üzüntü yerine kutlama olurdu.

Ölüm, insanın çok güçlü olduğu bir an. Çünkü kendisinin kim olduğunu ölüm süreci içinde çok daha büyük boyutta deneyimliyor insan.

Bu süreci yeniden anlatır mısın?

"Ölüm" sizi Varlığınızın Özüne ve bir sonraki realiteye yönlendiren enerjidir.

Bu konuya yani "enerji ayarlaması" konusuna yeniden döneceğiz.

"Doğum" ve "ölüm" Saf Yaratıcılık anlarıdır. Çünkü Hayat enerjisi fiziksel dünyada kendisini ifade etmek için vibrasyonunun frekansını yükseltiyor ve spiritüel boyutta kendisini ifade etmek için vibrasyonunu azaltıyor. Yani doğum ve ölüm enerjinin "ince ayar" anları.

Tüm evren bu şekilde doğdu. Siz de bu şekilde doğdunuz.

Ve işte sır. Doğduğunuzda spiritüel boyuttan getirdiğiniz enerji önemli. Bu enerji maddeye dönüşerek fiziksel dünyada sizi yaratıyor.

Ölüm anında ise tam zıddı oluyor. Fiziksel dünyadan getirdiğiniz enerjiyi ölümle spiritüel boyuta taşıyorsunuz.

Bana hiç kimse böyle anlatılmamıştı daha önce. Öyle çok şey zihnimde netlik kazandı ki.

İyi. Çünkü bu çok önemli bir konu. Ölüm deneyimine getirdiklerin bilinçli de bilinçsiz de olabilir. Ne yaptığının tam farkındalığına sahip de olabilirsin, her şeyden bihaber de olabilirsin.

Bu nedenle şu yaptığımız sohbet çok önemli.

Bu sohbetin amacı *ne yaptığının tümüyle farkında olmanı* sağlamak. Sen kendini bu sohbete davet ettin, çünkü KENDİNE bazı şeyleri hatırlatmak istedin.

Realiteni, dışarıya yaydığın enerji vibrasyonuyla yaratıyorsun.

BUNLARI DAHA ÖNCE DUYDUĞUNU SÖYLEYEBİLİRSİN AMA HİÇ DE BİLİYORMUŞ GİBİ DAVRANMIYORSUN.

BU NEDENLE KENDİNE TEKRAR TEKRAR HATIRLATIYORSUN.

Eğer "bilseydim" nasıl davranırdım?

Eğer gerçekten bunu anlasaydım, bu sohbeti zaten bildiğimi "düşündüğüm" şey üzerinde tekrar tekrar yapmak zorunda kalmasaydım, nasıl davranırdım?

Öncelikle zihninde asla olumsuz düşünceler barındırmazdın.

İkinci olarak, eğer olumsuz bir düşünce zihninden geçiverseydi, onu hemen zihninden atardın. Bilinçli olarak başka bir şey düşünmeyi seçerdin. Anında o konuyla ilgili *düşüncelerini değiştirirdin.*

Üçüncü olarak sadece Gerçekten Kim Olduğunu anlamaya başlamakla kalmaz, bu yüceliğine saygı duyar ve hayatına yansıtırdın. Bildiklerinin Deneyimlerine yansıtarak kendi tekamülünün (ruhsal gelişiminin) hangi seviyede olduğunu ölçerdin.

Dördüncü olarak, kendini tam anlamıyla severdin, olduğun gibi.

Beşinci olarak, başkalarını tam anlamıyla severdin, oldukları gibi.

Altıncı olarak, hayatı tam anlamıyla severdin, olduğu gibi.

Yedinci olarak, herkeste her şeyi affederdin.

Sekizinci olarak, asla kimseyi bilerek incitmezdin. Ne duygusal olarak ne fiziksel olarak. Hele hele Tanrı adına asla.

Dokuzuncu olarak, birisinin ölümüne yas tutmazdın; bir an bile. Kaybettiğin için üzülebilirsin ama öldüğü için asla.

Onuncu olarak, asla kendinin öleceğinden korkmazsın, öleceğin için üzüntüye kapılmazsın; bir an bile.

On birinci olarak, her şeyin vibrasyonunun farkında olursun. *Her şeyin.* Yediğin, içtiğin, giydiğin, seyrettiğin, okuduğun, dinlediğin... ve en önemlisi düşündüğün, söylediğin ve yaptığın her şeyin farkında olursun.

On ikinci olarak, kendi enerjini, hayat enerjisiyle uyumlu hale getirmek için ne gerekiyorsa onu yaparsın. En iyi bildiğin "doğru"lara göre yaşarsın.

Özür dilerim, ama tüm bunlar nasıl olur? Örneğin, giydiğim giysinin, yediğim yemeğin "vibrasyonlarının" nasıl farkında olabilirim? Düşündüğüm, söylediğim ya da yaptığım şeylerin "vibrasyonunun" nasıl farkında olabilirim?

Çok basit. Nasıl hissettiğine dikkat et.

Şimdi birisinin, "şu New Age fasafisosuna bak, *duygularınla temasa geç*" dediğini duyar gibi oluyorum.

Fasafiso olarak düşünenler, hayatı fasafiso olarak yaşayacaktır. Söylenenlerdeki bilgeliği görenler, yepyeni bir dünyaya kapılarını açacaklardır.

Bunun nasıl yapılacağına dair öneriler?

Bu bir odaklanma konusu. Çoğu insan, çoğu zaman gerçekten önemli olmayan şeylere odaklanıyor. Oysa her gün

birkaç dakikalarını neye odaklanacaklarını seçmeye ayırsalar, hayatlarını tümüyle değiştirebilirler.

Bedeniniz çok yüksek boyutta harika bir duyarlı enerji reseptörü (algılayıcısı) aracı. İster inan ister inanma, elini açık büfedeki yiyeceklerin on beş santimetre üzerinde gezindirerek, o anda hangi yiyeceklerin sana yararlı olduğunu hissedebilirsin. Aynı şeyi o gün dolabındaki giysilerin üzerinde yaparak, o gün hangi giysinin senin için en uygun olacağına karar verebilirsin. Alışverişe çıktığında neleri alacağını aynı yöntemle seçebilirsin.

Bir insanla birlikte olduğunda, düşüncelerini dinlemeyi bıraktığında, duygularını dinlemeye başladığında, o insanla iletişimin -ve enerjinin kalitesi- büyük ölçüde artacaktır.

Karmaşa yaşadığında ve çaresizlik içinde evrenden yanıt beklediğinde, her soruyu yanıtlayan parçanı da devre dışı bırakıyorsun. Ne yapacağına karar vermeye çalışmayı bıraktığında ve ne olmayı arzu ettiğini seçmeye başladığında, çelişkilerin yok olduğunu ve çözümlerin gözünün önünde belirmeye başladığını göreceksin.

Düşüncelerin ve sözlerin vibrasyonlarını ölçmek konusunda çok az insanın kendi düşünce ve sözlerinin vibrasyonlarının hafifliğini ya da ağırlığını ölçmek konusunda zorluk çektiğini göreceksin. Çoğu insan, bunları kolayca değerlendirebiliyor.

Evet, ama -burası zurnanın zart dediği an- çok az insan bunu değerlendiriyor. En azından bu benim gözlemim. Tanrım, ben de bunu yeterince yapmıyorum.

Şimdi yapmaya başlayabilirsin.

Haklısın, çok az insan sezgisel ve psişik yeteneklerini, bir şey düşünmeden, söylemeden ve yapmadan önce, kendi derinliklerine ulaşmak için kullanıyor. Çoğu insan, sonradan bile yapmıyor. Bunu yapsanız, hafiflikten başka bir şey hissetmezdiniz. Ağır vibrasyonları olan hiçbir şeyle bağlantılı olmak istemezdiniz. Gözlemlediğiniz, yarattığınız, deneyimlediğiniz ve ifade ettiğiniz her şeyde vibrasyonun hafif olmasına özen gösterirdiniz. Ağır vibrasyonu olan hiçbir şeyle ilgilenmezdiniz. Buna "aydınlanma" deniliyor ve çok kısa zamanda sonuçlarını alıyorsunuz.

Evrenin simyası olağanüstü. Sözlükleriniz "simya"yı "izah edilemeyen veya gizemli dönüşüm" olarak tanımlıyor. Tam da böyle. Enerji ve madde bireysel ve kolektif realitede spesifik sonuçlar yaratmak için manipüle edilebiliyor.

Bu da bizi on dördüncü hatırlatmaya getiriyor.....

ON DÖRDÜNCÜ HATIRLATMA
Hayatta da ölümde de, sürekli yaratıyorsunuz.

Yaratıcılığın nasıl olduğunu size birçok kez anlattım. Bu yaratıcılığın sürekli olduğunu anlamanız sizin yararınızadır. Yaratıcılık asla sona ermez. Her düşünce, her söz, her davranış yaratıcıdır. Varlığınızın Özünden yayılan her vibrasyon, sizi yeniden yaratır. Her an değişiyorsunuz. Geleceğiniz an be an inşa ediliyor. Tek bir kararla, tek bir hissedişle değil. *Adımlara* dikkat etmelisiniz. "Büyük anlar" ve "Büyük kararlar" bu adımlarla kendini yaratıyor.

Ölüm ve doğum yaratıcılığın en büyük anları. Çünkü bu

anlar Sonsuz Hayat Döngüsünün Enerjisinin kendisini spiritüel boyutta (ölümde) ve fiziksel boyutta (doğum) ifade etmesidir.

Bu sohbet gerçekten olağanüstü bir sohbete dönüşüyor. Önce algılama teorisi ve kuantum fizik, sonra süpersicim teorisi ve metaforik metafiziksel kozmoloji... ve şimdi simya! *Vaaayyyyy!*.

Ama zaten bu sohbet sona ermeden Özle birleşme ya da yeniden birleşme ile ilgili daha derin bilgiler vereceğini söylemiştin. Bu konuyla ilgili sorular sorabilir miyim?

Tabii ki. Ama sana en basit sözlerle tekrar söylemeliyim. Çünkü tanımlanamayanı tanımlamaya çalışmaya sözler yetmeyecektir.

Belki zihninin içindeki resme bir başka resim ilave etmek işimizi kolaylaştıracaktır.

Yine resimlerle...

Evet, söylediğin gibi bir resim, bin sözcüğe bedel.

Şimdi *Portakalma* çekirdeğinin, Öz olduğunu biliyoruz, değil mi?

Evet, bunu anladım.

İyi. Şimdi bu Özü bir oda olarak düşün. İstersen bu odaya bir şekil ve renk ver.

Pekala. Bu odayı parlak, metalik, altın bronz bir silindir kap olarak düşündüm.

Harika. İstediğin şekli ve rengi ver. Şimdi bu odaya açılan kapının üzerinde bir tabela var. Tabelada "ÖLÜM" yazıyor. Bu odaya açılan öte uçtaki kapının üzerindeki tabelada "DOĞUM" yazıyor.

Bunu gözünde canlandırabiliyor musun?

Evet.

Tamam. Şimdi "ÖLÜM" yazılı kapıdan geçip kapıyı kapadığında kapının arka tarafında "FİZİKSEL DÜNYA" yazıldığını göreceksin.

Geldiğim yer.

Evet. Diğer kapının iç tarafında ise "SPİRİTÜEL BOYUT" yazılı.

Görebiliyor musun?

Evet, görüyorum.

Bana tekrar et.

Bana inanmıyor musun?

Sadece emin olmak için.

Peki... *Portalma*'nın tam göbeğinde bir oda var. İki kapılı. Bu kapıların dışında *Ölüm* ve *Doğum* yazıyor. Aynı kapıların içinde *Fiziksel Dünya* ve *Spiritüel Boyut* yazıyor. İki kapı da içeride aynı odaya, aynı deneyime açılıyor ve iki kapı da dışarıda tümüyle farklı deneyimlere açılıyor.

Aynen böyle.

Bu odada her iki kapıya da yönelebilirsin. İki kapının ötesinde değişik formlardaki hayatı bulabilirsin. Özden çıkmanın iki yolu var. Bir kapı fiziksel dünyaya, diğer kapı spiritüel boyuta açılıyor.

Şimdi anladım. Şimdi görebiliyorum.

Tamam. Bir son detay daha... ve metafor tamamlanacak.

Dinliyorum. Devam et.

Daha önce uzun bir koridorda ya da bir tünelde yürüdüğünü hayal ediyordun. Buna Zaman Koridoru demiştik.

Evet.

Koridorun duvarlarında, tavanında, tabanında freskler, yani duvar resimleri vardı, hatırla? Resimler tüm koridor boyunca.

Hatırlıyorum, evet. Resimleri ilerledikçe istediğim gibi boyuyorum.

İyi. Şimdi koridorun sonundaki kapıya geliyorsun ve kapının üzerinde "ÖLÜM" yazıyor.

Tamam. Şimdi ne yapıyorum? Kapıdan içeri mi giriyorum?

Doğrudan değil. Kapı doğrudan odaya açılmıyor. Ama

ufak bir pasaj var. Bu pasaja girdiğinde arkandaki kapı açık duruyor. Bir geçit... geçiş anı. Sana bir şeyler "olduğunu" hissediyorsun. Sadece bir geçide girdiğini değil, bir *geçiş yaşadığını* hissediyorsun. Bu geçitte ölümün üç evresinden geçiyorsun. Burada sanki bir şeyler geçip gidiyor.

Geçip giden şey, artık kendini fiziksel beden olarak hissedememen. Hâlâ kendini BİRİSİ gibi hissediyorsun ama bu his artık fiziksel bedene sahip olduğun duygusunu içermiyor.

Burada tüm fiziksel sınırlardan, deneyimlerden ve duyulardan arınıyorsun. Artık bedenin olmasa da hâlâ son derece canlı olduğunun farkındalığı "ölüm"ün ilk kademesi oluyor.

Üzerinde ÖLÜM yazılı kapı arkanda hâlâ açık. Dönüp kapıdan dışarıya baktığında fiziksel dünyayı görebiliyorsun. Artık ölümün ikinci kademesine ilerliyorsun. Bu kademede neyi deneyimlemeyi beklediğine göre farkındalık veya karmaşa ya da neyi bekliyorsan onu yaşıyorsun. İkinci kademe süresince açık kapıdan fiziksel dünyaya gidip gelebiliyorsun. Orada kendini fiziksel duyularla algılamıyorsun ama kendi varlığını güçlü bir şekilde hissediyorsun. Hâlâ bedeninde olan yakınların da varlığını ve orada olduğunu hissedebilirler.

"Ölüm"den sonra hiçbir şey olmadığına inanıyorsan, ölümün ikinci evresinde "hiçbir şey"e geçiyorsun ve hiçbir şey deneyimlemiyorsun. Bu durumu daha önce anlattım.

İkinci evrede arzu ettiğin kadar kalabiliyorsun.

İkinci evrede kalmayı sana arzu ettiren şey ne oluyor? Niye devam etmek istemeyesin ki? Hatta gidilecek olan üçüncü kademeden haberdar mısın?

Ölümden sonra her deneyim kendine özgüdür. Kendi yaratıcılığın olan "cehennem" de, "cennet" de, "hiçbir şey" de ya da başka yaratılmış realite de kendine özgüdür. Bu "realite"lerden ne öğrenmek istiyorsan öğreniyorsun... ve yoluna devam ediyorsun.

İkinci evrede, hâlâ bedenlerinde olan sevdiklerimin yanına ruh olarak dönüyor muyuz?

Ruh fiziksel dünyada kalan sevdiklerinin yanına dönmeyi seçebilir. Sıklıkla ruh sevdiklerini bedeni terk etmeden önce bile ziyaret eder.

Evet, Maggie Berry bunu yaptı. Birçok kişi bunu yaptı. Babam yaptı. Babam, rüyamda bana gelerek, artık gideceğini söyledi. Ertesi sabah telefonda, akşam ölmüş olduğunu öğrendim.

Maggie Berry, Denver'de Core Matters isimli bir dönüştürücü liderlik organizasyonunun kurucusu ve vizyoneriydi. Yakın arkadaşı ve organizasyon partneri Tom LaRotonda Haziran 2005'te, arkadaşının ölümünden bir yıl sonra bana bu çok şaşırtıcı hikayeyi anlatmıştı. Arkadaşının ölümcül hastalığını biliyordu.

"23 Haziran 2004 sabahı, Maggie ile paylaştığımız ofisteydim. Tüm randevularımı iptal etmiş, masamda şaşkın bir şekilde oturuyor, ne yapacağımı bilemiyordum. Üzgün ya da kızgın değildim... sadece her şey gerçekdışı geliyordu.

"Maggie, bakımevindeydi ve gerçekten onunla birlikte olmak istiyordum. Ama hiçbir ziyaretçi istemediğini

biliyor ve onun bu arzusuna saygı gösteriyordum. Ayaklarımı masaya uzatıp gözlerimi kapadım ve meditasyona başladım. Birden Maggie'nin sesini net bir şekilde duydum. "Merhaba, ortak" dedi. Birbirimize bu şekilde hitap ederdik. Bir anda zihnimde bir vizyon belirdi... Maggie önümde tebessüm ederek duruyordu.

"Onu gördüğüme çok sevindim. Tüm saçlarını kaybetmiş ve bedenini kanserin yiyip bitirmiş olduğunu bilmeme rağmen şimdi önümde son derece sağlıklı ve ışıltılı bir canlılıkla duruyordu. Bana yaklaştı ve kucaklaştık. Sonra iki elimi de avuçlarına aldı ve bana şunları söyledi, 'Tom, gitme zamanım geldi. Sen hariç herkesle vedalaştım. Seninle vedalaşmayı sona sakladım."

"Sonra elimi tuttu ve el ele yürümeye başladık. Bana onun için yaptığım her şey için teşekkür etti ve beni ne kadar çok sevdiğini söyledi... ben de ona aynı şeyleri söyledim. Birden durdu ve ellerimi bıraktı, hâlâ elini tutmaya çalışmama rağmen. Bana, 'Zamanı geldi... gitmek zorundayım. Seni seviyorum ortak!' dedi ve koşarak uzaklaştı. Gözlerimi açtığımda gözüm dizüstü bilgisayarımın saatine takıldı. Saat 11:44'ü gösteriyordu.

"Ne olup bittiğinden emin değildim. Biraz temiz hava almak için dışarıya çıktım. Her zaman cep telefonumu yanımda taşır ve Maggie'nin kocası Butch'dan herhangi bir haber gelmesini beklerdim. Ama bu kez telefonu yanıma almayı unuttum. Beş dakika kadar sonra ofise döndüğümde telefonda Butch'dan bir mesaj vardı. Mesajın alınma zamanı 11:45 idi. Hemen Butch'u aradım. Butch hemen bakımevine gelmem gerektiğini güçlü bir şekilde hissettiğini söyledi. Hemen geleceğimi söyledim. Butch, acele etmemi, yoksa Maggie'nin daha fazla dayanamayabileceğini söyledi.

"Bakımevine vardığımda Butch beni karşılayarak hemen odaya götürdü. Maggie hâlâ yaşıyordu ama şuuru yerinde değildi. Son nefesini verene kadar bir saat daha yaşadı. O an hayatımın en kutsal anıydı. Maggie öldükten sonra ailesine, ofise dönerek eşe dosta haber vereceğimi söyledim.

"Ofise döndüm ve aramam gereken insanları aradım ve bir e-mail yazarak onun başlattığı ve ikimizin büyüttüğü organizasyon üyelerine gönderdim. Yapmam gerekenleri bitirdiğimde Denver'da en sevdiğim park olan City Park'a gittim. Parktaki iki gölden birisinin kenarına gidip oturdum... şaşkındım... ağlıyordum. Her durumda Maggie'nin herkese sıkça gönderdiği bir mesajı vardı: *Hayatı hazla yaşa. Hayat haz duyarsan anlam kazanır...* Şimdi bu mesajı içime sindirmeye çalışıyordum. Orada bir saat kadar oturup biraz sakinleştikten sonra, bir mesaj gelip gelmediğini kontrol etmek için ofise dönmeye karar verdim.

"Ofise dönerken, trafik çok yoğundu ve gittikçe sinirlendiğimi fark ettim. Hayatımın en önemli spiritüel anlarından birini yaşadıktan sonra, yine korku ve kızgınlık hissetmeye başlamıştım.

"Trafik ışıklarında durmuş, öfkeden burnumdan solurken, önümdeki dev cipin plakasına gözlerim takıldı... Plakada HAZ yazıyordu.

"Yüksek sesle kahkaha atmaya başladım.

"Maggie bana yine mesaj gönderiyordu. Bana özgür ve mutlu olduğunu söylüyordu, hayatı yaşamanın tek yolunun hazla yaşamak olduğunu hatırlatıyordu.

"Artık kapımın üzerinde bu plakanın bir kopyası asılı. Bana ve plakayı gören herkese Maggie ilham olmaya devam ediyor."

Tom, bana bu hikayeyi anlattığında çok şaşırmıştım. Bu tür şeylerin olduğunu daha önce işitmiştim ama ilk kez böyle bir deneyim yaşayan insanla tanışmıştım. Bu tür şeyler oluyor.

Oh, evet. Tamamen gerçek. Bazen ölmeden önce, sıklıkla ölümün ikinci evresinde ruhunuz sevdiklerinizi "ziyaret eder".

Hazır olduğunuzda, ölümün üçüncü evresine geçersiniz. Artık arkanızdaki kapı kapanmıştır. Sadece önünüzdeki pasajı görürsünüz. Bu pasajın uzunluğu, hayat boyunca kat ettiğiniz mesafeden çok daha kısadır. İlk koridora gelmek yıllarınızı aldı ama şimdi olağanüstü hızla ileriye doğru uçtuğunuzu hissedersiniz.

Bu pasajın sonunda bir Işık noktası vardır. Pasajın kendisi gittikçe küçülürken Işık parlak, güvenli ve davet edicidir.

Bu pasajın duvarlarında resimler var mı?

Hayır. Varlığınızın Özü olan odaya açılan bu pasaj, biraz loştur. Ama karanlık değil. Yumuşak, ılık ve ışık huzmelerinin hafifçe aydınlattığı bir loşluğu vardır. Huzmeler pasajın sonundan gelmektedir. Işık, önce bir nokta gibidir ama pasajda uçarak hızla ilerledikçe gittikçe büyür... büyür...

...ve nihayet Her Şey Işık olur.

Ölümde, tüm bireysel kimliklerinizden soyunursunuz, sizin sizden ayrılışı nihayet sona erer.

28

Birleşme anının gücü harikuladeliği tanımlanamaz. Bu anda kavranan bilgiyi bilinçli zihin boyutunda algılamak ve özümsemek mümkün değildir. Sadece süper bilinç boyutunda algılanabilir.

Birleşmeden hemen önce ruh Işık karşısında durarak, Öz'ün ışığıyla yıkanır. Geçitte ilerlerken tüm korkular, tedirginlikler ortadan kalkar. Öz, saf sevginin ışığını etrafa yayar. Ruh kendisini tümüyle *sarmalanmış* hisseder.

Dondurmanın sıcak çikolata sosuyla kaplandığını düşün. Yeni gelen ruh, kendisini tatlı ve sıcak bir akışın içinde hisseder. Ruhu tümüyle kaplayan yumuşak bir sıcaklık.

Fiziksel duyu dünyasında bu hissedilen duyguyu tanımlayacak bir sözcük yoktur. Tümüyle görülme ve anlaşılma duygusu. Artık gözden kaçan, gizlenen hiçbir şey yoktur.

Kendisini "iyi" ve "kötü" yönleriyle tanımlayan ruha ait her şey şimdi gözler önündedir. Tüm "iyi" ve "kötü" şeyler Işık tarafından yavaşça emilir. (Işık, her şeyi "kendisi" olarak

kabul eder.) Bir tür enerji geçişimi ile utanç ve gururun en küçük damlaları bile erir. Ruh artık hoş bir boşluk içindedir. Kendine tuttuğu hiçbir şey kalmamıştır. Kendisini artık sadece Açıklık olarak hisseder.

Bir zamanlar utanç ve gururun bir arada varolduğu bu Açıklık, yeni bir duyguyla dolar. Önce ruhun sanki dışı sosla kaplanmış gibi gelir ama sonra ruh içinin dolduğunu da hisseder. Dediğim gibi bu duygu kelimelerle tanımlanamaz. Çünkü bu duygu çok devasadır. Binlerce duygunun içinde birleştiği bu tarif edilemez duygu yavaşça ruhu doldurur.

Tanımlama duyguyu ifade etmekte zayıf kalsa da, sıcacık bir kucaklayış, derinden rahatlatıcı, tümüyle değer veriliş, önemli hissediş, derin takdir, sevecen şefkat, tümüyle anlaşılmışlık, tümüyle affediliş, uzun zamandır beklenen ve özlenen, sıcak bir 'hoş geldin'le karşılanış, en yüksek saygıyı görüş, varlığı kutlanan, tümüyle korunan, mükemmel görülen, koşulsuz seviliş duygularının toplamı gibidir.

Bireysel benliğinden özgürleşmekten ufakcık bir tedirginlik ve pişmanlık duymaksızın, ruh Işığa ilerler... birleşir.

Işıkla birleştiğiniz anda, kendinizi erimiş hissedersiniz. Bu "erime" kimlik değişiminizi tamamlar. Artık kendinizi fiziksel dünyadaki kimliğinizle tanımlamanız sona ermiştir.

Ölümden sonraki yaşamın bu karakteristik özelliği aslında ölümün ilk evresinde başlar. Bu özellik, ilk evrede kendi yarattığınız deneyimi (buna yarattığınız cehennem de dahil) acısız ve ıstırapsız yaşamanızı sağlar. Işıkla kucaklandığınızda ruhunuzla birleşirsiniz. Artık kendinizin sadece beden, sadece zihin, hatta sadece spirit olmadığınızı ama tüm bunların hepsi olduğunu anlarsınız. İşte tüm ölüm süreci budur.

Söylediğimi hatırlayın. *Ölüm süreci kimliğinizi yeniden tanımlama sürecidir.*

Ölümün ilk evresi, sizi bedeninizden ve bedeninizle ilgili düşüncelerinizden özgürleştirir.

Ölümün ikinci evresi, sizi zihninizden ve zihninizle ilgili düşüncelerinizden özgürleştirir.

Ölümün üçüncü evresi, sizi ruhunuzdan ve ruhunuzun bireyselliği ile ilgili düşüncelerinizden özgürleştirir.

Artık üç boyutunuzu yaratan enerjilerin toplamı olursunuz.

Ölümde, tüm bireysel kimliklerinizden soyunursunuz, *sizin SİZDEN ayrılışı nihayet sona erer.*

Biliyor musun, bir an burada deneyimlediğim Tanrı tarafından karşılanacağımı söyleyeceğini sanıyordum.

Tam da burada bunu söylüyoruz.

Ama dedin ki...

Hâlâ kendini ve Tanrı'yı ayrı ayrı olarak düşünüyorsun. Tekrar söylüyorum. Böyle bir ayrılık yok.

Fiziksel hayatın içindeyken, buna inanmakta zorlanabilirsin ama Birleşme Anında hiçbir şüphe kalmayacaktır.

Tanrım, bu kulağa harika geliyor! Bekleyemiyorum!

Beklemek zorunda değilsin.

Kendini sevgiye bıraktığında
ve ruhunun gitmek istediği yere gitmesi için
yol göstermesine izin verdiğinde hiç zorluk çekmezsin.

29

Bu da sıkça tekrarladığın şeylerden biri. Her şeyle Bir olduğum birleşme anı için ölmeyi beklemem gerekmediğini iyice anlamamı istiyorsun.

Bu birleşmeyi ve bu bilinci fiziksel yaşamında da gerçekleştirebilirsin. Birçok insan gerçekleştirdi.

Zaten meditasyon, derin dua, bazı ritüeller aracılığıyla insanlar uyum ve huzurun olduğu yüce rezonans boyutuna ya da birliğe ulaşıyor.

Peki, bunu gerçekleştirmek için, bize verebileceğin ipuçları var mı?

Tüm hayatın harikuladeliğini ve huşusunu deneyimlediğin bu aşkınlık anlarına kendini açabilmek için saf ve ger-

çek arzuyla deneyimlemeyi istemek yeterlidir. Birçok insan bu Birlik içinde eriyişi spontane olarak yaşıyor. Bazen sıradan bir aktivite içindeyken; bulaşıkları yıkarken, halıyı süpürürken, arabayı yıkarken, bebeği giydirirken, işte bir proje üzerinde çalışırken, araba kullanırken, duş alırken...

Bir anda, hiçbir neden ya da işaret olmaksızın, "ayrılık" duygusu tümüyle yok oluyor ve *her şeyle bir olduğunu* deneyimliyorsun. Genellikle bir an hissediliyor, sonra her şey "normal"e dönüyor. Ama o an asla unutulamayacak bir an oluyor.

Böyle bir şey olursa ne yapmalıyız?

Ne yaparsan yap, sadece olanı yok sayma. Çoğu insan, bu deneyimin anlamını kaçırıyor ya da görmezden geliyor. Eğer böyle bir deneyim yaşadıysan, belleğinde o ana geri dönebilirsin ve yaşadığın duyguların çoğunu yeniden yakalayabilirsin. Daha uzun bir deneyim için, o anı bir başlangıç noktası ya da kıvılcım anı olarak kullanabilirsin.

Birlik deneyimine istedikleri anda ulaşabilen ve orada uzun süreler kalabilen insanlar var. Bazıları hayatlarının sonuna kadar bu deneyimde kalabiliyor. Bu sadece bir odaklanma durumu ya da tüm varlık merkezlenmesi.

"Tüm varlık merkezlenmesi"?

Yine kelimelerle sorun yaşayacağız. Bazı deneyimleri kelimelerle tanımlamak çok zor. Bu nedenle yapabildiğin ölçüde zihninde resimler oluşturmaya teşvik ediyorum.

Zihnindeki resimler metafor olsa bile, sizi "bilme" duygusuna kelimelerden daha çabuk getirebiliyor.

"Tüm varlık merkezlenmesi" derken hayatının şimdi, şu anında *tümüyle var olmayı* kastediyorum. Bedeninin, zihninin veya ruhunun en küçük parçasının bile "başka yerde" olmaması hali.

Bu durum, çoğu insan için çok nadir bir durum ama olabilir bir durum. Bazı insanlar tüm varlık merkezlenmesini düzenli olarak gerçekleştirebiliyor.

Kararlılıkla ve sebatla zihnini her şeyden uzaklaştırıp şimdiye, şu ana getirebilirsin. Bazılarınız bu deneyime "merkezde olmak" ya da "tümüyle mevcut olmak" diyor.

Ram Dass *(Şimdi Burada Ol)* ve Eckhart Tolle *(Şimdinin Gücü)* bu konuda kitap yazdı.

Bu anı yaşamanın bir yolu aynada gözlerinin içine bakmaktır. Çok basit ve bir o kadar güçlü bir yol.

İş, gözlere derinden bakarken rahatsız olup başını çevirmemekte. Eğer bir dakika süresince kendi gözlerine bakmayı sürdürürsen, kendine öylesine şefkat ve sevgi duymaya başlayacaksın ki, neredeyse bu duyguyla ne yapacağını bilemez hale geleceksin. Kendini sevmeye alışkın değilsen –ne yazık ki çoğu insan alışık değil– bu duyguyu kabullenmekte zorlanabilirsin.

Kendi gözlerine daha derin bakmaya devam et. El aynası kullanarak bunu oturarak da yapabilirsin. Gözlerine mümkün olduğu kadar uzun süre derinden baktıktan hemen sonra, çabucak gözlerini kapa ve duyguyla ol. Sıkça kendi-

ni Öz'le birleşmiş olarak hissedeceksin. Bu duygu bir an da sürebilir, gün boyu da.

Eğer bir hayat partnerin ya da yakın arkadaşın varsa, aynı egzersizi birbirinizin gözlerine bakarak da yapabilirsiniz. Yine aynı şeyi söylüyorum. Bu derin bakışmadan rahatsızlık duysanız bile gözlerinizi kaçırmayın. Rahatsızlık duygusu bir süre sonra geçecektir.

Hem "Kendi"nizle hem karşınızdaki kişiyle bir olma duygusunun yumuşaklığı ve iç ışığı içinde eridiğinizi hissedeceksiniz.

Kendinizin ya da bir başkasının gözlerine derinden baktığınızda gördüğünüz şey ruh olacaktır. Gözler ruhun pencereleridir.

Daha önce söylediğimi hatırlarsan, kendi gözlerine ya da başkasının gözlerine baktığında Tanrı'yı görmeyi istersen Tanrı'yı görürsün, demiştim. İstemezsen görmezsin. Ama her iki halde de *tam olarak* ANda olursun.

Ve Anda Şimdi ve Burada Olduğunda, zihnin orada burada dolaşmayacağı için, yaşadığın hayatın sunduğu çok daha yüksek deneyimleri, kendine yaşatma iznini de vermiş olursun.

Hiçbir canlının gözlerine, anda olmadan bakamazsın. Buna kedin, köpeğin hatta vahşi bir hayvan da dahil. Bir ayının, bir aslanın, bir kaplanın gözlerine kitlen. Anda yaşayıp yaşamadığını anlarsın.

Bir başka canlıyla böylesine anda olarak bağlantı kurduğunda, onu sevmeye de başlarsın. İnsanlar evcil hayvanlarını derinden sever ve bu duygu çok gerçektir.

Özellikle bir insanın uzun süre gözlerine bakıp, o kişiyi

sevmeye başlamamak çok zordur. Bu yüzden insanlar çabucak gözlerini birbirlerinden kaçırır. Uzun süre birbirlerinin gözlerine bakmaktan korkarlar. Hissedecekleri sevgi onlara ağır gelir. Çünkü bu sevgiyle ne yapacaklarını bilemezler. Oysa Kendini sevgiye bıraktığında ve ruhunun gitmek istediği yere gitmesi için yol göstermesine izin verdiğinde hiç zorluk yaşamazsın. Mücadele sona erer ve Birliğin ne olduğunu bilirsin.

İşte Birleşme Anında olan budur. Öz'ün içinde eridiğinde olan budur. Güne iyi başlamak için de, sona erdirmek için de çok iyileştirici bir yol.

Hayatı sona erdirmek için de öyle gibi.

Yani, bunu söylüyorsun değil mi? Bazı insanlar bu birleşme anını, bu erimeyi fiziksel hayatlarında yaşıyor ama _herkes_ bu anı ölüm anlarında deneyimliyor. Doğru mu anlamışım?

Çok doğru anlamışsın. Hiç kimse bu deneyimden muaf değil, hiç kimse elenmiyor, hiç kimse geride kalmıyor.

Peki, böyle olacağına inanmayanlara ne oluyor?

İnançlar, ölümün ikinci evresinden sonra deneyim yaratmıyor.

Ne yaratıyor?

Arzu.

Vaaay, vaaay, vaaay. Üç kere vaaay.

Ölümün üç evresi, sizi yumuşak geçişlerle ve arzu ettiğiniz hızda yeniden kimlik belirleme sürecinden geçiriyor.

Ölümün ikinci evresinde hâlâ zihninizle özdeşleşmiş durumdasınız. Bu nedenle deneyiminizi tayin eden, zihninizdeki düşünceler oluyor. İnançlarınız realitenizi yaratıyor.

Bu kimlikten özgürleştiğiniz anda, deneyimleriniz inançlarınızla değil, arzularınızla şekilleniyor. İşte bu, "cennet" dediğiniz deneyimin başlangıcı oluyor.

Ölümün bu üç evresini hayattayken de deneyimleyebilirsiniz.

Şimdi bir dakika. Hayattayken Birleşme Anını deneyimleyebileceğimi söylemiştin. Ama *bunu* söylediğini daha önce hiç duymadım.

Aynı şeyden bahsediyoruz. Ölümde, bedenden, zihinden, ruhtan ayrılma fikrinden bahsediyoruz. Fiziksel ölümünüzde tüm bunlar oluyor. Ama bunlar her an olabilir.

Ölümün üç evresi, Kendini Yeniden Tanımlamanın Üç basamağı.

Bunlar:

Bedenle özdeşleşmekten özgürleşmek.

Zihinle özdeşleşmekten özgürleşmek.

Ruhla özdeşleşmekten özgürleşmek.

Ama kendimizin tüm bu boyutlarıyla özdeşleşmekten vazgeçersek, kendimizi *neyle* tanımlayacağız?

Hiçbir şeyle.

Hiçbir şeyle mi? *Hiçbir şeyle* tanımlamamak mı?

Belirli bir şeyle tanımlamamak.

Bir şey olduğunu ya da *olmadığını* düşündüğünde, kendini sınırlarsın. Oysa Öz, hiçbir şekilde sınırlanamaz. Birleşme Anında kendini her şeyle tanımlarsın. Spesifik bir şeyle değil, her şeyle... ve hiçbir şeyle.

Buda, bunu mükemmel şekilde anladı ve başardı. Birçok usta bunu başardı. Çoğu insan bunu hayatları boyunca başaramıyor. Herkes bunu ölümünde başarıyor. İşte bunun için ölüm var.

Yani bu *olabilecek* bir şey değil, herkes için bedenlerinden ayrıldıktan sonra *olan* bir şey.

Evet. Ölümün üçüncü evresinde, kendini Tanrı'nın gözleriyle muhteşem ve mükemmel bir varlık olarak görüyorsun.

Bu harika... çok... harika.

Ve henüz hiçbir şey görmedin. Öz'le birleşmek her şeyin sonu değil. Tam da zıddı. Bu bir başlangıç.

Ölüm sonrasında hiçbir şekilde acı yoktur.

30

Öz'le birleşmiş olarak arzu ettiğin kadar kalabilirsin. Ama daha önce anlattığımız gibi, orada sonsuza dek kalmayı arzu etmeyeceksin: Çünkü çok uzun süre kalırsan deneyimin harikulade doyumunu bilme yeteneğini kaybedersin.

Tam Birleşmede deneyimlediğin olağanüstü enerji değişimi, seni Özden dışarı fırlatan enerji olacaktır. Varlığının Özünde, yenilenmiş ve yeniden yaratılmış bir kimlikle duracaksın.

Metaforumuza bağlı kalırsak, *Portalmanın* çekirdeği oda oluyor değil mi?.

Evet.

Şimdi geniş bir odanın duvarlarında, Zaman Koridorundan geçerken duvarlarında yer alan fresklerin, resimlerin bir kısmı yer alıyor. Tüm resimler orada değil, sadece bazı resimler orada.

Bu resimler sanat galerisi gibi duvarlara asılı. Bu "sanat galerisi"nde adım adım gezindiğinizde her resmi dikkatlice inceliyorsunuz.

Her resme dikkatlice bakarken, resimlerde olan her şeyin duygularını hissediyorsunuz. Sadece kendinizin değil, resimde yer alan *herkesin* duygularını.

Bu resimler hayatınızın her anını temsil ediyor. Şimdi onları inceliyorsunuz ve ilk kez *resmin bütününü* görüyorsunuz.

Gördüğünüz şey, genellikle zannettiğiniz şey olmuyor. Her olanın görmediğiniz boyutları da var.

İşte yine... İngiltere'nin Bristol kentinde verdiğim bir spiritüel workshopta tanıştığım bir kadınla yaptığım sohbet tesadüf mü? Bu kadın bana "metafor"umuzun benzeri bir hikaye anlatmıştı.

Kadının bana anlattıklarına inanmakta zorluk çekiyordum. Senin söylediklerinin bir benzerini söylüyordu. Sanki birisi -bir melek- bana bu sohbetimizde söylenenlerin onayını, fiziksel, "gerçek dünyada" veriyordu.

Kadının söylediklerinden öylesine şaşkınlığa düşmüştüm ki, ondan deneyimini yazıya dökmesini ve bana göndermesini talep ettim. O da gönderdi.

İşte Elizabeth Everitt'in ölüme yakın deneyimimin ilginç hikayesi:

Sevgili Neale,

Bristol'da sana hikayemi yazacağıma söz vermiştim. İşte başlıyoruz. Rahat oturuyor musun?

Yirmi beş yaşındaydım. Karmaşa ve çalkantı dolu ha-

yatımda ilk kez kendimi şanslı ve doyumlu hissediyordum. Çok fazla kurbağa öptükten sonra rüyalarımın erkeği ile tanışmıştım.

Ve gribe benzer bir hastalıkla hastaneye yattığımda doğmasını çok arzu ettiğimiz kızımıza yedi buçuk aylık hamileydim.

Kısa zamanda suçiçeği hastalığı geçirdiğimi anladım. Çok korkmuştum. Çünkü kaderin cilvesi, ben de bir hastanede ebe olarak çalışıyordum ve benzer üç vakanın yoğun bakıma alındığını biliyordum. Ne tür bir tedaviye gerek duyulduğunu biliyordum ve o tedaviye ŞİMDİ acilen ihtiyacım vardı.

Tedavide hiç de istekli olmayan meslektaşlarımı beni ciddiye almaya zorladım. Ama tam bir kara mizah eseri, bana inanmadılar, tedavimi geciktirdiler, yanlış teşhis koydular, ihmal ettiler ve beni ilaçlarla uyuttular.

Bu gecikmeden dolayı, suçiçeği hastalığı yayıldı ve akciğerlerime bulaştı.

O çokbilmiş ve ihtiyatlı meslektaşlarım, rengim mosmor olduktan sonra oksijen seviyemi kontrol etmeye karar verdiler. Oksimetrenin seviyesi yüzde altmış dördü gösterdiğinde şaşkınlıktan dillerini yuttular. Kimse neden hâlâ ölmediğimi anlayamıyordu.

Acilen ameliyat odasına sedyeyle götürülürken, anestezist bir meslektaşım kulağıma umutsuz bir ses tonuyla "Kanındaki gaz oranın korkunç. Hayatını kurtarmak için bebeği almak zorundayız. Üzgünüm ama ne dediğimi anlıyor musun?" diye fısıldıyordu. Hiçbir şey söyleyemedim ama zihnimde çılgınca bağırdığımı hatırlıyorum, "Tabii ki ne söylediğini anlıyorum. Size bunu bir hafta önce söyledim, sizi gidi bir grup yetersiz ve kendini beğenmiş geri zekalılar!"

Bir anda en az on kişi üzerime çullandı. Acil bir sezaryen doğum için panik içinde hazırlanıyorlardı Beni çekiştirdiler, iğne batırdılar, hırpaladılar, parçaladılar. Daha önce hiç, bir nesne gibi taşınmamış, böylesine bir terörle hiç karşılaşmamıştım. "İşte bu!" diye düşündüm. "Sonum geldi."

Ama kendini koruma güdüsü öylesine yüksekti ki, bebeğin kalp atışını duyamadıklarını öğrendiğimde hiçbir şey umurumda değildi. "Peki, bana ne olacak! Ölüyorum. Tanrı aşkına bana yardım edin, lütfen!" diye sürekli bağırıyordum. Ama tüm bunlar zihnimde oluyordu.

Gerginliği her halinden belli anestezist eğilerek fısıldadı: "Tanrı aşkına sakin ol, bir anda kendinden geçeceksin." Umutsuzlukla gözlerimden yaşlar süzülürken, anestezistin, "Ağlamayı bırak! Mukoza zarların zaten yeterince iltihaplanmış. Senin yardımın olmaksızın boğazına boru sokmamız iyice zorlaşacak" diyen sözlerini duyuyordum. Bana anesteziyi verdi ve etkisi altına zaten girmiş olduğumu varsayarak, herkese acele etmemelerini, çünkü cerrahın hâlâ sandviçini yemekle meşgul olduğunu söyledi.

Kırılmış, hırpalanmış, umutsuz ve yalnız öleceğime ve kimsenin bunu umursamayacağına inanarak anestezinin etkisi altına girdim.

Operasyondan sonra kendimi yoğun bakımda buldum. (Ama bu noktada bilinçsiz olduğumu daha sonra öğrendim.) Etrafımda birçok insan vardı. Ama sadece biri dikkatimi çekmişti. Solumda duran, üzerinde eski moda bir üniforma olan bir kadın. Benimle yumuşak bir sesle konuşuyordu: "Şimdi... şimdi... bu insanların sana gerekeni yapmasına izin ver. Tamam mı? Ne yaptıklarını biliyorlar. Benimle güvendesin. Şimdi uyu."

Ameliyattan sağ salim çıktığım için rahatlamış ve bu kadının güven veren sesiyle gevşemiş olarak, kendime "uykuya dalma" iznini verdim.

Uykuya dalar dalmaz, kendimi bir girdabın içine çekilirken buldum. Ne oluyordu? Bir anda parlayan deneyim flaşlarının bombardımanına maruz kaldım. Her flaş, yolculuğu bir saniye ya da ömür boyu gibi gelen zamanda durduruyordu. Bir flaşta bıçaklanıyordum, bir diğerinde bir köpeği eziyordum, bir başkasında ciğerlerimi yakan hardal gazının etkisinden kaçmak için var gücümle koşuyordum. Saliselerin farkındalığıyla, fiziksel bedenimin her molekülü patlamalarla parçalanıyordu.

Bu flaşlar imgeler olarak gelmiyordu, o anları yeniden yaşıyordum. Her şeyi tadıyor, işitiyor, kokluyor ve görüyordum. Bu yaşadıklarımın hiçbirini bilinçli olarak hatırlamıyordum ama kesinlikle bu olayların benim başımdan geçtiğini biliyordum.

Bir dakika. Burada kesmek zorundayım. Bana, sohbetimizin başlangıcında, bununla ilgili bir şeyler söylemedin mi? İnsana öldüğünde ne olduğunu sorduğumda, benzer şeyler söylemedin mi?

Evet. Söyledim. Öldüğünde reenkarnasyona inanıyorsan, bilinçli olarak hatırlamadığın ama geçmiş yaşamlarına ait anları deneyimleyebileceğini söylemiştim.

Hatırlıyorum.

Bir farkla. Ölüm sonrası hiçbir acı yoktur.

Hımmmm...

Elizabeth bu deneyimlerinin bir kısmını "bu tarafta", bir kısmını "diğer tarafta" yaşıyordu. Gerçek anlamda iki dünya arasındaydı. Eğer deneyiminin ilk bölümünde tamamen diğer tarafta olsaydı, hiçbir şekilde acı, ıstırap ve korku yaşamayacaktı.

Pekala, yine Elizabeth'in hikayesine dönelim.

Dönme dolap dönüyordu. Başladığı gibi hızla sona erdi. Tüm hissedişlerim bitti. Hiçbir şey hissetmiyordum. Her şey simsiyah. Önce rahatladım. Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim, diye seslendim. Korku bitti ve çevreme bakınmaya başladım. Siyah. Hiçbir şey. Bekledim. Hiçbir şey. Zihnimde ıslık çaldım, seslendim, bağırdım. Hiçbir şey. Panik yaşamaya ve sorgulamaya başladım. "Oh, Tanrım. Öldüm mü? Hepsi bu mu? Gerçekten, tüm bunlardan sonra, ebedi bir hiçlik mi?"

Artan panik. Yine hiçbir şey. Artan panik ve kızgınlık. "Ne bu? Parlak ışık yok, geçişimi rahatlatan bir rehber yok. Babam nerede? En azından şimdi yanımda olabilir! Oh, hadi! HAYIR! Yardım. Lütfen! Ne yanlış yaptım? Ölü müyüm? Kimse yok mu? Oh, Tanrım, hayır, lütfen! Bebeğimi görmek istiyorum. Bebeğime ne oldu? Öldü mü? LÜTFEN! Yalvarıyorum. Ölmek istemiyorum."

Hiçbir şey. Nihayet sakindim. Uyuşmuş bir sakinlik hali.

"Neden ölü olduğunu düşünüyorsun?"

Bilinçdışı zihnim bu sözleri duydu. Bilinçdışı kendimi toparlamaya çalıştım. Dayan. Yatağımın başucundaki hemşirenin sesini tanıdım. "Tanrı'ya şükürler. Neredeydin? Ben neredeyim? Nasıl buradan çıkarım?

"Neden ölü olduğunu düşünüyorsun?"

"Evet, evet. Tamam. Anladım. Ölmedim çünkü seni işitebiliyorum. Ne bu? Anestezik bir reaksiyon mu?

Dramatik bir iç geçiriş... "NEDEN ÖLÜ OLDUĞUNU DÜŞÜNÜYORSUN?"

"Tamam. Bu çok garip... Sen kimsin ve bana neden bu soruyu sorup duruyorsun?"

"Sen bana sordun. Şimdi. Neden...?"

Bu anda yorucu bir tartışma başladı, sanki günler boyu sürdü. "Burası" her ne biçim yerse, ben orada ne arıyordum? Bu haksızlık, adaletsizlik, gaddarlık niyeydi? Bağırıp çağırıyordum.

Kadın her soruma karşılık verdi. Benim yaşama hakkımı sorguladı, benim diğerlerinden niye daha özel olduğumu sorguladı. Bu manyağa ulaşamadığım için öfkeyle alev alev yanıyordum.

Ve kitabın sayfalarını çevirmeye başladı. Hani çomak insanlarla yapılmış resim kareleriyle bir hikayeyi anlatan kitaplar var ya. Hikayedeki karakterleri tanıdım. Benim hayatımın hikayesiydi. "Ah haa!" dedim. "Hayatım gözlerimin önünden geçiyorsa ölmüş olmalıyım"

Hiçbir tepki yok. Sadece derin bir iç çekiş... ve bir anda OFFFF!

Bir anda ruhumun derinliklerinde her karenin yoğunluğunu hissettim. Sadece kendimin değil, karedeki diğer çomak adamların ruhunun derinliklerini hissettim.

Bu resimler, benim hayatımda üzerinde durduğum kareler değildi. Çok azını kolaylıkla hatırlıyordum. Benim hayatımın biyografisi değildi bu resimler. Çoğu resimler doğumumdan bugüne kadar gelen bir sıralamayı takip ediyordu. Ama bazı resimler ileri ve geri alınarak sergileniyordu. Bu resimler düşünce, duygu ve davranışları-

mın zaman içindeki sonuçlarının bütün portresini sunuyordu.

Tüm duygularımın koleksiyonu da vardı. Şimdi onları tanrısal boyutumun ifade anları olarak görüyorum.

Resimlerin çoğu hayatımın etkileyici anları değildi. Çoğu, zaman içinde etkisi dalgalar olarak büyüyen "önemsiz" anların resmiydi. Çoğu bir incinmenin, bir gerginliğin, sıradan bir konuşmanın yarattığı sonuçlardı. Yan tekerlekleri olmayan bisikletle ilk sürüşü yapmanın sevincinin sonuçları da hayatımda dalga dalga etkisini göstermişti.

Her karenin duygusunu ve gerçeğini şimdi anlıyorum. Olayların detaylarını hatırlamıyorum. Ama olayın içindeki değeri anladığımda, olayın kendisi önemini yitiriyor.

Şimdi hatırladığım kadarıyla, bu resimlere bakarken ne yargıladığımı ne de yargılandığımı hissettim. Sadece kendimi gördüğümü anladım.

Kitap bittiğinde, kendimi çok yorgun hissediyordum. Hâlâ münakaşayı kazanmak zorunda olduğumu düşünüyordum. Yaşamaya hakkım olduğunu kanıtlamak zorunda olduğumu düşünüyordum. Oysa kitap, gemimin tüm rüzgarını kesmişti ve bebeğimi kucağıma alma ve sevdiklerimle birlikte olma arzusu duyuyordum. Bunlar için savaşmam gerekiyordu.

Ama bu arzum bile hayat resmigeçidinden sonra azalmıştı. Savaşmaya çalıştım ama yüreğim bu savaşa dahil değildi. Her isteğim ve her sorum mükemmel bir yanıt ile nötrleştiriliyordu. Nihayet, dilimden şu sözler döküldü: "Biliyor musun, kazandın. Daha fazla savaşamam. Verebileceğim başka şey kalmadı. Vazgeçiyorum."

Bu kelimeleri sarf etmeden bile önce, kendimi bir anda rahat hissettim. İyileşmek için umutsuzca gösterdiğim

çaba şimdi sona ermiş, bir anda tüm varlığım güvenle dolmuş, etrafım koşulsuz destekle kuşatılmıştı. Koruyucu, güven verici ve enerji verici bir duyguydu bu. Sanki tüm harika ruhlar yanımdaydı, varlığımın özünü kollarına almışlar ve beni koruyup kolluyorlardı.

Birden bu harika deneyimden olağanüstü bir deneyime savruldum. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama dorukları kar kaplı dağların, büyük göllerin, ormanların ve yeşil alanların üzerinden uçuyordum. Uçarak bir Kızılderili kabilesinin köyünün üzerinden geçtim. Benim zihnimde canlandırdığım bir Kızılderili kabilesine hiç benzemiyordu. Sakin bir gururla çocuklarını seyreden anneyi seyrettim. İlham verici bir görüntüydü. Uzaktaki bir dağın tepesine doğru uçmaya devam ettim.

Dağın tepesinde, rehber olduğunu düşündüğüm biriyle yüz yüze geldim. O bir Kızılderili şefiydi. Yılların derin çizgileriyle kaplı yüzüne baktığımda, gözleri beni içine çekti ve o anda, kalan umutsuzluk kırıntıları ne varsa hepsi yok oldu. Varlığımın her hücresiyle bana söylediği sözleri duydum: "Sabırlı olmalısın. Üç olacaksınız."

Ve bu sözleri duyar duymaz anında uyudum. Gözlerimi açtığımda kendimi yoğun bakım ünitesinde buldum. Şimdi zor kısım başlamıştı!

Bana yarı doğal/yarı ilaçlarla yaratılmış komada dokuz gündür bilinçsiz bir şekilde yatıyor olduğum söylendi. Hemşireler, bu dönemde iki kez nefesimin durduğunu ve beni solunum cihazına bağlayarak hayatta tuttuklarını söyledi.

Bana en ilginç gelen ise, altı saat boyunca kalbimin hiç beklenmedik şekilde atrial fibrilasyon (kalbin aşırı hızla atması) denilen bozuk ritimle çalıştığını öğrenmem oldu. Bu durum, fiziksel kondisyonumu ne daha kötüye ne

daha iyiye götürmüştü ve kalp atışlarını düzeltmek için verilen hiçbir ilaca da yanıt vermemişti.

Hızlı kalp atışlarının bir anda ve hiç açıklanamaz bir şekilde sona ermesi doktorları çok şaşırtmıştı. Bu noktada, doktorlardan biri eski bir hastasında karşılaştığı bir zorlukta acilen uyguladığı tedavi yöntemini bir anda hatırlamış ve hemen uygulamaya başlamıştı. İşte bu tedavi hayatımı kurtarmıştı.

"Vazgeçtiğim" noktada iyileşme gücünün vücuduma yayıldığına inanıyorum. Bedenim o anda, tepki vererek gerekli bilgileri doktorlara "sunmuştu". Zihnim, ruhum ve bedenim uyum içine girdiğinde, kadın doktor daha önce bir kez uyguladığı tedavi yöntemini birden "hatırlamıştı". Kızılderili şefin sözlerini hatırladım: "Sabırlı olmalısın. Üç olacaksınız."

Bugün, kızım Lilie, son derece canlı ve iyi durumda... ve tesadüfen izlediğim TV programında üzerinde uçtuğum alanın tıpatıp aynısını gördüm. Filmin nerede çekildiğini araştırdım ve Ağustos'ta oraya gideceğiz. O yerle ilgili epey bilgi edindim oradaki insanların ve kaynakların iyileşme sürecime yardımcı olacağına inanıyorum.

Hayatının her anı, Kendini deneyimlemek için kullandığın yaratıcı anlardır.

31

Şimdi bu çok ilginç. Elizabeth'in deneyimi, ölümden sonra olanlara ne kadar yakın?

Fiziksel dünya ile spiritüel boyut arasındaki geçidin derinliklerinde gittikçe ilerlerken, Ona OLAN bu oldu. Sohbetimizin başlarında söylediğim gibi, deneyim herkes için farklıdır. Ama her deneyimde olan bazı şeyler vardır. "Hayat filmi" onlardan biridir.

Ama hayat filmini izlemek acı verici olabilir. Mesela, kendi hayatımın bazı anları hiç de hoş olmayabilir. Kendi yaşadığım ya da başkalarına yaşattığım deneyimleri izlemek acı ya da rahatsızlık verici olabilir.

Ne acı ne de rahatsızlık vardır.

Oh, doğru. Unuttum.

Zihninle özdeşleşme ve kimlik bulma duyusunu ölümün ikinci evresinde bıraktığını hatırla. Üçüncü evrede ise Bir'le birleşiyorsun.

Ve Birleşme Anında bireysel kimliğimin "ben" dediğim son kırıntılarından tümüyle özgürleşerek, kenara çekiliyor ve izlediğim "kendimi" hiçbir duygusal bağlantı yaşamadan ve özdeşleşmeden gözlemliyorum.

İyi. Anlamışsın.

Şimdi, metaforumuza geri dönersek, ölümün üçüncü evresindesin, birleşme Anından geçtin ve şimdi Varlığının Özünü tümüyle deneyimliyorsun, "Sanat galerisi"ndeki tüm resimleri görüyorsun. Hayatının tüm deneyimlerini film gibi, albüme bakar gibi, bir sanat eserini izler gibi izliyorsun. Her deneyim bir sanat eseridir. Her anı, anladığını hissedene kadar izliyor ve bir sonraki resme, bir sonraki imgeye geçiyorsun.

Böyle izleye izleye tüm sanat galerisinde dolaşıyorsun. Tüm koleksiyonu gördüğüne emin oluyorsun. Her an senin için önemli, çünkü bu anları –deneyimlerini- Kendini yaratmak için kullandın. Bu deneyimlerle yeni "kendini" nasıl yaratmak istediğine karar vereceksin.

Tamam, ama bir dakika bekle. Bir konuda karmaşa yaşıyorum. Bunun bir metafor olduğunu ve gerçekte "böyle" olmadığını biliyorum. Gerçekte "nasıl olduğunu..."

Tanımlamak, yani bir metafor kullanmadan anlatmak ve sizin anlamanızı sağlamak neredeyse imkansızdır.

Anlıyorum. Ama bunun bir metafor olduğunu bilsem de, biraz "didiklemek" zorundayım. Bir konuda net değilim. "Öz"den yeniden çıktığımda... "Tanrıyla buluşmam" tamamlandığında, kimliğimi "yeniden kazandığımı" düşünüyordum. Başka türlü "kim olduğumu" nasıl bilebilirim?

Bilirsin.

O zaman, "hayat filmimi" seyrederken, henüz tamamlamış olduğum hayatımın anlarının resimlerine bakarken nasıl hiçbir şey hissetmeyebilirim? Pek çok çirkin şeyler yaptım. Bunlardan dolayı üzgünüm. Pek çok güzel şeyler de yaptım. Eğer ölümün ilk evrelerinde bıraktığım kimliğimi yeniden kazandıysam, bu resimlere bakarken nasıl hiçbir üzüntü veya mutluluk hissetmeyebilirim?

"Tanrıyla buluşman" tamamlandığında, son hayatında sahip olduğun sınırlı kimliğin farkındalığını yeniden kazanıyorsun. Bu doğru. Ama *bu kimliğe yeniden girmiyorsun*. Bu kez Kendini çok daha büyük, çok daha sınırsızca deneyimliyorsun.

Bir benzetme yapmaya çalışayım, anlayıp anlamadığımı görebilmek için.

Devam et.

Yıllarca tiyatro çalışmaları yaptım. Altı eyalette hem amatör hem profesyonel tiyatrolarda çalıştım. İşte bu nedenle birdenbire anlattıklarından şöyle bir benzetme çıkardım.

Sahnede çok sınırlı yeteneklere ve becerilere sahip birisini canlandırdıktan sonra, kostümlerimi çıkarıp kendi gündelik giysilerimi giyerek ve kendim olarak hayata katılmak gibi bir şey olmalı.

Tiyatronun girişinde benim sahnelerimin resimleri var ve kendimi bu resimlerde görüyorum. Kiminde ağlıyorum, kiminde mutluyum, kiminde kızgınım. Ama bu resimleri izlerken hiçbir duygusal tepki vermiyorum. O resimdeki karakterin ben olmadığını biliyorum. Sadece resimlere bakıyorum. Ama içerde sahnedeyken sergilediğim tüm duygular seyirciye ulaşıyor... Bu duygular o anda *bana bile gerçek geliyor*. İşte böyle iyi bir oyuncuyum!

Şimdi yeniden resimlere baktığımda, bazı sahneleri nasıl daha iyi oynayabileceğimi görüyorum ya da bazı sahneleri tümüyle değiştiriyorum. Bir sonraki gösteride bu değişiklikleri yapmaya karar veriyorum. Artık gelişme zamanı. İlk durak: kütüphane. Oynadığım karakterle ilgili daha çok bilgi sahibi olmak istiyorum.

Bravo! Çok iyi bir benzetme! Varlığının Özünde yolculuk yaparken ve "hayat filmi"ni seyrederken deneyimlediğin şeylere çok yakın. Ve Varlığının Özünden ayrılırken kendi karakterini daha iyi tanımak için "kütüphaneye gidiyorsun."

Ama bana yeniden açıkla lütfen, neden bu zahmete giriyorum? Neden Öz'den yine ayrılmak istiyorum? Bunca anlattık-

larından sonra bile hâlâ zihnimin bir köşesinde soru işaretleri var... Neden, neden Öz'den ayrılmak isteyeyim ki? Niye orada sonsuza dek kalmak istemeyeyim ki? Bu cennet olmaz mıydı?

Hayatın kendisini ifade etmesinin doğası bu. Hayat'ın yaptığı bu. Eğer öyle yapmasaydı, hayat olmazdı. Şimdi bu cümledeki "hayat" kelimesinin yerine "Tanrı"yı koy. Hayat ve Tanrı aynıdır. Ona "Olan", "Öz", "Enerji" ya da ne derseniz deyin. Hangi sözcüğü kullanırsanız kullanın, Hayat'tan bahsetmiş oluyorsunuz.

Kendini ifade sürecinde, Hayat kendisini kelimenin tam anlamıyla somut olarak "ifade eder." Kendisini KENDİSİNDEN *dışarı iterek*, kendisinin bir boyutunu doğurur. Böylece Kendisini, Kendi Deneyimi içinde bilir.

Burada bir dolu şey söyledin. Sindirmek hiç de kolay değil.

Acele etme. Düşünceleri ve kavramları teker teker ele al:

Kendini ifade sürecinde, Hayat kendisini kelimenin tam anlamıyla somut olarak "ifade eder."

"İfade etmek", "dışarı itmek" anlamına gelir. Hayat Kendisini KENDİSİNDEN *dışarı* iter.

Böylece, Kendisinin bir boyutunu doğururken, Kendisini doğurur.

Böylece Kendisini, Kendi Deneyimi içinde deneyimleyerek bilir.

Yeniden doğmanın gerçek anlamı işte bu.

Aynen bu anlama geliyor.

Ve Öz'den uzaklaşarak "yeniden doğuyorum". Böylece Öz'de "gerçek" olarak yaşadıklarıma, dışarıdan ve bir mesafeden bakıyor Kendimi "daha net algılayarak Biliyorum."

Çok iyi özetledin. Ölüm ve doğum sürecinin amacı işte bu. Kim Olduğunun gerçek doğasını Bilmek ve Deneyimlemek için, sürekli Varlığının Özüne dönüyorsun çıkıyorsun, dönüyorsun çıkıyorsun. Bütün resmi görebilmek için mesafeyi kullanıyorsun.

Peki, ya olduğumdan daha iyi olamazsam? Ya "son yaşadığım hayatta" ustalığı başarmışsam? O zaman ne oluyor? Döngü sona eriyor mu?

Hayır. "Ustalık" tanımını yeniden yapıyorsun.

Çıtayı yükseltiyorum.

Evet.

Böylece oyun devam ediyor. Süreç işliyor.

Evet. Hayatın doğası ve arzusu daha çok Hayat, daha bol Hayat yaratmaktır.

Her şey gelişiyor, evrimin sonu diye bir şey yoktur.

Bunu daima hatırla!

ON BEŞİNCİ HATIRLATMA
Evrimin sonu diye bir şey yoktur.

Sana sonsuz hayatın döngülerini zaten anlattım. Tıpkı Hayatın tümü gibi, sen de sürekli kendini yeniden yaratma arzusu duyarsın.

Varlığının Özüne gidiş gelişlerde, fiziksel dünya ile spiritüel boyut arasındaki Zaman koridorunda aynı yolu farklı şekilde kullanabilir ya da tümüyle farklı Koridoru seçebilirsin. Neyi seçiyorsan onu deneyimlersin.

Ama kim olmak istediğimi nasıl bileceğim? Bunu anlayamıyorum. Bu seçimi ne zaman yapıyorum?

Bu seçimi, Kutsal Sorgulamaya yanıt verdiğinde yapacaksın.

Ah, *nihayet.*

Ölen insanların neredeyse tümü, ilk kez ölmüyor.

32

Bu anı bekleyip duruyordum. Sabrım daha fazla tükenmeden söyle; Kutsal Sorgulama nedir?

Hayatının sonunda... ölümün üç evresinde sana olağanüstü bir soru sorulacak. Bu sana sorulmuş en önemli soru olacaktır ve verdiğin yanıt verdiğin en önemli yanıt olacaktır. Bu an, hayal edebileceğin en büyük Özgür Seçim anı olacaktır.

Öylesine önemli ki, cennetteki tüm melekler durup, ne söylediğini dinleyeceklerdir. Öylesine önemli ki tüm sevdiklerin etrafında toplanıp ne yanıt vereceğini dinleyeceklerdir. Öylesine önemli ki soru sorulduğunda Tanrı'nın kendisi orada olacaktır. Hatta soruyu kendisi soracaktır.

Soru ne?

Kalmak istiyor musun?

Efendim? Bana "kalmak" isteyip istemediğim mi sorulacak? Nerede kalacağım? Yani *ölü kalmak* mı?

Evet. Sizin dilinizde insan terimleriyle, öyle. Soru bu olacaktır.

Yani bu konuda seçim hakkım mı olacak?

Her şeyle ilgili seçim hakkın var.
Konu da bu. Sohbetimizin başından beri bunu söylüyorum. Artık on yıl süren sohbetimizin sonuna geldik, sen hâlâ aynı soruyu soruyorsun.

Şey, hayatımla ilgili her konuda seçim hakkına sahip olduğumu biliyorum. Bana ölü olarak kalmak istemezsem kalmayacağımı mı söylüyorsun?

Sana aynen bunu söylüyorum.

Bu... bu mümkün değil. Bu... bugüne kadar bildiğim her şeye ters. Anlamıyorum. Ölüm anımızda bize "kalmamız ya da gitmemiz" için bir seçim mi veriliyor?

Evet. Bu seçim sana veriliyor. Ve işte on altıncı hatırlatma...

ON ALTINCI HATIRLATMA
Ölüm geri dönüşlüdür.

Kendimi dönme dolaptaymış gibi hissediyorum. Yapabileceğim tek şey sıkı tutunmak. Burada bana ne söylemek istiyorsun?

"Ölen" herkes yaşama nerede ve nasıl devam edeceğine karar verir.

Ne kadar ilginç bir ifade.

Bunu anlatmanın tek yolu bu. Çünkü kelimenin tam anlamıyla olan bu. Yedinci Hatırlatmayı hatırla. "Ölüm yoktur."

Ölüm yoktur.

Kişi "öldüğünde" daima bir seçime sahiptir. Yeni terk ettiğin yaşamın devam etmesini istiyor musun? Yoksa spiritüel boyuta giden yolda mı ilerlemek istiyorsun?

Ölen herkesin "hayata dönmek" gibi bir şansı var mı?

Evet. Ruh, yeni "öldüğü" deneyimini "geriye" döndürebilir.

Nasıl? Bunu nasıl yapabilir?

Söyleyerek/düşünerek/hissederek Tanrı'ya kararını söyler. "Şu anda ölmek istemiyorum. Geri dönmek istiyorum."

Her ruha "Hazır mısın? Devam etmek istiyor musun?" sorusu sorulur. Bu çok yumuşak bir sorudur. Fiziksel dünyadan henüz geçiş yapmış tüm ruhlara sorulur.

Eğer düşünce/duygu/yanıt "evet" ise, ruh spiritüel boyuta doğru yolculuğuna devam eder. Eğer ruh "geri dönmek" istiyorsa, ruh anında fiziksel dünyaya "geri gönderilir"..."ölmeden" nanosaniye önce fiziksel dünyaya döner.

Vaaayyyy. Hatta biraz üzücü. Eğer bu doğruysa niye ailesini gerçekten seven biri dönmek istemesin ki? Yani "cennet"in ne kadar harika bir yer olduğunu tahmin etsem de -ki sen hâlâ bana cenneti anlatmadın- cennet hep orada olacak ve bizi bekleyecek. Geri dönebileceğini ve sevdiklerinin arkandan nasıl acı çektiğini bile bile geri dönmemek bir çeşit bencillik değil mi?

Buna inanmakta zorluk çekiyorum. Bu söylediğin... beni... bilemiyorum... boş hissettiriyor.

Bu konuya devam etmememizi tercih eder misin?

Ama *söylemiş* bulundun. Oturma odasının ortasında bir fil var. Onu görmezden gelmemi mi bekliyorsun?

Seni üzmek amacını taşımıyordu.

Tabii ki bunu biliyorum ama... her neyse... peki dinliyorum.

Söylediğim şey basitçe şu: Öldükten hemen sonra her ruha yeni boyuta geçme ya da fiziksel dünyaya geri dönme olanağı verilir.

Evet, bunu anladım. Ama lütfen, daha detaylı anlat. Bu ne zaman olur?

Işığın içinde eridikten sonra olur. Birleşme Anından sonra.

Ama bu hiç de adil değil. Dünyada kim bununla yarışabilir ki, Bir'le birleştikten sonra kim dünyaya dönmek isteyebilir ki? Yani, gerçekten.

Aslında birçok ruh dönüyor.

Ne? Neden? Bana birçok ruhun cennette kalmak yerine dünyaya dönmeyi tercih ettiğini mi söylüyorsun? Bu cennetle ilgili pek iyi bir şey söylemiyor.

Cennetin tam da hayal ettiğin gibi olduğunu söylüyor... Arzu ettiğin her şeye sahip olduğun bir yer.

Öz'le birleştikten sonra, ruh birçok şeyi anlar. Yargılanma ve lanetlenme diye bir şey olmadığını anlar. Olumsuz hiçbir şeyin olmasının mümkün olmadığını anlar. Ruhun Kim ve Ne olduğunu anlar. Hayatın amacını ve Hayat'ın Sürecini anlar. Nihai Realitenin doğasını tamamıyla anlar... ve ölüm sonrası hayatın, sonsuzluk boyunca daima orada olacağını anlar.

Bir filmin ismi gibi, *cennet bekleyebilir.*

Evet.

Öz'le birleştikten sonra, ruh, tüm burada söylemiş olduğum şeyleri anlar. Ama şimdi tüm bunları zihinsel olarak değil, deneyimleyerek anlıyordur. Ve sonra ruh fiziksel yaşama dönmeyi seçer. Aslında *çoğu ruh*, en az bir kez bu seçimi yapar.

Çoğu ruh yapar mı?

Ölen insanların neredeyse tümü, ilk kez ölmüyor. Eğer bu kez "ölü kalmayı" seçiyorsa, buraya yapmak için geldiği şeyleri tamamladığını gerçekten hissettiği içindir. Bu yüz-

den, gitmeyi seçenlere kızmayın, geri gelmedikleri için onlara öfke duymayın. Sizinle birlikte olmak için daha önce birçok kez geri geldiler. Birçok kez.

Burada koptum. Koptum. Bu sohbet bir sürü yere götürdü ve takip edebilmek için nefes nefese kalıyorum. Çok iyi iş çıkardığımı düşünüyorum, ama bu konu beni öylesine kopardı ki, söylediklerini algılayamıyorum bile.

Dene.

Nerden başlayacağımı bile bilemiyorum.

Bana soru sor.

Tamam. Sevdiklerimin çok kez bana döndüklerini söylerken ne demek istiyorsun?

Söylediğimi söylüyorum. Sevdiklerin sana tekrar geri döndüğünde arzuları, seninle ve diğer insanlarla yarım kalmış şeyleri tamamlamaktır. Ayrıca başka neyi tamamlamak istiyorlarsa onları da tamamlamak için geri gelirler.

Annem öldü... ve gitti. Geri gelmedi.
Babam öldü... ve gelmedi.
Ağabeyim direksiyonda yığılıp kaldı ve yengem bir yandan direksiyonu kavrayıp bir yandan frene basıp arabayı yol kenarına çekerek durdurabilmek için mücadele verdi. Bugün belden aşağısı felçli olarak yaşıyor!
Şimdi bu konuda fazla *dünyevi* olmak istemiyorum ama

eğer ruh ölümünden sonra geri gelebiliyorsa, eğer bu seçimi varsa, erkek kardeşim *başka kimse zarar görmeden* önce, arabayı sağa çekebilecek kadar bir süre için bedenine gelebilirdi.

Bu konuda çok yaran var, değil mi?

Galiba. Bana orada durmuş, ölen herkesin isterlerse geri gelebileceğini söylüyorsun? Annemin, babamın ve çok sevdiğim ağabeyimin "diğer tarafa" gittikten sonra onlara dönme şansı verildiği halde, bu teklifin onlar tarafından "reddedildiğini" söylüyorsun? Ve bu konuda *yaramın* olmaması gerekir, öyle mi? Terk edilme sorunundan bahsediyoruz burada...

Bu en büyük terk edilme sorunu olmalı. Tüm Terk Edilme Sorunlarının Anası.

Anlıyorum. Sorun seninle ilgili, onlarla değil.

Ne?

Sevdiğin biri ölüyor ve senin düşündüğün onlar değil, kendin oluyor.

Oh, hadiiii, bu hiç de adil değil. Bana daha yeni, hiç de alışılmadık bir şey söyledin. Bana daha yeni, sevdiklerimin geri gelme olanakları olduğu halde hepsinin hayır dediğini söyledin.

Ama aynı zamanda hepsinin birden fazla kez *evet* dediğini de söyledim. Bu kez gittiklerinde, *kalmayı* seçiyorlarsa, bu kez gerçekten "tamam" oldukları içindir. Bu onların, son yolculuğuydu. Hepsi bu. Tüm diğer zamanlar geri döndüler.

Ne diğer zamanları? Hiç kimsenin "geri döndüğünü" hatırlamıyorum. Bu bahsettiğim insanların hiçbiri acil serviste hayata döndürülmedi, hastalığı aniden iyileşmedi ya da bunlara benzer bir şey olmadı. Gittiler mi gittiler. Gitti. Bitti. Hikayenin sonu.

Annen dört kez "gitti."

Ne?

Senin "annemin ölümü" dediğin şeyi, *annen,* kendisinin *son* ölümü olarak tanımlıyor. Sen öncekileri saymıyorsun.

Annem daha *önce* birçok kez öldü? Ve *geri geldi?*

Sana bir soru sorayım. Annenin ölümden "kıl payı" döndüğü anlarla ilgili bir şey biliyor musun?

"Kıl payı" mı?

Nerdeyse öldüğü, ama kıl payı kurtulduğu anlar?

Yani, ölmeye çok yaklaştığı anlar mı?

Evet. Aynen. Böyle deneyimler yaşayıp yaşamadığını hiç biliyor musun?

Hayır, bilmiyorum. Eğer yaşadıysa da bana bunlardan bahsetmedi. Niye?

Sana şimdi dört kez yaşadığını söylüyorum. Bu dördünden ikisini sen doğduktan sonra yaşadı.

Ciddi misin? Bu gerçek mi?

Çok gerçek. Ve bu anların, "neredeyse" öldüğü anlar olmadığını da bilmeni isterim. Bu anlar, gerçekten *öldüğü* anlardı... ve hepsinde geri gelmeyi seçti,

Bu inanılmaz. Bana ne diyorsun? Neden geldi peki?

İşi bitmemişti. Kendisini tamamlanmış hissetmiyordu. Senin doğumun esnasında da nerdeyse öleceğini biliyor muydun?

Hayır. Kimse bana bir şey söylemedi.

Bu doğru. Şu anki realitende, seni bu dünyaya getirirken nerdeyse ölüyordu. Bir başka realitede öldü. Sonra geri gelmeye karar verdi. Seni dünyanın merhametine bırakmak yerine, kendisi büyütmek istedi. Ve geri geldi. Başkaları onun "ölümden döndüğünü" söyledi.

Ölüp diğer tarafa geçtiği başka zamanlar da oldu. Öte tarafta, hatırlaması gerekeni hatırladı ve geri gelmeyi seçti.

Sonra, nihayet en küçük çocuğu (sen), yetişkinliğe adım atıp, kendi hayatını yaratmaya hazır olduğunda, "temelli" öldü. Kendisi öldüğünde gençti. Şu andaki senden sadece bir iki yaş daha büyüktü. Ama gerçekten bitirmişti, tamamlanmıştı. Geri gelmek için hiçbir nedeni kalmamıştı. Artık, dinlenme ve bir sonraki deneyiminin zevkini çıkarma zamanıydı.

Kendi evriminde bir sonraki basamağa geçmeye hazırdı. Annen bunu yaptı. Şu anda o bir melek. Yine başkalarına yardım etmeye devam ediyor, daima yapmış olduğu gibi.

Hiç de şaşırmadım. Peki, babama ne oldu? O nerede?

Hayatına giren her ruhun yolculuğu ve şu anki durumu ile ilgilenmenin ne akıllıca ne de yararlı olduğunu düşünüyorum. "Babam" dediğin ruhun özü, şu anda çok mutlu ve huzur içinde. Buna emin olabilirsin.

Tüm ruhlar huzuru bulur. Huzura ermeyen tek bir ruh bile yoktur.

Bir saniye. Annemle ilgili söylediğin bir şey, kulağıma ikinci kez çalındı. Peki, annem bir daha hiç fiziksel formda geri gelecek mi? İki dünya arasında gidip gelmenin sonsuz olduğunu söylemiştin.

Evet söyledim. Ve öyle. Annenin fiziksel olarak dönmediğini söylemedim. Onun bir melek olduğunu söyledim.

Melekler *fiziksel* olabilir mi?

Melekler ne isterlerse onu olabilirler. Fiziksel olmak isterlerse fiziksel olurlar. Saf spirit olmak isterlerse saf spirit olurlar. Melekler iki dünya arasında yolculuk yapar. Etrafında birçok melek var. Bazıları fiziksel formda, bazıları spiritüel formda.

Onlardan biri annem olabilir mi?

Sen ne düşünüyorsun?

Sıkça onu yanımda hissediyorum. Ama bunu hayal ettiğimi düşünüyorum. Gerçek olmadığını düşünüyorum.

Tekrar düşün.

Peki babam?

O sana bu kitabı yazman için yardımcı oldu. Bu farkındalığı *onun doğum gününde* yaşıyor olmanın sadece bir tesadüf mü olduğunu sanıyorsun?

Oh, Tanrım. Bu *onun* yaş günü! Bütün gün onu düşünüyordum. Bu satırları 29 Haziran'da, onun doğum gününde yazıyorum... böylesine bir tesadüf olabilir mi?

Baban, "Hiç de bir şey değil" diyor.

Tamam, tamam, yeter. Yani, tüylerim diken diken oluyor. Çünkü "hiç de bir şey değil" *tam da onun söylediği bir sözdü.* Peki, konuya devam edersek... nasıl melek olursun? Melekliğe nasıl "yükselirsin?

Melekliğe "yükselmezsin". Bu terfi ederek, rütbeyle ulaştığın bir seviye değil. Bazı ruhların bir şekilde diğerlerinden "daha iyi" olmasıyla ilgili değil.

Yolda daha ilerlemiş olabilirler...

Bir çemberde, kim "daha önde" olabilir ki?

Ama demiştin ki...

Beni dinle. Sonsuz bir döngü içinde hareket ediyorsun. Ne başlangıç var ne son var. Bu döngüde diğer ruhlardan ne "daha iyisin" ne "daha kötüsün".

Tüm döngü kutsal. Sadece neredeysen oradasın.

İnsanların yeryüzünde yarattıkları zorluklardan biri, çoğunun bazı şeylerin "daha iyi" olduğu fikrine sahip olması. Müslüman olmak "daha iyi", Yahudi olmak "daha iyi", Mormon olmak "daha iyi", Hıristiyan olmak, erkek olmak, kadın olmak, muhafazakar olmak, liberal olmak, Fransız olmak, İtalyan olmak, siyah olmak, Asyalı olmak, beyaz olmak, bilmem ne grubunun üyesi olmak "daha iyi".... Liste uzar gider.

Bazılarınızın diğerlerinden daha iyi olduğuna inanıyorsunuz. Bu gerçek değil.

Ama sorumu yine de soruyorum. Eğer "yükselmek" değilse, "ilerde olmak" değilse, birisi nasıl melek olabiliyor?

Sen melek olmayı seçiyorsun.

Sen mi seçiyorsun?

Her şeyi sen seçiyorsun. Seçmediğin hiçbir şey yok.

Melekler artık melek olmamayı seçebilirler mi?

Tabii ki seçebilirler. Ve seçen melekler var. Bir süre melek olabilirsin ve daha sonra melek olmamayı seçebilirsin. Son-

ra yine melek olmayı seçebilirsin. Çember içinde dönebilirsin, elips içinde yolculuk yapabilirsin, spiral içinde seyahat edebilirsin, düz çizgi üzerinde hareket edebilirsin, çoook uzun zaman "cennette kalabilirsin", bir sonraki anda dünyaya geri gelebilirsin. Neyi arzu edersen onu yapabilirsin.

Kim Olduğuna dair bir fikrin var mı?

Bana söylemeye çalışıyorsun... ve ben direniyorum.

Ben senim, sadece beni hatırlamanı sağlıyorum.

33

Peki, ben de "hayata geri geldim" mi?

Sana şunu sorayım. Hayatında bazen bu tür şeyler yaşamışsın gibi geldi mi?

Tabii ki. Senin bahsettiğin türden bazı anları yaşadığımı biliyorum.

Tabii ki yaşadın. Sana onlardan bahsetmemi ister misin?

Hayır, hayır. Onları zaten biliyorum.

Birini bilmiyor olabilirsin. Birini hatırlamıyor olabilirsin. Biri doğumundan hemen sonraki anlardı. Erken doğmuştun. İki kilonun az üzerindeydin. Yaşayacağın pek beklenmiyordu.

Ama yaşadım.

İkinci kez, evet.

Efendim?

İkinci kez, yaşadın. İlk kez, yaşamadın.

Offf, yine konu dağılıyor, millet.

İlk kez öldükten sonra, fiziksel dünyada tamamlamak istediğin şeyi tamamlamadığını hissettiğini belirttin.

Tamamlamak istediğim neydi?

Başkalarına vermek. Başkalarına vermeyi deneyimlemek istedin. Sevmeyi deneyimlemek istedin. Ölerek, kendince en iyisini yaptın. Ama sonra bunun yeterli olmadığını hissettin. Daha fazla deneyimlemek istedin.

Bir dakika. Başkalarına vermek için doğumda "öldüm" mü?

Tamamıyla annenin planına hizmet ettin... ve babanın. O anda verebileceğin tek şeyi verdin, hayatını anne babanın planına hizmet etmek için verdin.

Onların planı neydi?

Bunu onlar zamanı geldiğinde sana kendileri açıklayacak. Ve o an gelecek. Ama sana, senin planının ne olduğunu bilmek istersen söyleyebilirim. Senin bu hayattaki planın, sevmeyi deneyimlemek. Özgecilik. Hiçbir şekilde çıka-

rını düşünmeden. Hayatının ilk anında bunu yaptın. Hayatını bir başkası için verdin. Ama söylediğim gibi, bu verme deneyimi sana tamamlandığını hissettirmedi. Daha fazla vermek istedin. Vermeye devam etmek istedin. Ve realite atladın.

Efendim?

Daha önce alternatif realitelerle ilgili konuştuklarımızı hatırla. "Öldüğünde" ve "geri geldiğinde", gerçekte yaptığın şey, bilinçli farkındalığını alternatif bir realiteye odaklamaktır. Bu realitede "ölüm" anlarını yeniden yaşarsın; ama bu kez ölmezsin, yaşarsın.

Bazı durumlarda bu, "ölümden dönmeye" benzer. Bazı durumlarda bir anda ani iyileşme olur ya da hastalık hızla geriler. Sanki Zaman Çizgisinde "ölüm" anından bir an öncesine ya da haftalar öncesine dönüp, hattı değiştirerek treni bir başka yola yönlendirmek gibi.

Diğer zamanlarda yaptığın bunlar oldu. Hatırladığın, bildiğin zamanlarda, kendini "gidici" zannediyordun.

Öyleydi gerçekten.

Ve haklıydın. Gidiciydin. Yani, gittin.

Öldüm mü?

Her seferinde.

Bu, gerçekten zihnimi duman ediyor. *Öldüm* ha?

Kapı çivisi kadar ölü.

Ama şimdi buradayım. Şimdi ve burada yaşıyorum.

Ne sanıyorsun ki? Sadece kedilerin mi dokuz canı olduğunu sanıyorsun?

Evet, tüm diğer zamanlarda da "ölmüştün". Ölümün tüm evrelerinden geçtin. Hayatının o döneminde "cehenneme" inanıyordun. Ve bu yüzden kendi "cehennemini" yarattın ve bu deneyimi yaşadın. Sonra hatırlama noktasına geldin. "Cehennem"in mevcut olmadığını hatırladın. O zaman başka bir şey yarattın. Çok daha keyifli bir şey; ama onunla da doyum bulmadın. Sonra Total Birleşme anında benimle karşılaştın. Daha sonra "Hayat Filmi"ni izledin. Ve sonra Kutsal Sorgulama yapıldı... ve sen geri dönmeyi seçtin.

"Tamamlanmış hissetmiyorum" dedin.

Şimdi birkaç ay önce birisinin bana gönderdiği notu çok daha iyi anlıyorum. Şimdi, not gerçekten anlam kazanıyor.

Oku bunu...

Sevgili Neale,

Seninle, Noel'den biraz önce başıma gelen küçük bir hikayeyi paylaşmak istiyorum.

Bir iş gezisi nedeniyle tam Noel'den önce, kocamdan altı haftalık bir süre için istemeye istemeye ayrıldım. İşin ortasında bir haftalık boş bir zamanım vardı. Arabayla Grand Junction'dan Loveland'a yola çıkarsam, beş saatlik bir yolculuktan sonra Noel'de evde olabilirdim. 22

Aralık'ta gece on birde yola çıktım. Ertesi gün beklenen kötü havaya böylece takılmayacağımı düşünüyordum. Loveland geçişinde Einshower tüneline gelene kadar, gece yıldızlarla süslüydü.

Tüneli geçer geçmez kendimi bir kar fırtınası içinde buldum. Her yer kısa zamanda bembeyaz olmuştu. Tanrı'ya beni koruması için dua ettim. Denver'e vardığımda, sürüş daha kolaylaştı. Kuzeye doğru giderken yol oldukça kuruydu. Sadece orada burada biraz kar kümeleri vardı. Dümdüz giden açık yolda 50 mil hızla giderken birden buzlaşmış bir kar tabakasının üzerinden geçerken arabam bir anda fırıldak gibi döndü. Saat sabahın dördüydü.

Yolun sol tarafındaki bariyere savrularak durduğumda yüzümün alt bölümünde yoğun bir ağrı hissediyordum. Ne kadar incindiğimi bilmiyordum ve uzakta üzerime gelen kamyonun ışıklarını gördüğümde çok panikledim. Arabamın motoru durmuş ve ben otobanın ortasında kalakalmıştım. Kamyon şoförünün beni görene kadar, buzlu yolda frene basarak duramayacağını biliyordum. Zihnim bir nevi şokta olduğu için arabadan çıkmayı bile akıl edemiyordum. Tek düşünebildiğim arabamın ikaz lambalarını yakmaktı. Ama onları yakmak için düğmeyi de bulamıyordum.

Ve mucize oldu. Arabam hiçbir nedensiz geriye kaymaya başladı. Yolun sağına kayan araba, bu kez sağ bariyere dayandı ve durdu. Tam durduğumuz anda kamyon yanımızdan hızla geçip gitmişti.

Hikayenin geri kalan kısmı önemli değil. Ama kısaca anlatırsam, arabamı nasılsa çalıştırarak, bir 15 mil daha gittim ve eve vardım. Yüzümde birkaç dişimin hafif sallanması dışında bir sorun yoktu.

Bu olayla ilgili, kimi şanssız olduğumu düşündü. Kimi büyük şans eseri atlattığımı düşündü. Ama ben çok daha iyisini biliyorum.

Sevgiler, İnga Kraus

"Ölümden dönmek" deneyimleri, aslında "aynı yaşam filminin" yeni bir sonuçla "tekrar çekimi"dir. Ne harika bir fikir. *İkinci şans.* Bitirme şansı, buraya yapmak üzere geldiğimiz şeyi tamamlama şansı.

Evet.

Ve ben daha önce üç kez "ölmüştüm" demek?

Dört kez. Doğum ölümünü unutma.

Yetişkinken bile geri geldim? O kadar yaşadıktan sonra?

Yapmak istediğin çok şey olduğunu söyledin, hâlâ deneyimlemek istediğin çok şey olduğunu söyledin. Çocuklarınla ilişkilerini düzeltmek istedin. Kadınlara kötü davranmak yerine, bir kadını sevmeyi ve onun tarafından sevilmeyi de deneyimlemek istedin. Hepsinin en önemlisi, dünyanın Tanrı ve hayat ile ilgili düşüncelerini değiştirmek istedin.

Son kısmının, sevgiyi hatırlamakla bağlantısı ne?

"İnsanlar Tanrı'nın kim ve ne olduğunu ve hayat sisteminin işleyişini hatırladığında, sevmeyi de hatırlayacaklardır.

O zaman herkes herkesi koşulsuz olarak sevecektir" demiştin.

"Diğer tarafta" ne olduğunu hatırladıktan sonra, "Öte alemde" biraz zaman geçirdikten sonra, "cehennem"in (ve *her şeyin*) kendi hayal ürünün olduğunu anladıktan ve de Benimle karşılaştıktan sonra, bazı şeyleri anlamaları için dünyaya yardım etmek istediğini söyledin. Ama öncelikle, *kendinin* bazı şeyleri deneyimleyerek anlamaya ihtiyacın olduğunu söyledin.

Ne gibi?

Kırk dokuz yaşında, hayatının ortasında evsiz bir insan oldun. Daha birçok hayat partnerleri yarattın... ve onları da terk ettin, tıpkı daha önce de yaptığın gibi. Böylece ihanetle ilgili daha çok şey öğrendin. Kendinin başkalarına ihanet yeteneğini ve başkalarının sana ihanetinin sana neler hissettireceğini öğrendin. Sevgi hakkında bir şeyler öğrendin. Terk edilmekle ilgili çok şey öğrendin. Hayatın Kendisi tarafından terk edildin. Kendin artık sokaklardaydın. Sokakta yaşıyordun. Çadırını ev diye bellemiştin... Bir yıl boyunca.

Beş parasız olmanın ne olduğunu öğrendin. Öylesine parasızdın ki, bir dolar sana çok para gibi geliyordu, iki dolar ise zenginlikti. Bir gün elindeki son birkaç bozuk parayı ihtiyacı olan birine verdin; senin her kuruşuna ihtiyacın olduğu halde. O gün gerçek cömertliğin ne olduğunu öğrendin. Aynı zamanda, "paranın geldiği kaynakta çok daha fazlası olduğunu" öğrendin. İşte bu büyük hatırlama idi. Yeniden evrenin sınırsız kaynak olduğunu keşfettin. Çok kısa zaman

sonra zengindin. Rüyalarının ötesinde bir zenginliğe sahip olmuştun.

Ve dünyanın Tanrı ile ilgili düşüncelerini değiştirmeye başladın. Hayat hakkında... birbirleri hakkında düşüncelerini değiştirmeye başladın. Şimdi çocuklarınla daha iyi ilişkilerin var. Hatta zor yolla da olsa, hâlâ başkalarını incitsen de, nihayet sevmeyi öğreniyorsun. Şimdi kitaplar yazıyorsun. Kitapların tüm dünyada milyonlarca satıyor. Dünyayı dolaşıyor, binlerce insanla konuşuyorsun. Radyodasın, televizyondasın hatta bir filmin bile var.

Tüm bunların tesadüfen mi olduğunu düşünüyorsun?

Tüm bunların tesadüfen mi olduğunu düşünüyorsun?

Ben... ben....

Sana söyleyeyim. *Tüm bunları sen seçtin.*

Tabii ki hiçbir şey öğrenmedin. "Öğrenmek" lafın gelişi. Ben bu sözü kullanıyorum. Çünkü sen kullanıyorsun. Ben senin gibi konuşuyorum. Senin konuştuğun dili kullanıyorum. İkimiz de hiçbir şey "öğrenmediğini" biliyoruz. Sadece hatırlıyorsun. Terk edilmeyi hatırladın, cömertliği hatırladın. Sevgiyi hatırlamak için çok uğraşıyorsun. Tanrı, Hayat ve diğerleriyle ilgili *daima bildiklerini* ise hatırlayarak bilinçli zihnine aldın.

Tüm bunların nereden geldiğini düşünüyorsun?

Tüm bunların nereden geldiğini düşünüyorum?

Tüm burada yazdıklarını.

Herhalde senden geldiğini düşünüyordum. Tanrı'dan geldiğini düşünüyordum.

Benden geliyor. Tanrı'dan geliyor. Ama benim senden ayrı olduğu mu düşünüyorsun? Sana yepyeni şeyler mi söylediğimi sanıyorsun?

Beni dinle. Ben *senim*, sadece *beni sana hatırlatıyorum*. Tanrıyla sohbetlerin sana açık alan yarattı, kapıyı açtı, zaten bildiklerini hatırlamana izin verdi.

Şimdi son soru hatırlamaya devam edip etmeyeceğin ya da hatırlamamış gibi davranıp davranmayacağın.

Uffff.

Soru işte bu! Değil mi?

Nihai Realiteyi gerçekten anlamak için
aklınızı kaybetmeniz gerekir.

34

Burada konuştuklarımıza inanamıyorum. Bunların başkalarını ilgilendireceğini sanmıyorum. Bunların hepsini kitaba koymak zorunda mıyım?

Ben değil, sen söyledin. Tüm sohbetin, hiçbir yerini atmaksızın, her kelimesinin kitapta yer alacağının sözünü SEN verdin. Ben sana, bazı yerlerini çıkartma ihtiyacını duyabileceğini söyledim. Sen asla böyle bir şey olmayacağını söyledin. Şimdi bir başka şeyi hatırlıyorsun. Şimdi verdiğin sözü tutmayı hatırlıyorsun. Söylediğini yapmak. Sözüne sadık olmak. Sen böyle biri misin? Kim ve ne olduğunu tanımlamak senin seçimin.

Offf. İşi zorlaştırıyorsun.

Bak, şimdi burada durabilirsin. Kitaba son verebilirsin. İl-

ginç bir kitap oldu zaten. Daha ileri gitme. Yeterince söyledin. Belki de gereğinden fazla. Bazıları için fazla bile gelebilir. İstersen bilgisayarını kapa ve bırak.

Hayır. Burada bir Dönüm noktasındayız. Bu Dönüm noktası sadece benim için değil. Okuyan herkes için. Hatta bunun bir Dönüm noktası olduğunu anlamayanlar için de. Ama öyle. Bunu hissediyorum.

Nereye gitmek istiyorsun?

Son konuşmamız üzerinde biraz daha derinleşmek istiyorum. Sonra sohbetimizi bir sonuca vardıracağımızı düşünüyorum.

Sana bir şey daha söylemek istiyorum; büyük bir ifşaatta bulunmak. Sonra sohbeti tamamlarız.

Anlaştık. Son konuşmamızı iyi anlayıp anlamadığımı bir göreyim. Her ruhun, ölümden hemen sonra, ölüm sürecini geriye döndürme olanağı olduğunu söylüyorsun. Bunu anladım. Şaşırtıcı bir düşünce ama anladım. Bu senin yapacağın bir şey. Bizi ne kadar sevdiğini düşününce son derece mantıklı geliyor.

Bunu görebildiğine memnun oldum. Tanrı'nın sevgisine güvenmek, seni hayatın boyunca rahatlatacaktır. Ölüm gününde de. Seni seviyorum. Hepinizi seviyorum.

Şimdi söyle bana, tüm bunlar nasıl oluyor? Eğer gerçekten "geri geliyorsak" bu nasıl oluyor? Herkes böylesine uygun ko-

şullarda, kolayca "geri gelebilecek" şekilde ölmüyor ki. Kimileri savaş alanında ya da kazalarda ölüyor. Bedenleri paramparça oluyor. Herkes rahat bir şekilde yatağında ölmüyor ki, rahatlıkla "uyansınlar" ve doktorlar "Mucize!" desinler diye.

Biraz geriye gidelim.

"Öldükten" sonra, daha önce söylediğimiz gibi ölümün ilk iki evresinden geçiyorsun. Önce bedenin olmadığını idrak ediyorsun. Sonra inançların doğrultusunda ne olacağını bekliyorsan onu yaşıyorsun. Bu durumu arzu ettiğin sürece yaşıyorsun. Sonra üçüncü evreye geçiyorsun. Öz'le birleştiğin son evre. Buradan çıkıp, yeni tamamladığın hayatın film şeridi gibi gözlerinin önünden geçiyor, yani "Hayat filmi"ni seyrediyorsun. Sonra da kalmaya ya da dönmeye karar veriyorsun.

Bu kararı Hayat Filmimde gördüklerimi değerlendirerek yapıyorum.

Temelde, evet. Gördüklerine ve ruhunun arzuları doğrultusunda "ben" dediğin kimliğinde hâlâ deneyimlemek istediğin şeylerin var olmasına göre. Bir başka deyişle "tamamlandığını" hissedip hissetmediğine göre karar veriyorsun.

Ama... demiştin ki... seni bu konuda çok dikkatli dinlediğime eminim... hiç kimsenin tamamlanmamış hissetmeden asla ölmeyeceğini söylemiştin. *Hiç kimsenin fiziksel dünyaya gelme amaçlarını tamamlamadan ölmediğini* söylemiştin. "Tamamlanmamış" olmak diye bir şeyin olmadığını söylemiştin. Ve... *On*

*birinci Hatırlatma*nın anlamının bu olduğunu söylemiştin: *Ölümün zamanlaması ve koşulları daima mükemmeldir.*

Her şey aynen söylendiği gibi.

Ama şimdi de eğer kişi öldükten sonra, bir şekilde "tamamlanmadığını" hissediyorsa, hayata yeniden "geri dönebilir" ve ölüm anını yeniden yeni bir şekilde... yaşayabilir... yani...

Yani... ne?

Bu da onların ölmüş olduğu gerçeğini ortadan kaldırır.

Aynen öyle. Bu da onların *ölmediği* anlamına geliyor. Bu da "ölümün zamanlamasının ve koşullarının daima mükemmel" olduğu anlamına geliyor. Yani hiç kimse fiziksel dünyaya gelme amaçlarını tamamlamadan ölmez.

Ama, *öldüler* ve öldükten *sonra* tamamlanmamış olduklarını fark ettiler ve geri geldiler. Bu da onların tamamlamadan *ölebildiklerinin* kanıtıdır.

Şimdi neden böyle düşündüğünü anladım. Öyleyse sana bir parça bilgi daha vereceğim.

"Ölüm" süreci, ruh "öte tarafa" geçene kadar tamamlanmaz.

Öte taraf, *Portalma*nın diğer tarafıdır. Diğer taraf, spiritüel boyuttur. Ruh, spiritüel boyutta kimliğini belirler ve yeni bir kimlik yaratır.

Bu nedenle hiç kimse "öte tarafa" geçmeden ölmez. "Öte tarafa" geçmeden eski kimliği ölmez. Bir başka deyişle, *ölümünüz siz tamam diyene kadar tamamlanmaz.*

Kutsal Sorgulama esnasında tamamlanmadığınızı hissediyorsanız ve yeni ayrılmış olduğunuz fiziksel dünyaya dönmeyi arzu ediyorsanız, anında dönersiniz.

Evet, ama bunun "realite atlayarak" yapıldığını söylemiştin. Ruhun alternatif bir realiteye geçtiğini söylemiştin. Bu durumda, ruh *bu* realitede tamamlanmamış olarak *ölüyor*.

Ölene kadar böyle düşüneceksin, değil mi?

İlginç bir söz oyunu.

Çok fazla düşünmemeye çalış. Nihai Realiteyi gerçekten anlayabilmek için aklını kaybetmen gerektiğini hatırla.
Ama yine de sorunu yanıtlayalım.

Evet, iyi olur.

Bana bir seferinde ruhun aynı anda iki yerde olup olamayacağını sormuştun.

Evet, sormuştum. Sen de değil aynı anda iki yerde olmak, aynı anda birçok yerde olabileceğini söylemiştin.

İyi. Bunu hatırladın. Şimdi bu noktaya dönelim.
Eğer ruh, kendisini tamamlanmamış hissediyorsa ve yeniden dünyaya dönmek için henüz ölmediği bir realiteye atlamayı seçiyorsa, o zaman ruh tamamlanmamış olarak ölmemiş oluyor, değil mi?

Kabul. Ama ruh *başka* bir realitede...

Bekle bir dakika, oraya geliyorum.

İlk realitede "geride kalan" ruh, ne olduğunun *farkında değildir*. Sadece Kendisinin bir parçasının bir başka realiteye atladığını ve tamamlamayı arzu ettiği şeyleri tamamlayacağını bilir. Ayrıca *Zaman denilen bir şey olmadığını* da bilir. Kendisinin diğer parçasının, tamamlamak üzere "geri döndüğü" şeyi *zaten tamamlamış* olduğunu da bilir. Sadece Anda Olmayı, Şimdide Olmayı bildiği için, spiritüel boyuta tamamlandığını hissederek gider.

Vaaay. Her konunun içinden kelimelerle oynayarak sıyrılabiliyorsun.

Bunu söyleyebilirsin. Ama böylesine didiklemenin sana pek hizmet etmeyeceğini söyleyeyim. Bu sohbetin temel mesajına ve büyük resmine odaklanmanın sana daha fazla yararı olacağını düşünüyorum.

Dünya insanının çoğu, detaylarda takılıp kalıyor. Her şeyin en ince noktasına kadar açıklanmasını istiyor. Bir nakış işlemesinin arkasını çevirerek, ipliklerin nasıl iç içe geçerek bu deseni yarattığını görebilir, ipliklerin her renginin nerelere uzandığını inceleyerek, ipliklerin giriş çıkışlarını takip edebilirsin. Ama tüm bu incelemeler, sana onların yarattığı desenin kendisine baktığında duyacağın hazzı veremez.

Her şeye farklı bir şekilde bak. "Her şeyin yanıtını bilmeliyim" şeklindeki bakış açını değiştir. Kendine resmin bütününü görme şansını ver. Gördüğünden hoşlanacaksın.

Dünyaya hizmet etmek için "atanmış" din adamı olmanız gerekmiyor. Yazıyor olmanız, Tanrı'nın sizi zaten "atadığının" göstergesidir.

35

Pekala, her ruhun nihayet "öte âleme" geçtiğinde "tamamlanmış" olduğunu anladım. Benim için bulmacanın son parçası işte şimdi geliyor. Oraya gittiğimizde bize ne oluyor? Yaptığımız iş ne oluyor? Ve nasıl yapıyoruz?

Ruh, Kutsal Sorgulamada tamamlandığını söylüyor ve "devam etmek istediğini" belirtiyorsa, anında spiritüel boyuta geçer. Orada, Işıkla birleştiği anda kendisinin Kim olduğuna dair yaşadığı farkındalıkları deneyimlemeyerek Bilmeye başlar.

Böylece, kendisinin Yüce bir Varlık olduğunun kavrayışı başlar. Bu gerçeği çok çabuk anlar çünkü spiritüel boyutta arzu ettiği her şey anında gerçekleşmektedir. Bir şeyi "hayal etmek" ile "gerçekleşmesi" arasında zaman geçmesi yoktur. Çünkü spiritüel boyutta yaratıcılık, Yaratıcılığın Üç Seviye-

sinde aynı anda olur. Fiziksel dünyada bu durum nadiren olur.

Yani "öldüğümde" birdenbire bilinçaltı, bilinç ve süper bilinç seviyelerinde aynı anda yaratmaya başlıyorum?

Spiritüel boyuta geçtiğinde evet. Metaforumuzdaki *Portalma*'nın çekirdeğinden geçip "diğer tarafa" vardığınızda.

Işıkla birleştiğinde, bilincin tüm seviyeleri Bir olur. İşte bu tek bilinçle "odayı" yani Varlığının Özünü terk ederek, spiritüel boyuta geçiyorsun.

Aynı şekilde varlığının üç boyutu da (beden, zihin ve ruh) Bir oluyor.

Tıpkı yaratıcılığın üç seviyesinin (düşünce, söz ve davranış) Bir olduğu gibi.

"Zaman" dediğiniz, geçmiş, şimdi ve gelecek, deneyimleri de Bir oluyor.

Her şey birleşiyor.

"Ölüm" yeniden birleşmedir, sandığınız gibi *ayrılma* değil. Ölüm BİRleşmedir. Her üçlü realite, ölümle tek olur. Bazılarınızın "Kutsal Üçleme"* olarak tanımladığı şey Bir olur.

Artık, yaratıcılığın tüm seviyeleriyle ve farkındalığın tüm boyutlarıyla yarattığınız için, yarattıklarınızın gerçekleşmesi anında olur.

Spirit dünyasında süprabilinç seviyesinde yaratıyorum!

---

* *Kutsal Üçleme, Hıristiyanlıkta, Baba-Oğul-Kutsal Ruh, üçlemesine verilen isimdir.* ÇN.

Evet ve arzu ettiğiniz her şey anında gerçekleşiyor.

Ustalar, fiziksel dünyada iken de bu boyuttan yaratıyor. Onların anında aldıkları sonuçlara "mucize" diyorsunuz.

Yani öte tarafta gerçekten "cennette" yaşıyorum. İstediğim her şey anında gerçek oluyor.

Evet. Kim olduğunuzu bilmek için arzu ettiğiniz her şeyi Bildiğinizde, bu kez, kendinizin daha da iyi versiyonu olarak kendinizi yeniden yaratıyorsunuz. Bu, tüm hayatın arzusudur. Buna tekamül* deniyor.

Yaşamak için, kendiniz olmak için, Yüce olmak için bilmeniz gereken her şeyi bilmek isteyeceksiniz. "Cennette" ya da spiritüel boyutta olmak saf hazdır. Hayat, fiziksel boyutta da saf haz olabilir. Ama çoğu ruh henüz bunu bilmiyor. Çoğu henüz kim olduğunu hatırlamıyor.

Spiritüel boyutta ruhunuzun aktivitelerini detaylı olarak tanımlamak çok zor. Çünkü şu andaki bilinç seviyeniz çok sınırlı. Ama bu aktivitelerin Bilmek ile ilgili olduğunu söyleyebilirim. Ama bir an gelecek ki artık Bilmek de yeterli olmayacaktır. Ruh o noktada, Bildiklerini deneyimleme arzusu duyacaktır. Kendinin Bildiği yeni bir boyutunu deneyimlemek isteyecektir. Bu deneyim ise ancak fiziksel boyutta olur.

Ve ruh fiziksel dünyaya geri dönecektir.

Evet. Mutlulukla ve hazla. Ruhunuz Varlığınızın Özüne geri dönecek ve bir kez daha geriye yolculuk yapmak için Kutsal Sorgulamaya yanıt verecektir. Neyi Bilmeyi arzu etti-

---

* *EVRİM fiziksel boyut gelişimidir, TEKAMÜL ruhsal gelişimdir.* ÇN.

ğini Biliyor musun? Şimdi fizikselliğe geri dönmeyi seçiyor musun?

Yanıt evetse, düşüncele ve duygularınız evet diyorsa, ruhunuz bir seçim daha yapar: Fizikselliğe ya aynı hayat çizgisinde ya da farklı bir kişi olarak dönmeyi seçer.

Ruhun döneceği yer Yerküre ile sınırlı mı? Ruh, bir başka formda ya da bir başka gezegende veya evrenin bir başka yerinde fizikselliğe dönebilir mi?

Bu sohbetin başında konuştuğumuz gibi Uzay-Zaman Kontinuumda sayısız yollar vardır.

***Yabancı Bir yerdeki Yabancı*, isimli eserinde Robert Heinlein "çok çeşitli zaman ve yer" olduğunu söylüyor.**

Evet. Çok mükemmel ifade etmiş. Siz istediğiniz herhangi bir yeri seçebilirsiniz. Seçtikten sonra tekrar Tam Birleşme içine girersiniz. Orada size hayat enerjisi ayarlaması yapılır. Böylece ayarlanmış enerji ile yeniden "doğarsınız."

Teşekkür ederim.

Bu açıklama ve tüm sohbet için teşekkür ederim. Sohbetin çok miktarda "Süreç tanımlamaları" içerdiğini biliyorum. Bu açıklamalar için metafor, bilim, kozmolojik metafizik kullanıldı. Tüm hayatı ve "her şeyin nasıl işlediğini" anlamak için tüm bunlar gerekliydi. Ama bu sohbet bana derin spiritüel içgörüler, derin anlayış ve farkındalık da kazandırdı. Beni rahatlattı. Başka insanları da, özellikle sevdikleri kişinin ölümlerinin acı-

sını yaşayan insanları ve ölüm döşeğinde olan kişileri de rahatlatacağını umut ediyorum.

Tanrı'nın her gerçek elçisinin ölene rahatlık sağlama görevi vardır. Bunun için bir din adamı ya da atanmış rahip olmanız gerekmiyor. Her biriniz Tanrı'nın elçisisiniz.

Evet. Ama sevdiğini kaybetmenin acısını yaşayan birini rahatlatacak sözleri bulmak her zaman kolay olmuyor. Birkaç yıl önce Sheila adında bir kadın bana şu mektubu göndermişti;

Sevgili Neale,

Erkek kardeşim Chuck epey yıl önce öldü ve öldüğünde sadece yirmi yedi yaşındaydı. Bunca zaman geçtikten sonra bile acım hâlâ dinmedi. Her gün onu düşünüyorum, gördüğüm her şey bana onu hatırlatıyor. Hiçbir şey umurumda değil artık. Kronik bir depresyondayım.
Yardım edebilir misin?

Sheila, Wisconsin

Ortalama bir insan, bu durumdaki birisine ne söyleyebilir? İşte sorum bu. Nihayetinde biz bu durumlar için eğitilmiş rahipler değiliz ki. Diplomalı danışmanlar da değiliz.

Peki, sen ne söyledin?

Elimden geldiğince uygun bir yanıt verdim. Verdiğim yanıt, Tanrıyle sohbet konuşmalarına dayanıyordu. Şöyle bir yanıt verdim:

Sevgili Sheila,

Kaybın için üzgünüm ve acını anlıyorum. Sana burada bir şeyler söylemek istiyorum. Söyleyeceklerim zihnindeki anıların rengini değiştirmene yardımcı olabilir. Böylece onlara baktığında, sürekli üzüntü duymazsın.

Öncelikle, Chuck'ın ölmediğini bil; ölüm bir yalandır, bir hayal ürünüdür ve asla ölüm diye bir şey yoktur. Bu bir numaralı gerçeği en yüksek Gerçek olarak kabul edersen, bundan sonra söyleyeceklerimin senin için bir anlamı olur.

İkinci olarak, eğer Chuck'ın "ölü" olmadığını kabul edersek, hatta son derece canlı olduğunu bilirsek o zaman kendimize sorduğumuz soru şu olacaktır: Chuck nerede? Ne yapıyor? Mutlu mu?

Öncelikle son soruya yanıt verelim. Chuck, fiziksel dünyadan ayrıldığı anda olduğu kadar, hiç bu kadar mutlu ve haz dolu olmadı. O anda yeniden en büyük özgürlüğe kavuşacağını biliyordu. Her şey Olan'la birliğinin hazzını ve mutluluğunu yaşayacağını biliyordu.

O anda Chuck için ayrılık bitti. Her şey Olan'la birleştiği an dünyada da cennette de en harikulade andı. O an, kutlama anıydı, yas tutma anı değil, ama yas da anlaşılır bir duygu. Çünkü sınırlı farkındalığımızla gerçekte ne olduğunu bilmiyoruz. Ayrıca bireysel olarak sevdiğimizi kaybetmenin acısını yaşıyoruz.

Doğal bir yas sürecinin sonunda (ki bu yas sürecini kendimize tanımalıyız) acı ve üzüntü içinde kalmak ya da yüzümüze tebessüm konduracak daha büyük farkındalığa sahip olmak ise bizim seçimimiz oluyor; hatta sevdiğimizin gidişinin ne kadar erken ve ne kadar çabuk olduğunu düşünsek bile. Tanrı'nın zamanlamasında "erken" ya da

"çabuk" diye bir kavram yoktur. Her şey mükemmel zamanlama içindedir.

Bu daha geniş farkındalığa geçmeyi seçersek, o zaman hayatı kutlayabiliriz. O zaman Chuck'ın dokunduğu her insana verdiği armağanların, kendi varlığının harikuladeliğinin ve sevgisinin gücünü kutlayabiliriz.

Bunu, Chuck'a kendisi olmakta tümüyle özgür olması için izin vererek yapabiliriz. Bu da bizi ilk soruya getiriyor: Chuck şimdi nerede? Tanrı ile Sohbet'in üçüncü kitabında yazıldığı gibi Mutlakların Dünyasında yani Tanrı'nın olduğu yerde, her birimiz her yerdeyiz. "Orası" nın ya da "Burası" nın olmadığı yerde, "Her yerde" yiz. Her birimiz birden fazla yerde olabiliriz. İki yerde, üç yerde, istediğimiz yerde, istediğimiz deneyim içinde olabiliriz. Bu, Tanrı'nın doğasıdır; Tanrı'nın tüm varlıklarının da.

Hangi deneyimi seçeriz? Birliği ve sevdiklerimize empati duymayı seçeriz; tıpkı bedenin içindeyken olduğu gibi. Bunun anlamı, Chuck'ın hala seni sevdiğidir. Teorik anlamda değil, yaşayan ve asla sona ermeyen sevgi anlamında. Bu sonsuz sevgi, onu her düşündüğünde Chuck'ın (özünün bir parçasının) sana gelmesini, seninle olmasını sağlıyor. Bizi seven birini düşünmek bir çekim gücü yaratır ve kişinin özü bu çekimi yadsıyamaz ve görmezden gelemez.

Chuck şu anda da seninle beraber. Bu satırları okuyorken onu düşündüğün için onun bir parçası şu anda seninle. Eğer sessiz kalırsan ve bu anı duyarlılıkla algılarsan, onu hissetmen, hatta "işitmen" mümkün olacaktır.

Bu her yerdeki tüm insanlar için geçerli. Her yıl dünyanın dört bir yanından binlerce ve binlerce kişi "giden" sevdikleri tarafından "ziyaret" edildiğinin bilgisini psikiyatristleriyle, rahipleriyle, doktorlarıyla ve her türlü iyileştirici meslekte çalışanlarla paylaşıyor. Bu meslekten

insanlar, bu tür paylaşımlara öylesine alışkın ki, artık olayın gerçekliğini sorgulamıyorlar bile.

Sevdiklerimizin özü, onları düşündüğümüz anda içimizin sevgi ve şefkat dolu boşluğuna ulaşır ve içimizdeki boşluğu tamamlar. Bu açıklık, sevdiğimizin bizim hissettiklerimizi ve deneyimlediklerimizi bilmesini ve anlamasını sağlar.

Eğer sevdiklerimizi üzüntü ve acıyla düşünüyorsak, onun özü de bu acıyı ve üzüntüyü hisseder. Bu öz, saf sevgi olduğu için, sevecenlikle üzüntümüzü iyileştirmeye çalışır. Zaten iyileştirmemeye çalışması imkansızdır.

Ama bu kişiyi haz ve neşeyle düşünüyorsak, sevdiğimizin özü bunu da hissedecektir. Bu hissediş onu özgür kılacak ve bizim için her şeyin yolunda gittiğini bildiği için bir sonraki serüvenine özgürce kucak açacaktır. Tabii ki onu her düşündüğümüzde yine geri gelecektir. Hep keyifli olduğuna emin olmak için, onu her düşündüğünde yine gelecektir.

Ama bu ziyaretler içimizde haz dolu dans gibi, harikulade bağlantı duygusu yaratacaktır. Yüzümüzdeki tebessüm ışıltılı olacaktır. Sizin hayatı kutlamanız, onunla aranızdaki bağlantıyı bütün kılacaktır ve bu bağlantı asla kopmayacaktır.

Bizim acı ve üzüntümüzü iyileştirmek için sevdiğimizin özü sonuna kadar her şeyi yapacak, her aracı kullanacak, her metottan yararlanacaktır. Tıpkı bir yabancıdan gelen bu mektup gibi, değişik yollarla size mesajını gönderecektir. Şu anda bulunduğu yerin ne kadar haz dolu olduğunu, hayatın mükemmel sürecinin işleyişini bir şekilde size bildirecektir.

Kutla, kutla, kutla! Artık üzüntü olmasın, yas olmasın, çünkü gerçekte ortada bir trajedi yok. Onu andığın özel

anlarda, tebessümle karışık mutluluk gözyaşlarına evet. Kim Olduğumuzun, Chuck'ın Kim Olduğunun hatırlanmasına ve bu harikuladeliği yaratan Tanrı'nın sevgisinin haz dolu gözyaşlarına evet.

Kutla Sheila. Kendine, Chuck'a ve ikinizin dokunduğu tüm insanlara hayat boyu sürecek bir armağan ver: üzüntünün yerini alan neşeyi, kaybetmenin acısının yerini alan memnuniyeti, şükran duygusunu ve nihayet ulaşılan huzuru ver.

Tanrı'nın sevgisi de, Chuck'ın varlığı da şu anda seni kuşatmış, sarıp sarmalamış durumda Sheila. Şimdi git ve Gerçekten Olduğun ol. Ve tebessüm et.

Chuck da böyle olmasını isterdi.

Sevgiyle
Neale

Bu harika bir yanıttı. Sheila'nın çok, çok rahatlatıcı bulduğuna eminim.

Evet, ama doğru muydu? Yoksa kendim mi uyduruyorum?

Evet.

Neye evet.

İki soruna da evet. *Doğru* ve hepsini sen uyduruyorsun. Nasıl arzu ediyorsan öyle olur.

Bana bunu söyleyip duruyorsun ve ben de böyle olmasını istiyorum, çünkü *gerçekten de böyle.*

Gerçekten de böyle.

"Gerçekten" böyle, çünkü sen sürekli böyle yaratıyorsun. Eğer başka türlü yaratmak istersen, o zaman başka türlü olacaktır.

Bu gerçek tüm hayatın için geçerli; hem bu dünyada hem cennette.

Pekala, eğer gerçekten hayatımı ve çevremdeki hayatı, seçimlerimle ben yaratıyorsam, o zaman hepimizi kucaklayan, hepimizi içine alan bir seçim yapıyorum. Hepimizin başkalarına, Tanrı'nın bir hizmetlisi gibi davranmamız konusunda çağrı yapıyorum. Tanrı'nın hizmetini yapmak için din adamı olmamız, rahip olmamız gerekmiyor. Aslında hepimiz Tanrı'nın hizmetini sunan rahipleriz . Bunun için bir kilise tarafından "atanmış" olmamız gerekmiyor.

2003 yılında oğlunun ölümünün, hayatını nasıl kökten değiştirdiğini benimle paylaşan Joan Beck gibi insanlar, bana bunun istenirse yapıldığı ve yapılabileceği konusunda ilham oluyor.

Joan'ın büyük oğlu Jason, öldüğünde liseye gidiyordu ve henüz on sekiz yaşındaydı. Yüzme dersinin ilk gününde trajik bir şekilde boğularak ölmüştü. Ölümü Joan'ı, ailesini ve tüm çevresini yıkmıştı.

Jason'un ölümünden iki gün sonra, Joan oğlunun yanında olduğunu hissetti. Joan, yüreğinin acısını aşmayı başarmasının oğlunun desteği olmaksızın mümkün olamayacağını söylüyordu.

---

* *Burada yazar "minister" kelimesinin hem rahip, hem hizmet eden anlamına gelmesinden yola çıkarak kelime oyunu yapıyor.* ÇN.

Oğluyla kurduğu bu bağlantı, onu spiritüel boyutta, Jason'un ölümünün ardındaki anlamı arayışa itti. Bir rahip kızı olarak Tanrı'nın varlığına inancı vardı. Ama sevgili oğlunun neden öldüğünü bir türlü anlayamıyordu. O iyi bir anneydi, çocuklarına doğruyu yanlıştan ayırmayı öğretmişti.

Jason öldükten sonra, onun bu arayışında oğlunun daima yanında olduğunu söylüyordu. Joan gerçeğe dirense bile oğlu ona daima rehberlik yapıyordu. Spor öğretmenini affedebilme gücünü, oğlunun yardımıyla bulduğunu söylüyordu.

Joan'ın, daha önce spor öğretmeniyle fazla bir konuşması olmamıştı. Ama Jason'un ölümünden sonra onunla her yerde karşılaşmaya başlamıştı. Jason, Joan'ın, öğretmeni affetmesinin kendisi için en doğru yol olduğunu görmesine yardım etmişti. Böylece kızgınlık duygusundan kendisini özgür kılmayı başarmıştı. Başkalarının ona deli gözüyle baktığından bazen endişe etse de o, içinde huzura kavuştuğunu söylüyordu.

Joan hikayesini benimle paylaştığında hikayesi bana dokunmuştu. Ona benimle paylaştığı için teşekkür ettim ve şunları söyledim:

Sevgili Joan,

Jason öldüğünde kendini nasıl hissettiğini tahmin edebiliyorum. Onun seninle bağlantıyı devam ettirmesine çok memnun oldum. Böylece, tüm acınla başa çıkabilmek ve daha büyük gerçeklere ulaşabilmek için onun yardımını aldın.

Şimdi taa başından beri Jason'un amacının bu olduğu konusunda eminim. Her birimiz, birbirimizin hayatına bir nedenle, bir amaçla geliyoruz. Bu amaç genellikle her zaman spiritüel gelişimle ilgili oluyor. Sen de spor öğretme-

ninin hayatına aynı nedenle geldin. Olanlarla ilgili kendini ne kadar kötü hissetsen de, onun da benzer duyguları hissettiğine eminim. Duygularını pek gösteremese bile, içinde yıkıldığına eminim. Olay onun gözetimindeyken oldu ve olanı artık ne görmezden gelebilir ne de değiştirebilirdi. Yıllar boyu akşamları başını yastığa koyduğunda için için ağlayacaktır, eminim.

Umarım onu sadece yüreğinde affetmekle kalmamışsındır, onunla yüz yüze konuşma da yapmışsındır. Onunla sevgini paylaşarak, onun kendisini nasıl hissettiğini anladığını da söylemişsindir. (Tekrar ediyorum, o acısını göstermese de) Onu affetmek için gereken bir durum olmadığını söylediğini umarım. (Çünkü onu "affettiğini" söylemek onun bir "yanlış" yaptığı, bu yüzden "suçlu" olduğu ama senin onu affederek suçundan "beraat" ettirdiğin anlamına gelir.)

Çünkü onun iyi bir insan olduğunu biliyorsun. Bunu art niyetle ya da bilinçli olarak yapmadığını da biliyorsun. Trajedi yaşandı. Olan oldu. Oldu bir kez. Hayatta böyle şeyler oluyor. Bu tür olaylarda kimsenin "suçu" yoktur. Kimse bunun olmasını bilinçli olarak, kötü niyetle istemezdi.

Ona bunu anladığını söyle, hayata tıpkı senin gibi devam etmesi gerektiğini söyle. Başkalarının hayatına yine keyif ve sevgi, kahkaha ve mutluluk getirmeye devam etmek için kendini hazırlamasını söyle.

Evet, Jason'un, ondan birçok genç adamın hayatına olumlu ve önemli bir şekilde dokunan bir öğretmen olarak yine dokunmaya devam etmesi gerektiğini hatırlamasını istediğini söyle. Bir hatayla yaşamayı öğrenmenin, trajediyi tüm insanlığı iyileştiren bir yola kanalize etmeyi sağlamak anlamına geldiğini söyle.

Hepimiz hayatta hatalar yapıyoruz. Hepimiz insanız. Hepimizin dünyaya verecek çok şeyi var. Ve eğer kendimize izin verirsek hepimiz dünyaya sevgi verebiliriz.

Ona bu tür şeyler söyle. Bu adamın da acısını iyileştirmeye ihtiyacı var. Sen, bu konuda ona yardım edebilecek en güçlü insansın. Evet?

Sevgi ve kucaklamayla...
Neale

Joan, işte böyle gerçek bir rahip olabilir. Başkalarına yardım etmek için "atanmış" rahip olman gerekmiyor. Tanrı hepinizi zaten "atadı". Sen şu anda bunu yapabilirsin. Her gün, görmesini bilirsen, hiç tanımadığın ya da yeni tanıştığın insanlara bile sevginin iyileştirici gücüyle destek olabilirsin.

Peki, ölmek üzere olanlara ne söyleyebilirim? Şimdiye kadar, bu benim için hep zor oldu. Çoğumuz için de sanırım. Onları nasıl rahatlatabilirim?

Eğer insanlar, "cennete layık olabilmek için" affedilmeleri gerektiğine inanıyorlarsa, onlara affediciliğini sun... ve Tanrı'nın da onları affettiğini söyle.

Eğer insanlar, ölümlerinden sonra derhal Tanrı'nın kollarına ve sevdiklerinin yanına gideceklerine inanıyorsa, onlara bunun doğru olduğunu söyle.

Eğer insanlar ölümden sonra hiçbir şekilde hayat olmadığına inanıyorsa, onlara alternatif bir düşünce sun.

Tanrı, hayatın birçok olayında, binlerce farklı sesle, din-

lemesini bilen insanlarla yüzlerce değişik anlarda konuşuyor.

Seninle ve tüm insanlıkla yapılan bu sohbet, işte o anlardan biri.

İşte, burada ölmek üzere olan insanlara sunabileceğiniz bir dua:

Senin inandığın ve kabul ettiğin Tanrı şu anda, şu saniyede seninle. Tanrı'ya inanmıyorsan bile, önemli değil. Tanrı yine de burada ve seninle, kulağına fısıldıyor, "Hoş geldin. Ne zaman hazırsan o zaman Eve dönebilirsin."

Hiçbir nedenle geri çevrilmeyeceksin. Eğer geri çevrileceğine dair bir inancın ya da nedenin varsa -eğer istersen- Tanrı bu nedenleri geçersiz kılacaktır. Tanrı tüm bu nedenleri bir anda silecektir, Tanrı seni affedecektir. Önündeki tüm engelleri kaldırarak "Sevdiğim, Tanrı'nın Evi'nde olmayı seçiyor. Ona yol açın" diyecektir.

Bu dua evrenin harika çocuğu olan senin için yapılıyor. En keyifli, en haz verici, harika sürprizlerle dolu yolculuğa çıkmak üzeresin. En büyük mutluluk, en büyük deneyim seni bekliyor.

Şimdi muhteşem şeyler düşün. Her hayalinin gerçek olacağını düşle. Tüm acıların yok olacağını, zamanın senden çaldığı her şeyin sana geri verileceğini düşle. Sevdiklerini tekrar göreceğini düşle. Senden önce gidenleri de senden sonra gelecekleri de.

Buradan ayrıldığında, yüreğinde yeri olan ve senden önce gitmiş herkesle yeniden buluşacağını kesinlikle bil. Arkada kalanlar için endişe etme. Onları da yeniden göreceksin. Hem sonsuzlukta, hem de şimdiki anda tekrar tekrar göre-

ceksin, tekrar tekrar seveceksin. Sevginin olduğu yerde asla ayrılık olmaz. Sadece Şimdinin var olduğu yerde asla beklemek olmaz.

Tebessüm et ve olacakları keyifle ve heyecanla bekle. Seni bekleyen armağanlar var. Onları alman için Tanrı Eve dönmeni bekliyor.

Huzur, haz ve sevgi senin. Şimdi ve daima.

Amin.

Ataların seninle yürüyor.
Varislerin yanında duruyor.
Onlar adına vereceğin kararları bekliyor.

36

Teşekkür ederim sevgili Tanrım bu harika dua için. Umarım her yerdeki, tüm dünyadaki insanlar, an'a hizmet edecekse, ölene huzur, rahatlık, umut ve anlayış getirecekse, bu duayı kullanacaktır.

Ama bir dakika lütfen! Hâlâ, kendimin anlamaya ihtiyaç duyduğu bir şey var.

Seni doğru işittim mi? Bizi ölümde takip eden sevdiklerimizi " şimdiki anda bile" göreceğiz demekle neyi kast ettin?

Sohbetimizin başlarında Andrew Parker'ın karısı Pip'den bahsederken bana onunla ilgili soru sorduğunu hatırlıyor musun?

Evet. Bu kadar genç yaşta kanser olmayı kendisinin mi istediğini sormuştum. Eğer gerçekten, özgür iradeyle bu kadar

erken, bu kadar genç yaşta gitmeyi seçtiyse, bunu kocasının, çocuklarının, aile üyelerinin kabul etmelerinin çok zor olacağını söylemiştim. Hepsi derin acı içinde şu soruyu sorarlardı eminim: *Neden Pip bizi terk etmek istesin ki?*

Ne söylediğimi hatırlıyor musun?

Evet, hatırlıyorum. "seni şok edecek bir yanıtım var" demiştin.

İki Hatırlatmayı sohbetimizin sonuna sakladım. Bunlar tümünün içindeki en keyifli, en harika Hatırlatmalar.
İşte ilki...

ON YEDİNCİ HATIRLATMA
Ölümde tüm sevdikleriniz tarafından karşılanacaksınız. Hem sizden önce ölenler hem de sizden sonra ölecekler tarafından.

Bu ruhlar fiziksel dünyayla bağınızı keserken sizi rahatlatacak ve nezaketle sizi spiritüel boyuta yönlendirecektir. Asla yalnız olmak zorunda değilsiniz, asla. Ve şimdi de yalnız değilsiniz.

Bunu bildiğim için şükran duyuyorum. Bu yolculukta tek başına olmak benim en büyük korkum.

Asla yalnız değilsin. Zaten Kim olduğunun doğasından dolayı yalnız olamazsın. Sen bir birey değil, Bütün'ün bireyselleşmiş ifadesisin. Sen Yaşayan Hepimizin bir parçasısın.

Ve yaşayan hepimizin, Kendini deneyimlemen üzerinde yatırımı var. Ataların seninle yürüyor. Varislerin yanında duruyor. Onlar adına vereceğin kararları bekliyor. Hepimiz daima seninleyiz ve sen bizimlesin.

Burada olduğumuzu Bilmen için sadece inanman yeterli.

Evet, ama bunu anlamıyorum. Son hatırlatmayı kavrayamadım. Gözlerimi ölümle kapadığımda ve Öte alemde yeniden açtığımda, sevdiğim herkesin -*hatta yeni geride bıraktıklarımın bile*- orada mı olacağını söylüyorsun?

Onların orada olmasını istiyorsan, orada olacaklardır. Onların orada olacağına inanırsan, orada olacaklardır. Onların orada olacağını umut edersen, orada olacaklardır. Onların varlıklarını yanında hissedeceksin.

Ama... bak, sana daha önce söylediğim gibi birçok kez, *benden önce ölen* ruhların, beni orada bekleyeceklerini işittim. Sohbetimizin başında bunu sen de söyledin. Ama, *şimdi* benimle birlikte hayatta olan insanların, ölümümde beni karşılayacaklarını daha önce *hiç* duymadım.

Bu da Nihai Realitenin muhteşemliği. Zaman illüzyonu içinde zaman, fiziksel yaşamda kalan sevdiklerin için uzun gibi gelse de, senin Şimdiki Anında birlikte olacaksınız.

Ama... ölenleri benim karşılayacağımı sanıyordum. Yani *benden önce ölen* kişilerin eğer sevdikleri *bensem*, onları karşılayan ben olmayacak mıyım?

Evet, karşılayacaksın.

Ama... anlayamıyorum. Bu söylediklerini takip etmekte zorlanıyorum. Eğer onlar öldüğünde karşılayan ben olacaksam ve ben öldüğümde karşılayan onlar olacaksa... burada nasıl bir sıralama var?

Fiziksel yaşamınız sona erdiğinde birbirinizi karşılamanız *sıranda* oluyor.

Bir şey hem *önce ve sonra* sırasıyla hem de *aynı anda* olduğunda hangisini deneyimlerim? Bunu daha önce hiç açıklamadın. Bir şeyi önce ve sonra sıralamasıyla, ardı ardına mı deneyimlerim? Ya da her şeyin aynı anda olduğu haliyle mi deneyimlerim?

Hangisini seçersen. Duvardaki resimlerin bir tanesine de bakabilirsin, geri çekilerek duvardaki resimlerin bütününü de görebilirsin. Her şey bir bakış açısı. Sana hizmet eden herhangi bir perspektifi seçebilirsin.

Bu söylediğinin anlamı çok büyük. Sanki *benim* yaşamım sona erdiğinde *herkesin* yaşamı sona eriyor. Ben öldüğümde *herkes* ölüyor. Bu hiç de adil değil.

Bunda adil olmayan hiçbir şey yok. Adaletsizlik ve haksızlık Nihai Realite'de mümkün değildir.

Şu anda yaşayan sevdiğinizin ölmesine daha yıllar var olabilir. Ama tüm bu yıllar Zamansızlık boyutunda tek ana sıkıştırılmış olacaktır. Eğer geri çekilip resmin bütününe bakarsanız, onların Öte Alemde "anında" sizinle birlikte olduklarını deneyimleyeceksiniz.

Bu nedenle eğer tüm sevdiklerinizin, ölümden sonra si-

zinle birlikte olmasını *umut* ediyorsanız, sizinle birlikte olacaklarını ve onların varlığının farkında olacağınızı söyledim. İnanç perspektif yaratır ve umut sizi en korkunç hayallerinizden uzaklaştırarak resmin bütününü görmenizi sağlar.

Oh, Tanrım, bu teolojik olarak öylesine yeni... öylesine *şaşırtıcı ki*. Bunu daha önce hiçbir yerde işitmedim. Yani hayal bile etmedim.

Bu Tanrı katının mükemmel bir tanımı.

Sana şunu söyleyeyim, geçmişte birlikte hayat yolculuğu yapmış olduğunuz, hâlâ yapıyor olduğunuz ve gelecekte yapacağınız tüm ruhlarla birlikte olacaksınız.

***Gelecekte seveceklerim* de mi orada olacak?**

Onların orada olmasını istiyorsan, evet!

Seçmediğin hiçbir şey olmayacaktır. "Cennet'in tüm istediklerinin olduğu bir boyut olduğunu hatırla. "Cehennem" istemediklerinin olduğu boyuttur.

Bu iki kelimeyle ilgili olarak, çok çeşitli dinsel kavramlar üretilmiştir. Ama sonuçta hepsi bu. "Cehennem" yok bile; tabii kendiniz yaratmadıkça. Yarattığınız cehennemde de aslında *yine* kendi "istediğiniz" ve beklediğiniz şeyi yaratmış oluyorsunuz. Eğer kendi cehenneminizi yarattıysanız, onu istemediğiniz anda olacaktır.

Yani gerçekte *var olan tek şey cennet*.

Bu teolojinizin yeni mesajı olabilir:

Var olan tek şey cennet.

Bugünün olaylarını, yarının vaadini
yaratmak için kullanın.

37

Bu fikir beni coşturdu! Ama... belki bu şekilde çok fazla "düşünüyorum". AMA... eğer gelecekteki yaşamımda birlikte olacağım ruhlar da cennette bana katılacaklarsa, - *bu yaşam* da dahil- *tüm* yaşamlarımı... *önceden bildiğim* insanlarla birlikte geçireceğim anlamına gelir.

Evet, bu anlama gelir. Bir insanı yeni tanıdığında, onu önceden tanıdığın duygusunu hiç yaşadın mı ?

Evet, çok kez... ohh Tanrım ne diyorsun sen?

Bu muhteşemliğin ve harikuladeliğin sadece bir başlangıcı, benim güzel çocuğum, sadece başlangıcı. Shakespeare'in dediği gibi, *"Cennette ve dünyada, hayal edebildiklerinizin ötesinde öylesine çok şey var ki Horatio."*

Size, Cennette birçok saray olduğunu söylemedim mi? Size Tanrılar olduğunuzu söylemedim mi?

Tümünüz birlikte olacaksınız. Siz Eski Ruhlar, yeniden bir araya geleceksiniz ve daima Birlikte Yaratıcılığın Kutsal Çemberinde olacaksınız.

Tüm yaşamlarınızdaki ruh partnerleriniz sizinle olacak ve kutsal Sorgulamaya yanıt verirken sizi sevgi yağmuruna tutacaklar. Kutsal Sorgulamada size şu soru sorulacak: *Şimdi devam etmeyi arzu ediyor musun? Yoksa Varlığının şu andaki ifadesi senin için tamamlandı mı?*

Ne olağanüstü bir açıklama!

Oh, benim harika çocuğum, benim nefes kesici yarattığım, henüz sana neredeyse hiçbir şey söylemedim. Sana göstereceğim şeylerin yanında şimdiki söylediklerim çok sıradan kalacak. Bu hayattan ayrıldığında sana göstereceğim ilk şey, kendi muhteşem kimliğin olacaktır. *Yaratıldığındaki orijinal halini*, kendi sevginin aynasında göreceksin. Kendini yeniden seveceksin. Cennete girdiğinde yeniden bütün olacaksın, yeniden genç olacaksın ve spiritüel boyuta ruhundaki tüm heyecanlarla geçeceksin. Kendini dünyadaki gençlik günlerindeki halinle deneyimleyeceksin ve sanki hiç zaman geçmemiş gibi olacak... *ve aynen de böyle oldu.*

Sana son bir sorum daha var. Tüm sohbetimizde henüz dokunmadığımız bir şey. Çocukların ölümüyle ilgili... Burada konuştuğumuz şeyleri onlar da deneyimliyorlar mı?

Evet. Çok yumuşak bir şekilde. Ölüm çocuklara çok şefkatlidir. Çünkü çocuklar nadiren ölüme, ölümden sonra ne-

ler olacaklara dair bir sürü olumsuz önyargıyla gider. Onlar saftır. Spiritüel boyuttan daha yeni gelmişlerdir. Henüz Varlıklarının Özünden fazla uzaklaşmamışlardır. Özden henüz çıkmışlardır. Küçük çocuklar ölümün ilk evrelerinden anında geçerler ve hemen Öz'le Birleşirler.

Peki, bu Birleşmeden sonra Kutsal Sorgulamadan geçerler mi? Yolculuklarına minik çocuklar olarak mı devam ederler? Ya da bedenlerinden ayrıldıklarında kaç yaşında iseler o yaşta mı olurlar?

Onlar da yapacakları En Büyük Özgür Seçim anını yaşarlar. Spiritüel boyuta geçmeden önce tüm ruhların yaptığı seçim gibi. Hayatlarına isterlerse fiziksel yaşamlarındaki son deneyimlerindeki kimlikleriyle devam ederler ya da kendilerine yeni bir kimlik yaratabilirler. Tüm ruhlar bu seçimi yapar.

Çocuklar Öte Alemde "büyürler". Olanın bitenin ve Nihai Realitenin tüm farkındalığına, tüm bilincine sahiptirler. Dünyaya neden geldiklerini ve neden erkenden ayrıldıklarını bilirler. Tüm bunlarla kendilerini tamamlanmış hissediyorlarsa, istedikleri formu seçerek yollarına devam ederler. Eğer kendilerini tamamlanmış hissetmiyorlarsa, onların da tüm ruhlar gibi "hayata geri dönme" seçimleri vardır. Süreç, tüm ruhlar için aynıdır; fiziksel dünyadan ayrılırken bedenleri kaç yaşında olursa olsun.

Ama şimdi çok genç yaşta ölen çocukların planları hakkında bir şey söylemeliyim.

Evet, lütfen! Bunu gerçekten bilmek isterim.

Çok kısa zaman için bedene giren ve ayrılan ruhlar -örneğin, doğum esnasında ya da çok küçük yaşta ölen çocuklar- çok yüksek boyutta başkalarının planına (gündemine) hizmet eder.

Tüm ruhlar fiziksel boyuta kendi bireysel planlarını gerçekleştirmek için gelir. Ama bu planın kendileriyle çok az ilgisi olabilir. Kendi planları başkalarının planına hizmet etmek olabilir. Örneğin, bir usta ya da avatar* olarak gelen ruh, *Kendisini en büyük haz olarak deneyimlemek* için dünyaya döner.

Bu hazzı yaşamının en iyi yolunun nerdeyse tümüyle başkalarının planlarına hizmet etmek olduğunu bilir.

Bu durumda başkalarının planı, *Gerçekten Kim Olduklarını* hatırlamak ve bir boyutta bunu deneyimlemek olabilir. Avatar ya da Usta, hayatını bu plana hizmet etmek için yaşar.

Benzer şekilde, birçok ruh dünyaya başkalarına bir şekilde hizmet etmenin hazzını yaşamak için gelir. Bazı durumlarda, bunu yapmak için erken ayrılmaları zorunludur. Ama bu ruh için bir trajedi değildir. Onlar erken ayrılma *kararıyla* gelmişlerdir.

Başka ruhlarla anlaşmalarımız mı var diyorsun? Bir nevi "kontrat" mı, bu?

Evet. Ölümünden sonra tüm sevdiklerinin ruhlarının seni beklediğini hatırla. Bu ruhlar senden önce ayrılanları da, senden sonra ayrılacakları da kapsıyor. Öte âlemde "gözle-

* *Avatar, Hint mitolojisinde, Tanrı'nın insan ya da hayvan şeklinde yeryüzüne inmesidir.* ÇN.

rini açtığında" tüm ruhların orada olduğunu göreceksin; tıpkı onların da Öte âleme geçtiklerinde seni orada bulacakları gibi. Var Olan Tek Anda birbiriniz için orada olacaksınız.

Hepimiz aynı zamanda ve aynı yerde buluşacağız.

Aynen. Her biriniz Kendinizin Gerçekten Kim Olduğunu Bilmeniz için, birlikte yarattıklarınızı hazla kutlayacaksınız. Orada, kendinizin bir sonraki *sıranda* ifadesi için, birbirinizle "kontrat" yapacaksınız.

Daima olduğu gibi, (sanki yaşamları lineer boyutta ardı ardına yaşıyormuşsunuz gibi) bir *sonraki* yaşamınızı nasıl deneyimleyeceğinizin (ifadesinin) seçimini yaparsınız... ve daima tüm yaşamlar *aynı anda* yaşanır.

Bir süre önce meleklerle ilgili bir soru sormuştun. Meleklerin *fiziksel* olarak dünyaya gelip gelmedikleriyle ilgili bir soruydu bu. Sana verdiğim yanıtı hatırlıyor musun?

Tabii ki. Bunu sürekli yaptıklarını söylemiştin.

Burada çok küçük yaşta ölen çocuklardan bahsediyoruz.

Onlar *melek* mi?

Başkalarının planlarına hizmet etmek amacıyla bedenlenen her ruh bir melektir. Çok genç yaşta ölen her çocuk, bir başkasına bir armağan getirmek için geldi. Bu armağanın değeri, ilk anda doğal olarak acı ve yas içinde olan ebeveynler ve yakınları tarafından anlaşılamaz. Ama zaman geçtikçe ve iyileşme gerçekleştikçe, armağan kabul edilecektir ve küçük meleğin misyonu tamamlanmış olacaktır.

Bu çok iyileştirici bir düşünce.

Sadece bir düşünce değil. Olanın kendisi bu.

Bunu öğrendiğim için şükran duyuyorum. Tanrıyla sohbetlerimde bana tüm öğrettiklerin için şükran duyuyorum. Bu uzun zamandır devam eden sohbet hayatımı değiştirdi ve dünyadaki milyonlarca insanın hayatını etkiledi. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Bunun bizim son sohbetimiz olduğunu biliyorum...

Bu *topluma* açık olan son sohbetimiz. Daima seninle olacağım. *Daima*. Tüm sevdiklerinin daima seninle olduğu gibi. Şu anda da tüm sevdiklerin senin yanında. Kimi fiziksel formda, kimi rehber ruhlar ve melekler olarak. Oysa onların *hepsi melek*. Senin karşında olduğunu sandığın, senin düşmanın olduğunu sandıkların bile.

Dünyandaki tüm varlıklar Yüce bir Amaç, Yüce bir Nedenle hayatındalar: Kendinin Kim Olduğunu bilmen, seçmen, ifade etmen, deneyimlemen... ve Olman için.

Bunu bil: Bu gezegendeki hayat, senin en büyük hazinen. Kendini tanımlamakla ilgili bir sonraki muhteşem kararını verebilmen için, bir oyun alanı olarak yaratıldı. Bu seçimde sana yardım etmeleri için, *SADECE melekleri gönderdiğimi bil.*

Bunu bana daha önce de söylemiştin. Ama seni duymamıştım. Hayatım öylesine dağılmıştı ki, suçlayacak birilerini bulmak zorundaydım. Dünyam yok olmaya öylesine yakındı ki, yanlış yapan *birilerini* bulmak zorundaydım.

Oysa sana kimseyi yargılama ve kimseyi lanetleme demedim mi?

Karanlığa Işık ol, karanlığı lanetleme. Yaşadığın her şey, dünyana ve dünyaya bir şeyler getirdi.

Bugünün olaylarını, yarının vaadini yaratmak için kullan. Ve *Şimdinin* deneyimini Sonsuzluğun harikuladeliğini yaratmak için kullan.

Bununla, topluma açık sohbetimiz sona eriyor.

Sohbetimizin başlarında, başarmak istediğin şeyleri henüz başarmadığını söylemiştin. Şimdi başardın. Hemen hemen.

Artık sadece sevmeyi hatırlamak zorundasın. Tümüyle sevmeyi; biraz sevmeyi değil. Özveriyle sevmeyi; sadece senin çıkarlarına hizmet ettiği için değil.

Şimdilik buna odaklanman yeterli. Artık topluma açık sohbetimize son verebilirsin.

Tüm hayatın kozmolojisi ve ölümden sonraki hayatla ilgili bu son bilgilerle, tüm insanlığı hedefleyen sohbetimizin sonuna geldik. Ve bu kadarı yeterli.

Bu sürece hayatının on yılını verdin. Ve bu kadarı yeterli.

Dünyanın Tanrıyla ve Hayatla ilgili düşüncesini değiştirdin. Ve bu kadarı yeterli.

Ama tüm dünyanın değil, bütün dünyanın değil.

Tüm dünya *değişti*. Sana söz veriyorum.

Yeni Vahiyler ve Yarının Tanrısı dünyanın dört bir yanındaki insanlar tarafından benimsendi.

Hem senin çalışmaların hem de senin gibi başka insanların çalışmaları, öğretmenler, yazarlar, konuşmacılar, şar-

kıcılar, şifacılar, rahipler, çocuklarını koşulsuz sevgiyle kucaklayan anne ve babalar, bağlarda bahçelerde çalışanlar ve dünyayı değiştirmeye kendini adamış tüm elçiler sayesinde Dünya, büyük dönüşüm evresine girdi.

Zaman içinde bu dönüşüm tamamlanacak. Zamansızlık boyutu içinde zaten tamamlandı.

Bu benim ve senin isteğindi. Birlikte yarattığımız dünyada misyonumuz tamamlandı.

Şaşırdın mı?

Esas şaşıracağın an, spiritüel boyuta ilk girdiğin anda, düşünce hızıyla istediğin her şeyi yaratabildiğini keşfettiğin an olacaktır. O anda ister ardı ardına yaratmayı seç, ister aynı anda yaratmayı seç, istediğin her şeyi yaratabildiğini bileceksin. Oh, bu ne sürpriz olacak!

Ama en büyük sürpriz, en büyük mucize şimdi geliyor... Kendini yeniden yaratmayı seçtikten sonra, bu seçimi yapmaya karar verdikten sonra, tüm sevdiklerinin ruhu yanında ve seni desteklerken... bu sürpriz an gelecek. Ve on sekizinci hatırlatmanın gücünü t*am farkındalıkla* idrak edeceksin...

ON SEKİZİNCİ HATIRLATMA

Özgür seçim, saf yaratıcılığın doğasıdır, Tanrı'nın imzasıdır, armağanınızdır, yüceliğinizdir ve sonsuza dek sahip olduğunuz gücünüzdür.

Bu gücünüzü spiritüel boyutta da, fiziksel dünyada da kullanabiliyorsunuz. Her şeyi düşüncelerinizle, sözlerinizle, davranışlarınızla yaratıyorsunuz. Şimdi, şu anda bile bunu yapıyorsunuz. Bu nedenle, Şimdi/Daima anının bu muh-

teşem zamanında Kendinizin Kim Olduğunuza dair vizyonunuzun bir sonraki harika versiyonunu yeniden yaratıyorsunuz.

Ve son olarak şunu bilin: Neyi seçerseniz seçin ve nerede olursanız olun, daima ve anında Tanrıyla Bir olma yetisine sahipsiniz.

Olun!

Sonsöz

Sevgili arkadaşlarım...

Bu yolculuğa benimle çıktığınız için teşekkür ederim. Şükran duyuyorum.

Şükran duyuyorum, çünkü Tanrı ve Hayat hakkında yeni düşüncelere, yeni fikirlere açık olmak cesaret ve büyük istek gerektirir. Bu kadar uzun süre sohbete katıldığınız için şükran duyuyorum. Çünkü artık, sizin de anladığınızı biliyorum. Artık siz de hatırlıyorsunuz. Artık siz de Gerçekten Kim Olduğunuzu Hatırlıyorsunuz. İşte bu dünyamızda büyük fark yaratacaktır.

On yıl önce bu sohbete başladığımda, kendimi çok yalnız hissediyordum. Ama bu olağanüstü kitaplarda yer alan mesajların sadece kendim için olmadığını biliyordum. Bu mesajlar tüm dünya içindi ve Dünyayı *değiştirmek* amacını taşıyordu. Eğer şu güzel Yerkürede serüvenimize devam etmek ve bildiğimiz hayattan daha iyi bir hayatın hazzını yaşamak istiyorsak, dünyanın bu değişime ihtiyacı var.

Şimdi gittiğimiz yolun gidebildiğimiz kadar ilerisine gittik. Evrim sürecimizde yarattığımız her şeyi şimdi yeniden düzenlemeye başladık. Bu yeniden yapılanma sürecini adım adım da

olsa her yerde görebiliyoruz. Ama geleceğimiz henüz son şeklini almadı. Şu anda türümüz bir dönüm noktasında. Önümüzde iki belirgin seçenek var. İleriye doğru kuantum bir adım atarak varlığımızın özüne uygun olarak gerçekten gelişkin varlıklar mı olacağız? Geriye atılan devasa bir adımla, ilk başlangıç noktamıza, mağara adamı mentalitesine dönerek, en ilkel ihtiyaçlarımız doğrultusunda mı yaşayacağız?

İnsanlık şu anda bu sorularla yüzleşmek zorunda. İlk gençlik yıllarımdan beri bu soruların sorulmaya başlandığını biliyorum. O zaman bile acil sorunlarımızın çözümünün önümüzde durduğunu ve çözümün yaşadığımız hayatla ilgili varsayımlarımızın basit değişimlerinde gizli olduğunu hissediyordum. Bugün Tanrıyla Sohbetimin onuncu senesinin sonunda, böyle olduğuna artık eminim.

Bildiğim bir başka şey de, insanlığın hayat hakkındaki varsayımlarının değişmesinin o kadar da kolay olmadığı ve yalnız yapılamadığı. İnsanların birleşik çabalarının sonucuyla yarını yaratabiliriz. Şu anda bu çabayı gösterecek insanlardan biri olup olmadığınızı biliyorsunuz.

Eğer onlardan biriyseniz bu On Yıllık Sohbetin sonunu, Yüzyılın Değişiminin başlangıcı yapabilir ve bunun için kendinizi adayabilirsiniz. İnsanlığın geleceğini güvenceye alacak değişimleri gerçekleştirmek için yüz yıl gibi bir zamana ihtiyacımız olduğunu düşünüyorum. Bu, sizin ve benim geri kalan hayatımız ve daha ötesi demek. Kozmik saatte, bu zaman bir göz kırpışına tekabül ediyor. Ama insanlar için uzun vadeli bir iş. Bu yüzden başladığımız iyi oluyor. Aslında dünyanın durumuna şöyle bir göz atmak bile, bu işe bir an bile erken başlamadığımızı gösteriyor.

Eğer kabul etmeyi seçersek misyonumuz insanlığın kendi hakkındaki düşüncesini değiştirmektir. Bunu yapabilmek için, Kültürel Hikayemizi değiştirmek zorundayız. Kim olduğumuzla, hayatın ne olduğuyla, neden burada olduğumuzla ve Tanrı'nın bizden ne istediğiyle ilgili kendimize söylediklerimizi değiştirmek zorundayız. Çocuklarımızı yeni bir şekilde eğitmeli ve onları insan olmanın ne anlama geldiğiyle ilgili yeni fikirlerle beslemeliyiz. Tüm bunları yapabilmek için önce kendimizi yeniden eğitmeliyiz.

Siz bunların hepsini zaten biliyorsunuz. Varlığınızın derinliğinde tüm bunları biliyorsunuz. Bu yüzden bu kitaba ilgi duydunuz. Tesadüfen bu kitabı okuduğunuzu düşünebilirsiniz, ama bu doğru değil. Artık bunu görebiliyorsunuz. Kendinizi Tanrıyla sohbete açtınız, kendinize Tanrıyla sohbet yapmaya izin verdiniz. Varlığınızın derinliklerinde bildiklerinizi hatırlamak ve başkalarına hatırlatmak için.

Şimdi gerçek çalışma başlıyor. Bu çalışmada önemli bir rol oynuyorsunuz. Geri kalan hayatınız dört hafta da olsa, dört ay da olsa, dört yıl da olsa, kırk yıl da olsa.

Hatta ve özellikle ölüme çok yakın olanların yapacağı iş var. Eğer seçerlerse, ölüme yaklaşım tarzlarıyla mesajı paylaşarak, çevrelerindeki insanları ve kendi dünyalarını derinden etkilerler. Bu kitabın ana noktalarından biri de bu. Ölüm, bir yaratıcılık anıdır.

Önünde daha bir süre fiziksel yaşamı olanlar da, kim olduklarını ve neden burada olduklarını hatırlayarak ve başkalarına hatırlatarak süreci büyük ölçüde hızlandırabilirler.

Bu, Hayatın Büyük Sırrı. Tanrı'ya Dönüş yolunda yolculuğumuzda alacağımız en önemli kavşak bu.

Bu çalışmada birçok şekilde rol alabilirsiniz. Yeni Spiritüelliğin harika enerjisinin deneyimini hızlandırmak için, şu anda sahip olduğumuz bazı kaynaklardan yararlanabilirsiniz.

Grup enerjisi oluşturarak, insanlığı özgürleştirecek Yeni Spiritüellik fikirlerini yaymayı seçebilirsiniz. Eski korku ve ayrılık, öfke ve şiddet paradigmasından hayatın daha huzurlu ve haz dolu ifadesine geçiş yapabilirsiniz.

Bunun için Tanrıyla sohbet çalışma grupları oluşturabilirsiniz. Evlerde, küçük gruplar halinde ayda iki üç kez toplanarak, Yeni Kültürel Hikayelerin oluşmasını sağlayabilirsiniz. Yeni inançlar, günlük yaşamımızda yeni davranışları doğuracaktır. Grup oluşturmada size yardımcı olması için nealedonaldwalsch.com'dan yararlanabilirsiniz.

Böyle basit adımlarla dünyayı değiştirebiliriz. Bundan şüphe duymayın. Soru, sessizce toplanan grupların dünyayı değiştirip değiştiremeyeceği değil. Soru şu: *Dünyamızın nasıl değişmesini istiyoruz?*

Gittiğim yerlerde sıkça karşılaştığım sorulardan biri de şu: Tanrı ile Sohbet kitaplarının mesajlarını çocuklarıma nasıl aktarabilirim?

Bunun bir yolu olduğunu söylemekten mutluyum. Tanrıyla sohbet temelli çocuk kitap serisini yayınlamayı seçen olağanüstü insan Robert Freidman'a teşekkür ederim. Bu serinin ilk iki kitabı *Küçük Ruh ve Güneş ve Küçük Ruh ve Dünya.*

Bu kitaplar Küçük Ruh'un spiritüel boyutta ve dünyada devam eden hikayesini anlatıyor. Harika çizgi resimlerle hazırlanmış bu kitaplar, dört-yedi yaş grubunun mesajı kolaylıkla anlamasını sağlıyor.

Küçük Ruhun diğer serüvenleri de yolda. Hepsi Mr. Freid-

man'ın bu mesajları yaymak için kurmuş olduğu Hampton Roads Yayınevinden çıkıyor. (Bu adamın on yıl önce risk alarak Tanrı ile Sohbet üçlemesini bastığını söylemek isterim. Şimdi olağan olan bu "risk", o zamanlar kumardı. Çok fazla para kaybedilebilirdi. Ama Bob'u bu risk durdurmadı. Onun bu cesareti ve kendini adaması ile dünya daha iyi bir hale geldi.)

Ergen gençleriniz veya torunlarınız için *Ergenler için Tanrı ile Sohbet* kitabını düşünebilirsiniz. Bu kitap, ergenlerin hayatla ilgili sorularını yanıtlıyor. Dünyayı dolaşırken ve internette ergenlere şu soruyu sordum: Eğer Tanrı'ya herhangi bir soruyu sorabilseydiniz, bu ne olurdu? İşte bu kitap böyle ortaya çıktı.

Eğer mesajla ilgili müzikal hatırlatma isterseniz, onlarla ilgili birkaç tavsiyede bulunabilir miyim? Carly Simon'un yıllar önce çıkan *Have You Seen Me Lately?* Başlıklı albümünde yer alan "Life is Eternal" şarkısı bu kitapta alıntı yaptığım Rossiter W. Raymond'un mesajına dayanıyor. Folk şarkıcısı Annie Sims'in Tanrı ile Sohbet kitaplarından esinlenerek hazırladığı "Go Within" isimli şarkısı, *Half the Moon* isimli albümünde yer alıyor. Son yıllarda Alanis Morisette tarafından yazılan ve söylenen birçok şarkı da hepimizin içinde olan Tanrıça/Tanrı'nın yüreğini dile getiriyor.

Ayrıca farkındalığınızı, Nancy Fleming Walsch'ın rehberliğinde, Tanrıyla sohbet Yenilenme Workshopları'nda katılımcıların paylaştığı özel bir meditasyonun CD'lerini dinleyerek arttırabilirsiniz. Nancy'nin üç derin meditasyonu şimdi *Your Secret Place* isimli CD'lerinde yer alıyor.

Tüm bu çalışma kursları, kitaplar, müzikler, meditasyonlar ve workshoplar ile ilgili bilgileri www.nealedonaldwalsh.com sitesinden alabilirsiniz. Ve bunlar sadece bir başlangıç.

Tüm bunlardan alacağınız şey *kendiniz* olacaktır. Siz kolektif yarınımızı yaratmak için güçlü bir kaynak olabilirsiniz. Soru, olabileceğiniz değil, olup olmayacağınızdır.

Bunu yapabilmek için bir araca, bir metoda, içinizdeki gücü çıkaracak bir yola ihtiyacınız var. Bu araca sahipsiniz ama sahip olduğunuzun farkında olmayabilirsiniz. Bu araç kolektif aksiyon ile bireysel ifade. Aynı sonuca odaklanan insanların bir araya gelmesiyle gösterilen ortak çaba.

Günümüz dünyasının sorunu halkın organize olmaması... organize olanların da halk olmaması. Öyleyse görevimiz organize olmak.

Hollanda'da, Ekim 2005'te 750 kişinin önünde verdiğim bir seminerde kendiliğinden ağzımdan dökülen sözler, o zamandan beri bir grup olağanüstü insan sayesinde dünyanın birçok yerinde kıvılcım yaktı. O akşam seyirciye şunları söylemiştim, "Dünyamızda bir avuç insanın yarattığı teröre bakın. Bir başka bir avuç insanın amaçlarına aynı bağlılıkla, huzur, sevgi ve haz yarattığını hayal edin."

Ve devam ettim, "Bana dünyanın dört bir yanından 1000 insan verin. On Hollanda'dan, on Danimarka'dan, on Fransa'dan... 100 tüm Avrupa'dan, 100 Kore'den, Çin'den Japonya'dan ve Uzak Doğudan, Ortadoğu'dan, Afrika'dan, Kuzey Amerika'dan, Güney Amerika'dan... vs. bana tüm dünyaya yayılacak 1000 insan verin, dünyayı değiştiririz."

Sonra söylediklerime kendim de şaşırdım, "Hatta, eğer bu insanlardan biri siz olmak isterseniz bana info@TheGroupof1000.com adresine bir e-mail gönderin" dedim. Bu noktada böyle bir e-mail adresi bile mevcut değildi! Seminerden sonra alelacele otelime dönerek hemen böyle bir adresi yarattım. Ertesi gün yeni e-postamı açtığımda 77 mesaj beni bekliyordu!

Yola çıkmıştık.

Şimdi insanlığın kendisiyle ilgili düşüncesini değiştirmek için dünya çapında bir organizasyonla global inisiyatifi yaratıyoruz.

Grupla her ilgilenen üye olmuyor. Üye olabilmek için, dünyamızın geleceğine çok yüksek seviyede kendini adama gerektiriyor.

Eğer ilgilenirseniz siz de e-mail adresine yazabilirsiniz.

Burada geleneksel dinlerle de ilgili birkaç şey söylemek istiyorum. Bu dinlerin birçok üyesinin Tanrı ile Sohbet kitaplarıyla ve ne yaptığımızla yakından ilgilendiklerini biliyorum.

Keşke geleneksel dinlerimiz her şeyi birazcık olsun farklı görebilse. Öyle çok şey değişirdi ki. Milyonlarca insan hayata, ölüme, Tanrı'ya böylesine korkuyla yaklaşmazdı. Dinler insanlara Tanrı'nın bizi cehenneme göndereceğini, Tanrı'nın ya bizi ödüllendireceğini ya da Yargı Gününde ebediyen lanetleyeceğini öğretmeyi bıraksalardı çok şey değişirdi.

Dinler, tüm bunları *kendimizin kendimize yaptığını* öğretseydi çok şey değişirdi.

Yine de geleneksel dinlerin bazı mesajlarını değiştirmelerinden dolayı şükran duyuyorum. Bunu gelişimimizin işaretlerinden biri olarak görüyorum. Bazı günümüz dini liderlerinin söylediklerini takdirle karşılıyorum.

Örneğin; Papa John Paul II, Temmuz 1999'da 8000 kişi önünde yaptığı konuşmada cennetin ve cehennemin bir yer değil, bir "varoluş" boyutu olduğunu söyledi.

"Fiziksel bedeninden ayrılan insanlar, ölüm anında bile Tanrı'yı hayatlarına davet ettiklerinde ve kendilerini O'nun

sevgisine açtıklarında, Tanrıyla Bir olmanın doyumunu yaşayacaktır. Bu da insan hayatının amacıdır.

"Cennet, insanın en derin özlemi ve doyumu olan mutluluktur. Cehennem, bir yer değil, insanın tüm hayatın ve hazzın kaynağı olan Tanrı'dan kendisini ayırmasıdır" dedi.

Bu sözler, neredeyse aynen elinizde tuttuğunuz kitapta söylenenlerin tekrarı.

Papanın bu sözleri söylerken doğrudan Tanrı'dan ilham aldığına inanıyorum. Söylediği sözler dünyanın dört bir yanındaki insanlar tarafından dikkatle dinleniyordu.

Benim Tanrıyla sohbetimde de Tanrı, sürekli cehennemin Tanrı'nın bir cezalandırma yeri olmadığını ama insanın kendisini Tanrı'dan ayırarak düşünceleriyle yarattığı bir yalnızlık durumu olduğunu tekrar tekrar vurguladı.

Yine bu kitapta, cehennem ve lanetlenme ile ilgili düşünce ve kavramların, öldükten sonra bu beklentiler doğrultusunda, ölümün ikinci evresinde deneyim olarak yaşandığı söylendi.

Ayrıca Papa, aynı konuşmasında cehennemin dışarıdaki Tanrı tarafından verilen bir ceza değil, insanların bu hayatta yarattıkları inançların yarattığı sonuç olduğunu söyledi.

Buna inanabiliyor musunuz? Bu cümleler doğrudan, milyonlarca kişinin hayatını etkileyen bir dinin en yüksek dinsel otoritesinin ve spiritüel liderinin ağzından döküldü.

"Cehennem, insanların bu dünyada benimsediği tutum ve davranışlarının sonucunun yarattığı bir durumdur" diye sözlerine devam etti.

Bu da, yine burada söylediklerimizin aynısı.

Ruhsal lider Billy Graham'da yıllar önce benzer şekilde vaaz vermişti:

"Cehennem hakkında emin olarak söyleyebileceğim tek şey, Tanrı'dan ayrılmak anlamına gelmesidir. O'nun ışığından ayrılmak cehennemdir. Somut ateşle yanmak fikrine gelince, işte bundan emin değilim." (*Time dergisi*, 11/15/93)

İncil'de, cehennemin somut bir yer olduğu anlatılıyor. "Ateş Gölünde" ebediyen yanmaktan ve acı çekmekten bahsediliyor. Ama işte dinsel otoritenin en tepesindeki Papa, İncil'de yazılanları tümüyle reddediyor.

Medyatik ruhsal liderlerin, insanları dine yaklaştırmak yerine dinden uzaklaştıran köhnemiş fikirleri sorgulamaları iyiye işaret. Yaygın dinlerin bu uyanışından mutluyum. Parlak bir gelecek için umut var. Eğer bir araya gelerek gücümüzü birleştirirsek, topluma Hayat ve Tanrı hakkındaki yeni fikirleri, İnternet, radyo, TV ve filmler aracılığıyla ulaştırabiliriz.

Artık misyonumda "görev değişikliği" olduğu için önümüzdeki aylarda ve yıllarda tüm bu yolları kullanmayı amaçlıyorum. Söylediğim gibi, bu benim son sohbet kitabım. Ama çalışmalarımın sonu değil. Tanrı, "görev tanımımı" değiştirdi. Artık mesajı getirmek yerine, mesajı hayata geçirme zamanı. Yeni misyonumda imkansız rüyayı gerçekleştirmek var: İnsanlık bir gün Tanrı'nın dünyaya mesajını duyacak...

Beni yanlış anladınız.

Şu ana kadar, insanın kendini gerçekleştirmesinin önündeki en büyük düşman, kendisi hakkındaki düşünceleri oldu. Bir çizgi film karakteri olan Pogo'nun söylediği gibi: "Düşmanla karşılaştık, kendimizdik."

İleriyi doğru giderken, tıpkı Don Kişot gibi, kendimi, herkesi ve dünyayı farklı gözlerle görüyorum...

Bu görevi sizin de üstleneceğinizi umuyorum. Tanrı insanlığın fikirlerinin değişeceği, rüyalarımızın dünyayı gerçekten değiştirecek rüyalar olacağına dair bize söz verdi. Bu realiteye, Kendi Şimdiki Anımda şahit olmak isterim.

Uzun zamandır özlemini duyduğumuz bu kollektif realiteyi, uzay/zaman boyutu içinde yaratmayı sürdürmek için hepinizi bu göreve davet ediyorum. Enerjimizi birleştirerek yepyeni harika sonuçlar yaratabiliriz.

Son on yılda Tanrıyla sohbetleri paylaşarak sizlerle kurduğum spiritüel partnerlik, asla unutmayacağım bir şey oldu. Her nerede iseniz, hepinizi seviyor ve değer veriyorum.

HEP BİRLİKTE ileri....

İmkansız rüyayı görmek,
Yenilmeyen düşmanla savaşmak,
Katlanılmaz acıya katlanmak,
Cesurun cesaret edemeyeceği yere koşmak.

Düzeltilemez yanlışı düzeltmek,
Saf ve temiz sevmek,
Kolların yorgun düştüğünde bile,
Ulaşılamayan yıldızlara ulaşmak,

Bu benim misyonum, yıldızı takip etmek,
Ne kadar umutsuz, ne kadar uzak olursa olsun,
Soru sormaksızın ya da susmaksızın doğru için savaşmak,
Cennetvari bir amaç için, cehenneme dalmaya hazır olmak,

Bu muhteşem misyona sadık kalırsam,
Gözlerimi kapadığımda ruhumun huzurlu ve sakin olacağını biliyorum.

Ve dünya daha iyi bir yer olacak,
Bir adam hakir görülse ve yaralarla kaplı olsa da,
Cesaretinin son damlasına kadar yine çabalayacak,
Ulaşılamayan yıldıza ulaşmak için.

Daima.

Neale Donald Walsch
Ashland, Oregon
Christmas, 2005

Hatırlatmalar

İLK HATIRLATMA
Ölmek kendiniz için yaptığınız bir şeydir.

İKİNCİ HATIRLATMA
Kendi ölümünüzün seçimini yapan sizsiniz. Bu daima doğrudur; nerede ve nasıl ölürseniz ölün.

ÜÇÜNCÜ HATIRLATMA
İradeniz dışında ölemezsiniz.

DÖRDÜNCÜ HATIRLATMA
Eve giden yolun hiçbiri diğerinden iyi değildir.

BEŞİNCİ HATIRLATMA
Ölüm asla bir trajedi değil, daima bir armağandır.

ALTINCI HATIRLATMA
Sen ve Tanrı birsiniz. Aranızda hiçbir ayrılık yok.

YEDİNCİ HATIRLATMA
Ölüm yoktur.

SEKİZİNCİ HATIRLATMA
Nihai Realiteyi değiştiremezsiniz, ama onu nasıl deneyimleyeceğinizi değiştirebilirsiniz.

DOKUZUNCU HATIRLATMA
"Ben"in Kendisini Tümüyle Bilmek ve Deneyimlemek arzusu, tüm Hayat'ın nedenidir.

ONUNCU HATIRLATMA
Hayat sonsuzdur.

ON BİRİNCİ HATIRLATMA
Ölüm zamanlaması ve koşulları daima mükemmeldir.

ON İKİNCİ HATIRLATMA
Her insanın ölümü, daima bu ölümün farkında olan tüm insanların planına hizmet eder. Bu nedenle bu ölümün farkında olurlar. Bu yüzden hiçbir ölüm (ve hiçbir hayat) asla "ziyan olmuş" değildir. Hiç kimse "beyhude" yere anlamsızca ölmez.

ON ÜÇÜNCÜ HATIRLATMA
Doğum ve ölüm aynı şeydir.

ON DÖRDÜNCÜ HATIRLATMA
Hayatta da ölümde de, sürekli yaratıyorsunuz.

ON BEŞİNCİ HATIRLATMA
Evrimin sonu diye bir şey yoktur.

ON ALTINCI HATIRLATMA
Ölüm geri dönüşlüdür.

ON YEDİNCİ HATIRLATMA
Ölümde tüm sevdikleriniz tarafından karşılanacaksınız. Hem sizden önce ölenler hem de sizden sonra ölecekler tarafından.

ON SEKİZİNCİ HATIRLATMA
Özgür seçim, saf yaratıcılığın doğasıdır, Tanrı'nın imzasıdır, armağanınızdır, yüceliğinizdir ve sonsuza dek sahip olduğunuz gücünüzdür.